

S. THOMÆ AQVINATIS

Ordinis Prædicatorum

DE REGNO

vel

DE REGIMINE
PRINCIPVM AD
REGEM CYPRI

S. THOMÆ AQVINATIS

Ordinis Prædicatorum

DE REGNO

vel

DE REGIMINE
PRINCIPVM AD
REGEM CYPRI

indexatum et præparatum a

Ricardo M. Romn,
S. R. E. Presbyterus

Bonis Auris
MCMXCVIII

Goretti Publications
MMX

Dozenal numeration is a system of thinking of numbers in twelves, rather than tens. Twelve is much more versatile, having four even divisors—2, 3, 4, and 6—as opposed to only two for ten. This means that such hatefulness as “0.333 . . .” for $\frac{1}{3}$ and “0.1666 . . .” for $\frac{1}{6}$ are things of the past, replaced by easy “0;₄”(four twelfths) and “0;₂”(two twelfths).

In dozenal, counting goes “one, two, three, four, five, six, seven, eight, nine, ten, elv, dozen; dozen one, dozen two, dozen three, dozen four, dozen five, dozen six, dozen seven, dozen eight, dozen nine, dozen ten, dozen elv, two dozen, two dozen one . . .” It’s written as such: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, ɿ, ɿ, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 1ɿ, 1ɿ, 20, 21 . . .

Dozenal counting is at once much more efficient and much easier than decimal counting, and takes only a little bit of time to get used to. Further information can be had from the dozenal societies (<http://www.dozenal.org>), as well as in many other places on the Internet.

2015 (11gg) Donald P. Goodman III. Version 2.0. The text is taken from Documenta Catholica Omnia, http://www.documentacatholicaomnia.eu/a\1000\About_Us.html, which itself claims no copyright on the text, which is in the public domain. The cover image is Friedrich Kaulbach’s *Krönung Karls des Großen*, and is also in the public domain.

This document may be copied and distributed freely, as its text is in the public domain.

Goretti Publications
<http://gorpub.freeshell.org>
gorpub@gmail.com

INDEX

Prologus	I
Liber I	3
Capitulus 1	
<i>Quod necesse est homines simul viventes ab aliquo diligenter regi . . .</i>	3
Capitulus 2	
<i>Distinguitur multiplex dominium sive regimen</i>	5
Capitulus 3	
<i>Quod utilius est multitudinem hominum simul viventium regi per unum quam per plures</i>	6
Capitulus 4	
<i>Quod, sicut dominium unius optimum est, quando est iustum, ita oppositum eius est pessimum, probatur multis rationibus et argumentis</i>	7
Capitulus 5	
<i>Quomodo variatum est dominium apud Romanos, et quod interdum apud eos magis aucta est respublica ex dominio plurium</i>	7
Capitulus 6	
<i>Quod in regimine plurium magis sæpe contingit dominium tyrannicum, quam ex regimine unius; et ideo regimen unius melius est . . .</i>	8
Capitulus 7	
<i>Conclusio, quod regimen unius simpliciter sit optimum. Ostendit qualiter multitudo se debet habere circa ipsum, quia auferenda est ei occasio ne tyrannizet, et quod etiam in hoc est tolerandus propter maius malum vitandum</i>	10
Capitulus 8	
<i>Quid præcipue movere debeat regem ad regendum, utrum honor, vel gloria. Opiniones circa hoc, et quid sit tenendum</i>	13
Capitulus 9	
<i>Qualis est verus finis regis, qui movere debet ipsum ad bene regendum</i>	15
Capitulus 7	
<i>Quod præmium regum et principum tenet supremum gradum in beatitudine cælesti, multis rationibus ostenditur et exemplis</i>	18
Capitulus 8	
<i>Quod rex et princeps studere debet ad bonum regimen propter bonum sui ipsius et utile quod inde sequitur; cuius contrarium sequitur regimen tyrannicum</i>	18

Capitulus 10

*Quod bona etiam mundialia, ut sunt divitiæ, potestas, honor et fama, magis proveniunt regibus quam tyrannis, et de malis in quæ incur-
runt tyranni etiam in hac vita* 22

Capitulus 11

Procedit ad ostendendum regis officium, ubi secundum viam naturæ ostendit regem esse in regno sicut anima est in corpore et sicut Deus est in mundo 23

Capitulus 12

*Assumit ex hac similitudine modum regiminis, ut sicut Deus unam-
quamque rem distinguit quodam ordine et propria operatione et loco, ita rex subditos suos in regno; et eodem modo de anima* 24

Capitulus 13

*Quis modus gubernandi competat regi, quia secundum modum gu-
bernationis divinæ: qui quidem modus gubernandi a gubernatione
navis navis sumpsit initium, ubi et ponitur comparatio sacerdotalis
dominii et regalis* 26

Capitulus 14

*Quod sicut ad ultimum finem consequendum requiritur ut rex sub-
ditos suos ad vivendum secundum virtutem disponat, ita ad fines me-
dios. Et ponuntur hic quæ sunt illa quæ ordinant ad bene vivendum
et quæ impediunt, et quod remedium rex apponere debet circa dicta
impedimenta* 29

Liber 2

31

Capitulus 1

*Qualiter ad regem pertinet instituere civitates vel castra ad gloriam
consequendam, et quod eligere debet ad hoc loca temperata; et postea
subiungit quæ ex hoc commoda regna consequantur, et quæ incom-
moda de contrario* 31

Capitulus 2

*Qualiter eligere debent reges et principes regiones ad civitates vel ca-
stra instituenda, in quibus ær sit salubris; et in quo talis ær cognosci-
tur, et quibus signis* 32

Capitulus 3

*Qualiter necesse est talem civitatem, construendam a rege, habere
copiam rerum victualium, quia sine eis civitas esse perfecta non po-
test; et distinguit duplicem modum istius copiae, primum tamen magis
commendat* 34

- Capitulus 4
Quod regio quam rex eligit ad civitates et castra instituenda debet habere amœnitates, in quibus cives sunt arcendi ut moderate eis utantur, quia sæpius sunt causa dissolutionis, unde regnum dissipatur . . . 36
- Capitulus 5
Quod necessarium est regi, et cuicumque domino, abundare divitiis temporalibus, quæ naturales vocantur, et ponitur causa 38
- Capitulus 6
Quod expedit regi habere alias divitias naturales, ut sunt armenta et greges, sine quibus domini bene regere terram non possunt 39
- Capitulus 7
Quod oportet regem abundare divitiis artificialibus, ut est aurum et argentum, et numisma ex eis conflatum 38
- Capitulus 8
Qualiter ad regimen regni, et cuiuscumque dominii, necessarii sunt ministri: ubi incidenter distinguitur de duplici dominio, politico et despotico, ostendens multis rationibus quod politicum oportet esse suave 41
- Capitulus 9
De principatu despotico, quis est, et qualiter ad regalem reducitur, ubi incidenter comparat politicum ad despoticum secundum diversas regiones et tempora 44
- Capitulus τ
Habita distinctione dominii, hic distinguitur de ministris secundum differentiam dominorum: et quædam genera ministrorum ostendit omnibus dominis communia. Postea probat servitutum in quibusdam esse naturalem 45
- Capitulus 8
Quod necessarium est regi et cuilibet domino in sua iurisdictione mutationes habere fortissimas, et rationes quare ibi multæ ponuntur . . 48
- Capitulus 10
Quod ad bonum regimen regni, sive cuiuscumque dominii, pertinet stratas, sive quascumque vias in regione, vel provincia, habere securas et liberas 49
- Capitulus 11
Qualiter in quolibet regno et quocumque dominio necessarium est numisma proprium: et quot bona ex hoc sequuntur, et quæ incommoda si non habeatur 46
- Capitulus 12
Id bonum regimen regni, et cuiuscumque dominii sive politiæ, pondera et mensuræ sunt necessariae, exemplis et rationibus persuadetur 51

Capitulus 13	
<i>Quod oportet regem et quemlibet dominum ad conservationem sui status adhibere sollicitudinem, ut de ærario publico provideatur pauperibus: et hoc exemplis et rationibus probat</i>	52
Capitulus 14	
<i>Qualiter oportet regem, et quemcumque dominantem, ad cultum divinum intendere, et quis fructus ex hoc sequatur</i>	54
Liber 3	59
Capitulus 1	
<i>Consideratur et probatur omne dominium esse a Deo, considerata natura entis</i>	59
Capitulus 2	
<i>Hoc idem probat ex consideratione motus cuiuslibet naturæ creatæ</i>	52
Capitulus 3	
<i>Hoc idem probatur per considerationem finis</i>	60
Capitulus 4	
<i>Qualiter dominium romanum fuit a Deo provisum propter zelum patriæ</i>	62
Capitulus 5	
<i>Qualiter Romani meruerunt dominium propter leges sanctissimas quas tradiderunt</i>	64
Capitulus 6	
<i>Quomodo concessum est eis dominium a Deo propter ipsorum civilem benevolentiam</i>	66
Capitulus 7	
<i>Qualiter Deus permittit aliquod dominium ad punitionem malorum, et quod tale dominium est quasi instrumentum divinæ iustitiæ contra peccatores</i>	68
Capitulus 8	
<i>Quod interdum tale dominium cedit in malum dominantium, quia propter ipsorum ingratitude in superbiam elati graviter deprimuntur</i>	68
Capitulus 9	
<i>Quod homo naturaliter dominatur animalibus sylvestribus et aliis rebus irrationabilibus, et quomodo: quod probatur multis rationibus</i>	71
Capitulus 10	
<i>De dominio hominis secundum gradum et dignitatem, et primo de dominio Papæ qualiter præfertur omni dominio</i>	73
Capitulus 11	
<i>De dominio regali, in quo consistit, et in quo differt a politico, et quo modo distinguitur diversimode secundum diversas rationes</i>	76

Capitulus 10	
<i>De dominio imperiali, unde istud nomen habuit originem, quando et de quibusdam aliis nominibus: ubi incidenter distinguuntur monarchiæ et quantum duraverunt</i>	76
Capitulus 11	
<i>De monarchia Christi, quomodo in tribus excellit, et de Octaviano Augusto, quomodo gessit vices Christi</i>	80
Capitulus 12	
<i>Movetur quæstio de monarchia Christi, quo tempore incepit et quomodo latuit, et quare: et duplex assignatur causa suæ occultationis, et primo ponitur una</i>	82
Capitulus 13	
<i>Secunda causa assignatur quare Dominus assumpsit vitam abiectam et occultam, licet esset verus Dominus mundi; et exponuntur verba Isaïæ Prophetæ de Christo</i>	84
Capitulus 14	
<i>Quod isto modo aucta fuit respublica per exempla antiquorum Romanorum, et postea subdit de Constantino</i>	86
Capitulus 15	
<i>Qualiter imperatores constantinopolitani, sequentes a Constantino, fuerunt obedientes et reverentes Ecclesiæ Romanæ: et hoc ostendit per quatuor concilia, quibus dicti principes se subiecerunt</i>	88
Capitulus 16	
<i>De duobus conciliis sequentibus post alia quatuor, celebratis tempore Justiniani et Constantini iunioris; et quæ fuit ratio quare imperium translatum fuit a Græcis ad Germanos</i>	82
Capitulus 17	
<i>Qualiter diversificatus est modus imperii a Carolo Magno usque ad Ottonem tertium; et unde plenitudo potestatis summo Pontifici convenit 86</i>	86
Capitulus 18	
<i>Comparatio regalis dominiû inter imperiale et politicum, qualiter convenit cum utrisque</i>	91
Capitulus 19	
<i>De dominio principum, qui subsunt imperatoribus et regibus, et de diversis nominibus eorum quid importent</i>	93
Capitulus 12	
<i>De quibusdam nominibus dignitatum singularibus in quibusdam regionibus: et quale sit omnium istorum regimen</i>	95

Liber 4	99
Capitulus 1	
<i>De differentia inter principatum regni et principatum politicum, quem dividit in duos</i>	99
Capitulus 2	
<i>De necessitate constituendi civitatem, propter communitatem necessariam humanæ vitæ, circa quam præcipue consistit principatus politicus</i>	98
Capitulus 3	
<i>Declaratur hoc idem ex parte animæ, sive ex parte intellectus, sive voluntatis, scilicet constitutionem civitatis esse necessariam</i>	81
Capitulus 4	
<i>De communitate civitatis, in quo consistat, ubi Aristoteles refert opinionem Socratis et Platonis, quam hic auctor declarat</i>	74
Capitulus 5	
<i>De opinione Socratis et Platonis circa mulieres, quomodo sint exponendæ rebus bellicis</i>	77
Capitulus 6	
<i>Assumit alteram partem, quod non est conveniens mulieres exponi debere bellicis rebus, et respondet ad argumenta in contrarium facta</i>	79
Capitulus 7	
<i>Refert aliam opinionem dictorum philosophorum quantum ad principatum, quem volebant esse perpetuum: circa quam disputat ad utramque partem</i>	78
Capitulus 8	
<i>Hic declarat melius esse in politia non perpetuare rectores; et respondet ad partem oppositam: ubi etiam dicit, nullum in Lombardia habere dominium, nisi per viam tyrannicam, duce Venetiarum excepto</i>	80
Capitulus 9	
<i>Hic disputat de communitate bonorum quantum ad possessiones, quam quidem philosophus nomine Pheleas dicit debere adæquari in omnibus: et quod est falsum quod Lycurgus philosophus sensit</i>	82
Capitulus 10	
<i>Agitur rursus de politia Platonis et Socratis quantum ad genera hominum qui requiruntur in ea, quæ sunt quinque; ubi multum disputatur de numero bellatorum</i>	84
Capitulus 11	
<i>Hic declarat de politia Hippodomi philosophi, qui reprehenditur quantum ad genera hominum, quia ponit solum tria, et quantum ad numerum populi</i>	87

Capitulus 10	
<i>Refert etiam opinionem eiusdem quantum ad possessiones, quas in tres partes dividit; et in quo salvatur sua positio</i>	88
Capitulus 11	
<i>Ponit opinionem eiusdem circa iudices et assessores politiæ, ubi divisionem facit multiplicem et notabilem circa ea quæ sunt agenda per iudices</i>	88
Capitulus 12	
<i>De politiâ Lacedæmoniorum, quam reprehendit circa regimen servorum et mulierum, et circa bellatores</i>	100
Capitulus 13	
<i>Reprehendit etiam dictam politiam quantum ad Leges filiorum et iudicum, movens quæstionem, utrum pauperes sunt eligendi ad regimen politicum</i>	102
Capitulus 14	
<i>Redit adhuc super politiam Lacedæmoniorum quantum ad ipsorum regem, reprobandum modum quem tenebant circa ipsum, ostendens inconvenientiâ quæ sequebantur ex hoc</i>	104
Capitulus 15	
<i>Ex eadem causa ponit quædam in dicta politiâ Lacedæmoniæ reprehensibilia, quæ erant materia dissensionis in populo</i>	105
Capitulus 16	
<i>Hic declarat de politiâ cretensi, et differentia eius ad lacedæmonicam, de auctoribus dictæ politiæ, et de legibus Lycurgi</i>	107
Capitulus 17	
<i>Hic declarat de politiâ Chælcedoniorum, qualiter famosa fuerit: et in quo conveniebant Lacedæmonii et Cretenses cum ipsis, et in quo differabant</i>	109
Capitulus 18	
<i>Quomodo Aristoteles tradit in politiâ Chælcedoniorum documentum de electione principis, utrum dives vel pauper sit eligendus, et qualiter pauper virtuosus sustentari debeat; et utrum uni principi competant plura dominia</i>	108
Capitulus 19	
<i>De politiâ Pythagoræ, quam didicit a prædictis philosophis Minæ et Lycurgo, et quomodo totus suus conatus ad hoc fuit, assuefacere scilicet homines ad virtutes</i>	111
Capitulus 12	
<i>De documentis Pythagoricis sub figuris et ænigmatibus traditis, et de duobus Pythagoricis fidelissimis amicis</i>	112

Capitulus 18

In quo consistat perfecta politia, ex qua accipitur felicitas politica: scilicet quando partes politiæ sunt bene dispositæ, et sibi ad invicem correspondent 113

Capitulus 20

Dividit politiam tripliciter, et unamquamque partem prosequitur, et primo qualiter in partes distinguitur integrales secundum opinionem Socratis et Platonis 115

Capitulus 21

Hic ostendit sufficientiam partium integralium politiæ quas Hippodamus tradit et Romulus 117

Capitulus 22

Agit ulterius de aliis partibus politiæ respectu regiminis, ubi verba exponuntur diversorum officialium 118

Capitulus 23

Hic declarat de partibus politiæ quantum ad bellatores, quos distinguit secundum triplicem considerationem 118

Capitulus 24

Hic declarat de nominibus ducum et de numero cohortum, et quid significat unumquodque 121

PROLOGUS

COGITANTI MIHI quid offerrem regiæ celsitudini dignum meæque professioni congruum et officio, id occurrit potissime offerendum, ut regi librum de regno conscriberem, in quo et regni originem et ea quæ ad regis officium pertinent, secundum Scripturæ divinæ auctoritatem, Philosophorum dogma et exempla laudatorum principum diligenter depromerem, iuxta ingenii proprii facultatem, principium, progressum, consummationem operis ex illius expectans auxilio qui est rex regum et Dominus dominantium: per quem reges regnant, Deus, magnus Dominus, et rex magnus super omnes deos.

LIBER 1

CAPITULUS 1

*Quod necesse est homines simul viventes ab aliquo
diligenter regi*

PRINCIPIUM autem intentionis nostræ hinc sumere oportet, ut quid nomine regis intelligendum sit, exponatur. In omnibus autem quæ ad finem aliquem ordinantur, in quibus contingit sic et aliter procedere, opus est aliquo dirigente, per quod directe debitum perveniatur ad finem. Non enim navis, quam secundum diversorum ventorum impulsu in diversa moveri contingit, ad destinatum finem perveniret nisi per gubernatoris industriam dirigeretur ad portum. Hominis autem est aliquis finis, ad quem tota vita eius et actio ordinatur, cum sit agens per intellectum, cuius est manifeste propter finem operari. Contingit autem diversimode homines ad finem intentum procedere, quod ipsa diversitas humanorum studiorum et actionum declarat. Indiget igitur homo aliquo dirigente ad finem. Est autem unicuique hominum naturaliter insitum rationis lumen, quo in suis actibus dirigitur ad finem. Et si quidem homini conveniret singulariter vivere, sicut multis animalium, nullo alio dirigente indigeret ad finem, sed ipse sibi unusquisque esset rex sub Deo summo rege, in quantum per lumen rationis divinitus datum sibi, in suis actibus se ipsum dirigeret. Naturale autem est homini ut sit animal sociale et politicum, in multitudine vivens, magis etiam quam omnia alia animalia, quod quidem naturalis necessitas declarat. Aliis enim animalibus natura præparavit cibum, tegumenta pilorum, defensionem, ut dentes, cornua, ungues, vel saltem velocitatem ad fugam. Homo autem institutus est nullo horum sibi a natura præparato, sed loco omnium data est ei ratio, per quam sibi hæc omnia officio manuum posset præparare, ad quæ omnia præparanda unus homo non sufficit. Nam unus homo per se sufficienter vitam transigere non posset. Est igitur homini naturale quod in societate multorum vivat. Amplius: aliis animalibus insita est naturalis industria ad omnia ea quæ sunt eis utilia vel nociva, sicut ovis naturaliter æstimat lupum inimicum. Quædam etiam animalia ex naturali industria cognoscunt aliquas herbas medicinales et alia eorum vitæ necessaria. Homo autem horum, quæ sunt suæ vitæ necessaria, naturalem cognitionem habet solum in communi, quasi eo per rationem

valente ex universalibus principiis ad cognitionem singulorum, quæ necessaria sunt humanæ vitæ, pervenire. Non est autem possibile quod unus homo ad omnia huiusmodi per suam rationem pertingat. Est igitur necessarium homini quod in multitudine vivat, ut unus ab alio adiuvetur et diversi diversis inveniendis per rationem occupentur, puta, unus in medicina, alius in hoc, alius in alio. Hoc etiam evidentissime declaratur per hoc, quod est proprium hominis locutione uti, per quam unus homo aliis suum conceptum totaliter potest exprimere. Alia quidem animalia expriment mutuo passiones suas in communi, ut canis in latratu iram, et alia animalia passiones suas diversis modis. Magis igitur homo est communicativus alteri quam quodcumque aliud animal, quod gregale videtur, ut grus, formica et apis. Hoc ergo considerans Salomon in Eccle. IV, 9, ait: melius est esse duos quam unum. Habent enim emolumentum mutuae societatis. Si ergo naturale est homini quod in societate multorum vivat, necesse est in hominibus esse per quod multitudo regatur. Multis enim existentibus hominibus et unoquoque id, quod est sibi congruum, providente, multitudo in diversa dispergeretur, nisi etiam esset aliquis de eo quod ad bonum multitudinis pertinet curam habens; sicut et corpus hominis et cuiuslibet animalis deflueret, nisi esset aliqua vis regitiva communis in corpore, quæ ad bonum commune omnium membrorum intenderet. Quod considerans Salomon dicit: ubi non est gubernator, dissipabitur populus. Hoc autem rationabiliter accidit: non enim idem est quod proprium et quod commune. Secundum propria quidem differunt, secundum autem commune uniuntur. Diversorum autem diversæ sunt causæ. Oportet igitur, præter id quod movet ad proprium bonum uniuscuiusque, esse aliquid quod movet ad bonum commune multorum. Propter quod et in omnibus quæ in unum ordinantur, aliquid invenitur alterius regitivum. In universitate enim corporum per primum corpus, scilicet cæleste, alia corpora ordine quodam divinæ providentiæ reguntur, omniaque corpora per creaturam rationalem. In uno etiam homine anima regit corpus, atque inter animæ partes irascibilis et concupiscibilis ratione reguntur. Itemque inter membra corporis unum est principale, quod omnia movet, ut cor, aut caput. Oportet igitur esse in omni multitudine aliquid regitivum.

CAPITULUS 2

Distinguistur multiplex dominium sive regimen

CONTINGIT autem in quibusdam, quæ ordinantur ad finem, et recte, et non recte procedere. Quare et in regimine multitudinis et rectum, et non rectum invenitur. Recte autem dirigitur unumquodque quando ad finem convenientem deducitur; non recte autem quando ad finem non convenientem. Alius autem est finis conveniens multitudini liberorum, et servorum. Nam liber est, qui sui causa est; servus autem est, qui id quod est, alterius est. Si igitur liberorum multitudo a regente ad bonum commune multitudinis ordinetur, erit regimen rectum et iustum, quale convenit liberis. Si vero non ad bonum commune multitudinis, sed ad bonum privatum regentis regimen ordinetur, erit regimen iniustum atque perversum, unde et Dominus talibus rectoribus comminatur per Ezech. XXXIV, 2, dicens: vae pastoribus qui pascebant semetipsos (quasi sua propria commoda quærentes): nonne greges a pastoribus pascuntur? bonum siquidem gregis pastores quærere debent, et rectores quilibet bonum multitudinis sibi subiectæ. Si igitur regimen iniustum per unum tantum fiat qui sua commoda ex regimine quærat, non autem bonum multitudinis sibi subiectæ, talis rector tyrannus vocatur, nomine a fortitudine derivato, quia scilicet per potentiam opprimit, non per iustitiam regit: unde et apud antiquos potentes quique tyranni vocabantur. Si vero iniustum regimen non per unum fiat, sed per plures, siquidem per paucos, oligarchia vocatur, id est principatus paucorum, quando scilicet pauci propter divitias opprimunt plebem, sola pluralitate a tyranno differentes. Si vero iniquum regimen exerceatur per multos, democratia nuncupatur, id est potentatus populi, quando scilicet populus plebeiorum per potentiam multitudinis opprimit divites. Sic enim populus totus erit quasi unus tyrannus. Similiter autem et iustum regimen distingui oportet. Si enim administretur per aliquam multitudinem, communi nomine politia vocatur, utpote cum multitudo bellatorum in civitate vel provincia dominatur. Si vero administretur per paucos, virtuosos autem, huiusmodi regimen aristocratia vocatur, id est potentatus optimus, vel optimorum, qui propterea optimates dicuntur. Si vero iustum regimen ad unum tantum pertineat, ille proprie rex vocatur: unde Dominus per ezech. Dicit: servus meus David rex super omnes erit, et pastor unus erit omnium eorum. Ex quo manifeste ostenditur quod de ratione regis est quod sit unus, qui præsit, et quod sit pastor commune

multitudinis bonum, et non suum commodum quærens. Cum autem homini competat in multitudine vivere, quia sibi non sufficit ad necessaria vitæ si solitarius maneat, oportet quod tanto sit perfectior multitudinis societas, quanto magis per se sufficiens erit ad necessaria vitæ. Habetur siquidem aliqua vitæ sufficientia in una familia domus unius, quantum scilicet ad naturales actus nutritionis, et prolis generandæ, et aliorum huiusmodi; in uno autem vico, quantum ad ea quæ ad unum artificium pertinent; in civitate vero, quæ est perfecta communitas, quantum ad omnia necessaria vitæ; sed adhuc magis in provincia una propter necessitatem compugnationis et mutui auxilii contra hostes. Unde qui perfectam communitatem regit, id est civitatem vel provinciam, antonomastice rex vocatur; qui autem domum regit, non rex, sed paterfamilias dicitur. Habet tamen aliquam similitudinem regis, propter quam aliquando reges populorum patres vocantur. Ex dictis igitur patet, quod rex est qui unius multitudinem civitatis vel provinciæ, et propter bonum commune, regit; unde Salomon in Eccle. V, 8, dicit: universæ terræ rex imperat servienti.

CAPITULUS 3

*Quod utilius est multitudinem hominum simul
viventium regi per unum quam per plures*

His autem præmissis requirere oportet quid provinciæ vel civitati magis expedit: utrum a pluribus regi, vel uno. Hoc autem considerari potest ex ipso fine regiminis. Ad hoc enim cuiuslibet regentis ferri debet intentio, ut eius quod regendum suscepit salutem procuret. Gubernatoris enim est, navem contra maris pericula servando, illæsam perducere ad portum salutis. Bonum autem et salus consociatæ multitudinis est ut eius unitas conservetur, quæ dicitur pax, qua remota, socialis vitæ perit utilitas, quinimmo multitudo dissentiens sibi ipsi sit onerosa. Hoc igitur est ad quod maxime rector multitudinis intendere debet, ut pacis unitatem procuret. Nec recte consiliatur, an pacem faciat in multitudine sibi subiecta, sicut medicus, an sanet infirmum sibi commissum. Nullus enim consiliari debet de fine quem intendere debet, sed de his quæ sunt ad finem. Propterea apostolus commendata fidelis populi unitate: solliciti, inquit, sitis servare unitatem spiritus in vinculo pacis. Quanto igitur regimen efficacius fuerit ad unitatem pacis servandam, tanto erit utilius. Hoc enim utilius dicimus, quod magis

perducit ad finem. Manifestum est autem quod unitatem magis efficere potest quod est per se unum, quam plures. Sicut efficacissima causa est calefactionis quod est per se calidum. Utilius igitur est regimen unius, quam plurium. Amplius, manifestum est quod plures multitudinem nullo modo conservant, si omnino dissentirent. Requiritur enim in pluribus quædam unio ad hoc, quod quoquo modo regere possint: quia nec multi navem in unam partem traherent, nisi aliquo modo coniuncti. Uniri autem dicuntur plura per appropinquationem ad unum. Melius igitur regit unus quam plures ex eo quod appropinquant ad unum. Adhuc: ea, quæ sunt ad naturam, optime se habent: in singulis enim operatur natura, quod optimum est. Omne autem naturale regimen ab uno est. In membrorum enim multitudine unum est quod omnia movet, scilicet cor; et in partibus animæ una vis principaliter præsidet, scilicet ratio. Est etiam apibus unus rex, et in toto universo unus Deus factor omnium et rector. Et hoc rationabiliter. Omnis enim multitudo derivatur ab uno. Quare si ea quæ sunt secundum artem, imitantur ea quæ sunt secundum naturam, et tanto magis opus artis est melius, quanto magis assequitur similitudinem eius quod est in natura, necesse est quod in humana multitudine optimum sit quod per unum regatur. Hoc etiam experimentis apparet. Nam provinciæ vel civitates quæ non reguntur ab uno, dissensionibus laborant et absque pace fluctuant, ut videatur adimpleri quod Dominus per prophetam conqueritur, dicens: pastores multi demoliti sunt vineam mean. E contrario vero provinciæ et civitates quæ sub uno rege reguntur, pace gaudent, iustitia florent, et affluentia rerum lætantur. Unde Dominus pro magno munere per prophetas populo suo promittit, quod poneret sibi caput unum, et quod princeps unus erit in medio eorum.

CAPITULUS 4

Quod, sicut dominium unius optimum est, quando est iustum, ita oppositum eius est pessimum, probatur multis rationibus et argumentis

SICUT autem regimen regis est optimum, ita regimen tyranni est pessimum. Opponitur enim politiæ quidem democratia, utrumque enim, sicut ex dictis apparet, est regimen quod per plures exercetur; aristocratia vero oligarchia, utrumque enim exercetur per paucos; regnum autem tyrannidi, utrumque enim per unum exercetur. Quod

autem regnum sit optimum regimen, ostensum est prius. Si igitur optimo opponitur pessimum, necesse est quod tyrannis sit pessimum. Adhuc: virtus unita magis est efficax ad effectum inducendum, quam dispersa vel divisa. Multi enim congregati simul trahunt quod divisim per partes singulariter a singulis trahi non posset. Sicut igitur utilius est virtutem operantem ad bonum esse magis unam, ut sit virtuosior ad operandum bonum, ita magis est nocivum si virtus operans malum sit una, quam divisa. Virtus autem iniuste præsentis operatur ad malum multitudinis, dum commune bonum multitudinis in sui ipsius bonum tantum retorquet. Sicut igitur in regimine iusto, quanto regens est magis unum, tanto est utilius regimen, ut regnum melius est quam aristocratia, aristocratia vero quam politia; ita e converso erit et in iniusto regimine, ut videlicet quanto regens est magis unum, tanto magis sit nocivum. Magis igitur est nociva tyrannis quam oligarchia: oligarchia autem quam democratia. Amplius: per hoc regimen fit iniustum, quod spreto bono communi multitudinis, quæritur bonum privatum regentis. Quanto igitur magis receditur a bono communi, tanto est regimen magis iniustum. Plus autem receditur a bono communi in oligarchia, in qua quæritur bonum paucorum, quam in democratia, in qua quæritur bonum multorum; et adhuc plus receditur a bono communi in tyrannide, in qua quæritur bonum tantum unius: omni enim universitati propinquius est multum quam paucum, et paucum quam unum solum. Regimen igitur tyranni est iniustissimum. Similiter autem manifestum fit considerantibus divinæ providentiæ ordinem, quæ optime universa disponit. Nam bonum provenit in rebus ex una causa perfecta, quasi omnibus adunatis quæ ad bonum iuvare possunt, malum autem singillatim ex singularibus defectibus. Non enim est pulchritudo in corpore, nisi omnia membra fuerint decenter disposita; turpitudine autem contingit, quodcumque membrum indecenter se habeat. Et sic turpitudine ex pluribus causis diversimode provenit, pulchritudo autem uno modo ex una causa perfecta: et sic est in omnibus bonis et malis, tanquam hoc Deo providente, ut bonum ex una causa sit fortius, malum autem ex pluribus causis sit debilius. Expedi igitur ut regimen iustum sit unius tantum, ad hoc ut sit fortius. Quod si in iniustitiam declinat regimen, expedi magis ut sit multorum, ut sit debilius, et se invicem impediunt. Inter iniusta igitur regimina tolerabilius est democratia, pessimum vero tyrannis. Idem etiam maxime apparet, si quis consideret mala quæ ex tyrannis proveniunt, quia cum tyrannus, contempto communi bono, quærit privatum, consequens est ut subditos diversimode gravet, secundum quod diversis passionibus subiacet ad

bona aliqua affectanda. Qui enim passione cupiditatis detinetur, bona subditorum rapit: unde Salomon: rex iustus erigit terram, vir avarus destruet eam. Si vero iracundiæ passioni subiaceat, pro nihilo sanguinem fundit, unde per ezech. XXII, 27, dicitur: principes eius in medio eius quasi lupi rapientes prædam ad effundendum sanguinem. Hoc igitur regimen fugiendum esse, sapiens monet, dicens: longe esto ab homine potestatem habente occidendi, quia scilicet non pro iustitia, sed per potestatem occidit pro libidine voluntatis. Sic igitur nulla erit securitas, sed omnia sunt incerta cum a iure disceditur, nec firmari quidquam potest quod positum est in alterius voluntate, ne dicam libidine. Nec solum in corporalibus subditos gravat, sed etiam spiritualia eorum bona impedit, quia qui plus præesse appetunt quam prodesse, omnem profectum subditorum impediunt, suspicantes omnem subditorum excellentiam suæ iniquæ dominationi præiudicium esse. Tyrannis enim magis boni quam mali suspecti sunt, semperque his aliena virtus formidolosa est. Conantur igitur prædicti tyranni, ne ipsorum subditi virtuosus effecti magnanimitatis concipiant spiritum et eorum iniquam dominationem non ferant, ne inter subditos amicitiae fœdus firmetur et pacis emolumento ad invicem gaudeant, ut sic dum unus de altero non confidit, contra eorum dominium aliquid moliri non possint. Propter quod inter ipsos discordias seminant, exortas nutriunt, et ea quæ ad fœderationem hominum pertinent, ut connubia et convivia, prohibent, et cætera huiusmodi, per quæ inter homines solet familiaritas et fiducia generari. Conantur etiam ne potentes aut divites fiant, quia de subditis secundum suæ malitiæ conscientiam suspicantes, sicut ipsi potentia et divitiis ad nocendum utuntur, ita timent ne potentia subditorum et divitiæ eis nocivæ reddantur. Unde et iob XV, 21, de tyranno dicitur: sonitus terroris semper in auribus eius, et cum pax sit (nullo scilicet malum ei intentante), ille semper insidias suspicatur. Ex hoc autem contingit ut, dum præsidentes, qui subditos ad virtutes inducere deberent, virtuti subditorum nequiter invident et eam pro posse impediunt, sub tyrannis pauci virtuosus inveniuntur. Nam iuxta sententiam Philosophi apud illos inveniuntur fortes viri, apud quos fortissimi quique honorantur, et ut tullius dicit: iacent semper et parum vigent, quæ apud quosque improbantur. Naturale etiam est ut homines, sub timore nutriti, in servilem degenerent animum et pusillanimes fiant ad omne virile opus et strenuum: quod experimento patet in provinciis quæ diu sub tyrannis fuerunt. Unde apostolus, Col. III, 21, dicit: patres, nolite ad indignationem provocare filios vestros, ne pusillo animo fiant. Hæc igitur nocumenta tyrannidis rex Salomon con-

siderans, dicit: regnantibus impiis, ruinæ hominum, quia scilicet per nequitiam tyrannorum subiecti a virtutum perfectione deficiunt; et iterum dicit: cum impii sumpserint principatum, gemet populus, quasi sub servitute deductus; et iterum: cum surrexerint impii, abscondentur homines, ut tyrannorum crudelitatem evadant. Nec est mirum, quia homo absque ratione secundum animæ suæ libidinem præsidens nihil differt a bestia, unde Salomon: leo rugiens et ursus esuriens princeps impius super populum pauperem; et ideo a tyrannis se abscondunt homines sicut a crudelibus bestiis, idemque videtur tyranno subiici, et bestię sævienti substerni.

CAPITULUS 5

Quomodo variatum est dominium apud Romanos, et quod interdum apud eos magis aucta est respublica ex dominio plurium

QUIA igitur optimum et pessimum consistunt in monarchia, id est principatu unius, multis quidem propter tyrannorum malitiam redditur regia dignitas odiosa. Quidam vero dum regimen regis desiderant, incidunt in sævitiam tyrannorum, rectoresque quamplures tyrannidem exercent sub prætextu regię dignitatis. Horum quidem exemplum evidenter apparet in Romana republica. Regibus enim a populo Romano expulsis, dum regium vel potius tyrannicum fastum ferre non possent, instituerant sibi consules et alios Magistratus per quos regi cœperunt et dirigi, regnum in aristocratiam commutare volentes et, sicut refert Salustius: incredibile est memoratu, quantum, adepta libertate, in brevi Romana civitas creverit. Plerumque namque contingit, ut homines sub rege viventes, segnius ad bonum commune nitantur, utpote æstimantes id quod ad commune bonum impendunt non sibi ipsis conferre sed alteri, sub cuius potestate vident esse bona communia. Cum vero bonum commune non vident esse in potestate unius, non attendunt ad bonum commune quasi ad id quod est alterius, sed quilibet attendit ad illud quasi suum: unde experimento videtur quod una civitas per annuos rectores administrata, plus potest interdum quam rex aliquis, si haberet tres vel quatuor civitates; parvaque servitia exacta a regibus gravius ferunt quam magna onera, si a communitate civium imponantur. Quod in promotione Romanæ reipublicæ servatum fuit. Nam plebe ad militiam scribebatur, et pro militantibus stipendia exsoluebant, et cum stipendiis exsolvendis

non sufficeret commune ærarium, in usus publicos opes venere privatae, adeo ut præter singulos annulos aureos, singulasque bullas, quæ erant dignitatis insignia, nihil sibi auri ipse etiam senatus reliquerit. Sed cum dissensionibus fatigarentur continuis, quæ usque ad bella civilia excreverunt, quibus bellis civilibus eis libertas, ad quam multum studuerant, de manibus erepta est, sub potestate imperatorum esse cœperunt, qui se reges a principio appellari noluerunt, quia Romanis fuerat nomen regium odiosum. Horum autem quidam more regio bonum commune fideliter procuraverunt, per quorum studium Romana respublica et aucta et conservata est. Plurimi vero eorum in subditos quidem tyranni, ad hostes vero effecti desides et imbecilles, Romanam rempublicam ad nihilum redegerunt. Similis etiam processus fuit in populo Hebræorum. Primo quidem dum sub iudicibus regebantur, undique diripiebantur ab hostibus. Nam unusquisque quod bonum erat in oculis suis, hoc faciebat. Regibus vero eis divinitus datis ad eorum instantiam, propter regum malitiam, a cultu unius Dei recesserunt et finaliter ducti sunt in captivitatem. Utrinque igitur pericula imminet: sive dum timetur tyrannus, evitetur regis optimum dominium, sive dum hoc consideratur, potestas regia in malitiam tyrannicam convertatur.

CAPITULUS 6

Quod in regimine plurium magis sæpe contingit dominium tyrannicum, quam ex regimine unius; et ideo regimen unius melius est

CUM autem inter duo, ex quorum utroque periculum imminet, eligere oportet, illud potissime eligendum est ex quo sequitur minus malum. Ex monarchia autem, si in tyrannidem convertatur, minus malum sequitur quam ex regimine plurium optimatum, quando corumpitur. Dissensio enim, quæ plurimum sequitur ex regimine plurium, contrariatur bono pacis, quod est præcipuum in multitudine sociali: quod quidem bonum per tyrannidem non tollitur, sed aliqua particularium hominum bona impediuntur, nisi fuerit excessus tyrannidis quod in totam communitatem desæviat. Magis igitur præoptandum est unius regimen quam multorum, quamvis ex utroque sequantur pericula. Adhuc: illud magis fugiendum videtur, ex quo pluries sequi possunt magna pericula. Frequentius autem sequuntur maxima pericula multitudinis ex multorum regimine, quam ex regimine unius. Plerumque

enim contingit ut ex pluribus aliquis ab intentione communis boni deficiat, quam quod unus tantum. Quicumque autem, ex pluribus præsidentibus, divertat ab intentione communis boni, dissensionis periculum in subditorum multitudine imminet, quia dissentientibus principibus consequens est ut in multitudine sequatur dissensio. Si vero unus præsitet, plerumque quidem ad bonum commune respicit; aut si a bono communi intentionem avertat, non statim sequitur ut ad subditorum depressionem intendat, quod est excessus tyrannidis et in malitia regiminis maximum gradum tenens, ut supra ostensum est. Magis igitur sunt fugienda pericula quæ proveniunt ex gubernatione multorum, quam ex gubernatione unius. Amplius, non minus contingit in tyrannidem verti regimen multorum quam unius, sed forte frequentius. Exorta namque dissensione per regimen plurium, contingit sæpe unum super alios superare et sibi soli multitudinis dominium usurpare, quod quidem ex his quæ pro tempore fuerunt, manifeste inspicere potest. Nam fere omnium multorum regimen est in tyrannidem terminatum, ut in Romana republica manifeste apparet; quæ cum diu per plures Magistratus administrata fuisset, exortis simultatibus, dissensionibus et bellis civilibus, in crudelissimos tyrannos incidit. Et universaliter si quis præterita facta et quæ nunc fiunt diligenter consideret, plures inveniet exercuisse tyrannidem in terris quæ per multos reguntur, quam in illis quæ gubernantur per unum. Si igitur regium, quod est optimum regimen, maxime vitandum videatur propter tyrannidem; tyrannis autem non minus, sed magis, contingere solet in regimine plurium, quam unius, relinquatur simpliciter magis esse expediens sub rege uno vivere, quam sub regimine plurium.

CAPITULUS 7

Conclusio, quod regimen unius simpliciter sit optimum. Ostendit qualiter multitudo se debet habere circa ipsum, quia auferenda est ei occasione tyrannizet, et quod etiam in hoc est tolerandus propter maius malum vitandum

Quia ergo unius regimen præeligendum est, quod est optimum, et contingit ipsum in tyrannidem converti quod est pessimum, ut ex dictis patet, laborandum est diligenti studio ut sic multitudini provideatur de rege, ut non incidant in tyrannum. Primum autem est necessarium ut talis conditionis homo ab illis, ad quos hoc spectat officium, promovea-

tur in regem, quod non sit probabile in tyrannidem declinare. Unde Samuel, Dei providentiam erga institutionem regis commendans, ait I Reg.: quæsivit sibi Dominus virum secundum cor suum et præcepit ei Dominus ut esset dux super populum suum. Deinde sic disponenda est regni gubernatio, ut regi iam instituto tyrannidis subtrahatur occasio. Simul etiam sic eius temperetur potestas, ut in tyrannidem de facili declinare non possit. Quæ quidem ut fiant, in sequentibus considerandum erit. Demum vero curandum est, si rex in tyrannidem diverteret, qualiter posset occurri. Et quidem si non fuerit excessus tyrannidis, utilius est remissam tyrannidem tolerare ad tempus, quam contra tyrannum agendo multis implicari periculis, quæ sunt graviora ipsa tyrannide. Potest enim contingere ut qui contra tyrannum agunt prævalere non possint, et sic provocatus tyrannus magis desæviat. Quod si prævalere quis possit adversus tyrannum, ex hoc ipso proveniunt multoties gravissimæ dissensiones in populo; sive dum in tyrannum insurgitur, sive post deiectionem tyranni dum erga ordinationem regiminis multitudo separatur in partes. Contingit etiam ut interdum, dum alicuius auxilio multitudo expellit tyrannum, ille, potestate accepta, tyrannidem arripiat, et timens pati ab alio quod ipse in alium fecit, graviori servitute subditos opprimat. Sic enim in tyrannide solet contingere, ut posterior gravior fiat quam præcedens, dum præcedentia gravamina non deserit et ipse ex sui cordis malitia nova excogitat. Unde syracusis quondam Dionysii mortem omnibus desiderantibus, anus quædam, ut incolumis et sibi superstes esset, continue orabat; quod ut tyrannus cognovit, cur hoc faceret interrogavit. Tum illa: puella, inquit, existens, cum gravem tyrannum haberemus, mortem eius cupiebam, quo interfecto, aliquantum durior successit; eius quoque dominationem finiri magnum existimabam: tertium te importuniorem habere cœpimus rectorem. Itaque si tu fueris absumptus, deterior in locum tuum succedet. Et si sit intolerabilis excessus tyrannidis, quibusdam visum fuit ut ad fortium virorum virtutem pertineat tyrannum interimere, seque pro liberatione multitudinis exponere periculis mortis: cuius rei exemplum etiam in veteri testamento habetur. Nam aioth quidam eglon regem Moab, qui gravi servitute populum Dei premebat, sica infixam in eius femore interemit, et factus est populi iudex. Sed hoc apostolicæ doctrinæ non congruit. Docet enim nos Petrus non bonis tantum et modestis, verum etiam dyscolis dominis reverenter subditos esse. Hæc est enim gratia si propter conscientiam Dei sustineat quis tristitias patiens iniuste; unde cum multi Romani imperatores fidem Christi persequerentur tyrannice, ma-

gnaque multitudo tam nobilium quam populi esset ad fidem conversa, non resistendo sed mortem patienter et animati sustinentes pro Christo laudantur, ut in sacra thebæorum legione manifeste apparet; magisque aioth iudicandus est hostem interemisse, quam populi rectorem, licet tyrannum: unde et in veteri testamento leguntur occisi fuisse hi qui occiderunt ioas, regem Iuda, quamvis a cultu Dei recedentem, eorumque filii reservati secundum legis præceptum. Esset autem hoc multitudini periculosum et eius rectoribus, si privata præsumptione aliqui attentarent præsidentium necem, etiam tyrannorum. Plerumque enim huiusmodi periculis magis exponunt se mali quam boni. Malis autem solet esse grave dominium non minus regum quam tyrannorum, quia secundum sententiam Salomonis, Prov.: dissipat impios rex sapiens. Magis igitur ex huiusmodi præsumptione immineret periculum multitudini de amissione regis, quam remedium de subtractione tyranni. Videtur autem magis contra tyrannorum sævitiam non privata præsumptione aliquorum, sed auctoritate publica procedendum. Primo quidem, si ad ius multitudinis alicuius pertineat sibi providere de rege, non iniuste ab eadem rex institutus potest destitui vel refrenari eius potestas, si potestate regia tyrannice abutatur. Nec putanda est talis multitudo infideliter agere tyrannum destituens, etiam si eidem in perpetuo se ante subiecerat: quia hoc ipse meruit, in multitudinis regimine se non fideliter gerens ut exigit regis officium, quod ei pactum a subditis non reservetur. Sic Romani tarquinium superbum, quem in regem susceperant, propter eius et filiorum tyrannidem a regno eiecerunt, substituta minori, scilicet consulari, potestate. Sic etiam domitianus, qui modestissimis imperatoribus vespasiano patri et tito fratri eius successerat, dum tyrannidem exercet, a senatu Romano interemptus est, omnibus quæ perverse Romanis fecerat per senatusconsultum iuste et salubriter in irritum revocatis. Quo factum est ut beatus iohannes evangelista, dilectus Dei discipulus, qui per ipsum domitianum in patmos insulam fuerat exilio relegatus, ad ephesum per senatusconsultum remitteretur. Si vero ad ius alicuius superioris pertineat multitudini providere de rege, expectandum est ab eo remedium contra tyranni nequitiam. Sic Archelai, qui in Iudæa pro Herode patre suo regnare iam cœperat, paternam malitiam imitantis, Iudæis contra eum querimoniam ad cæsarem augustum deferentibus, primo quidem potestas diminuitur ablato sibi regio nomine et medietate regni sui inter duos fratres suos divisa; deinde, cum nec sic a tyrannide comperceretur, a tiberio cæsare relegatus est in exilium apud Lugdunum, Galliæ civitatem. Quod si omnino contra tyrannum auxilium humanum

haberi non potest, recurrendum est ad regem omnium Deum, qui est adiutor in opportunitatibus in tribulatione. Eius enim potentiæ subest ut cor tyranni crudele convertat in mansuetudinem, secundum Salomonis sententiam, Prov.: cor regis in manu Dei, quocumque voluerit, inclinabit illud. Ipse enim regis Assueri crudelitatem, qui Iudæis mortem parabat, in mansuetudinem vertit. Ipse est qui ita Nabuchodonosor crudelem regem convertit, quod factus est divinæ potentiæ prædicator. Nunc igitur, inquit, ego Nabuchodonosor laudo, et magnifico, et glorifico regem cæli, quia opera eius vera et viæ eius iudicia, et gradientes in superbia potest humiliare. Tyrannos vero, quos reputat conversione indignos, potest auferre de medio vel ad infimum statum reducere, secundum illud sapientis: sedes ducum superborum destruxit Deus, et sedere fecit mites pro eis. Ipse est qui videns afflictionem populi sui in Aegypto et audiens eorum clamorem, Pharaonem tyrannum deiecit cum exercitu suo in mare. Ipse est qui memoratum Nabuchodonosor prius superbientem, non solum eiectum de regni solio sed etiam de hominum consortio, in similitudinem bestię commutavit. Nec etiam abbreviata manus eius est, ut populum suum a tyrannis liberare non possit. Promittit enim populo suo per Isaïam requiem se daturum a labore et confusione, ac servitute dura, qua antea servierat. Et per ezech. Dicit: liberabo meum gregem de ore eorum, scilicet pastorum qui pascunt se ipsos. Sed ut hoc beneficium populus a Deo consequi mereatur, debet a peccatis cessare, quia in ultionem peccati divina permissione impii accipiunt principatum, dicente Domino per Oseam: dabo tibi regem in furore meo; et in iob dicitur quod regnare facit hominem hypocritam propter peccata populi. Tollenda est igitur culpa, ut cesset a tyrannorum plaga.

CAPITULUS 8

Quid præcipue movere debeat regem ad regendum, utrum honor, vel gloria. Opiniones circa hoc, et quid sit tenendum

QUONIAM autem, secundum prædicta, regis est bonum multitudinis quærere, nimis videtur onerosum regis officium nisi ei aliquod proprium bonum ex hoc proveniret. Oportet igitur considerare, in qua re sit boni regis conveniens præmium. Quibusdam igitur visum est non esse aliud nisi honorem et gloriam, unde et tullius in libro de republica definit principem civitatis esse alendum gloria; cuius rationem Aristo-

teles in Lib. Ethic. Assignare videtur, quia princeps, cui non sufficit honor et gloria, consequenter tyrannus efficitur. Inest enim animis omnium, ut proprium bonum quærant. Si ergo contentus non fuerit princeps gloria et honore, quæret voluptates et divitias, et sic ad rapinas et subditorum iniurias convertetur. Sed si hanc sententiam receperimus, plurima sequuntur inconvenientia. Primo namque hoc regibus dispendiosum esset, si tot labores et sollicitudines paterentur pro mercede tam fragili. Nihil enim videtur in rebus humanis fragilius gloria et honore favoris hominum, cum dependeat ex opinionibus hominum, quibus nihil mutabilius in vita hominum: et inde est quod Isaias propheta huiusmodi gloriam nominat florem fœni. Deinde humanæ gloriæ cupido animi magnitudinem aufert. Qui enim favorem hominum quærit, necesse est ut in omni eo quod dicit aut facit eorum voluntati deserviat, et sic dum placere hominibus studet, fit servus singulorum. Propter quod et idem tullius in Lib. De officiis, cavendam dicit gloriæ cupidinem. Eripit enim animi libertatem, pro qua magnanimis viris omnis debet esse contentio. Nihil autem principem, qui ad bona peragenda instituitur, magis decet quam animi magnitudo. Est igitur incompetens regis officio humanæ gloriæ præmium. Simul etiam est multitudini nocivum, si tale præmium statuatur principibus: pertinet enim ad boni viri officium ut contemnat gloriam, sicut alia temporalia bona. Virtuosi enim et fortis animi est pro iustitia contemnere gloriam sicut et vitam: unde fit quiddam mirabile, ut quia virtuosos actus sequitur gloria, ipsa gloria virtuose contemnatur, et ex contemptu gloriæ homo gloriosus reddatur, secundum sententiam fabii dicentis: gloriam qui spreverit, veram habebit; et de catone dixit Salustius: quo minus petebat gloriam, tanto magis assequebatur illam; ipsique Christi discipuli se sicut Dei ministros exhibebant per gloriam et ignobilitatem, per infamiam et bonam famam. Non est igitur boni viri conveniens præmium gloria, quam contemnunt boni. Si igitur hoc solum bonum statuatur præmium principibus, sequetur bonos viros non assumere principatum, aut si assumpserint, impræmiatos esse. Amplius: ex cupidine gloriæ periculosa mala proveniunt. Multi enim dum immoderate gloriam in rebus bellicis quærent, se ac suos perdiderunt exercitus, libertate patriæ sub hostili potestate redacta: unde torquatus, Romanus princeps, in exemplo huius vitandi discriminis, filium, qui contra imperium suum provocatus ab hoste juvenili ardore pugnavit, licet vicisset, occidit, ne plus mali esset in præsumptionis exemplo, quam utilitatis in gloria hostis occisi. Habet etiam cupido gloriæ aliud sibi familiare vitium, simulationem videlicet. Quia enim difficile est paucisque contingit

veras virtutes assequi, quibus solis honor debetur, multi gloriam cupientes, virtutum simulatores fiunt. Propter quod, sicut dicit Salustius: ambitio multos mortales falsos fieri cœgit. Aliud clausum in pectore, aliud promptum habere in lingua, magisque vultum quam ingenium habere. Sed et salvator noster eos, qui bona opera faciunt, ut ab hominibus videantur, hypocritas, id est simulatores, vocat. Sicut igitur periculosum est multitudini si princeps voluptates et divitias quærat pro præmio, ne raptor et contumeliosus fiat; ita periculosum est cum detinetur gloriæ præmio, ne præsumptuosus et simulator existat. Sed quantum ex dictorum sapientium intentione apparet, non ea ratione honorem et gloriam pro præmio principi decreverunt, tanquam ad hoc principaliter ferri debeat boni regis intentio, sed quia tolerabilius est si gloriam quærat, quam si pecuniam cupiat, vel voluptatem sequatur. Hoc enim vitium virtuti propinquius est, cum gloria, quam homines cupiunt, ut ait Augustinus, nihil aliud sit quam iudicium hominum bene de hominibus opinantium. Cupido enim gloriæ aliquod habet virtutis vestigium, dum saltem bonorum approbationem quærit et eis displicere recusat. Paucis igitur ad veram virtutem pervenientibus, tolerabilius videtur si præferatur ad regimen qui, vel iudicium hominum metuens, a malis manifestis retrahitur. Qui enim gloriam cupit, aut vera via per virtutis opera nititur ut ab hominibus approbetur, vel saltem dolis ad hoc contendit atque fallaciis. At qui dominari desiderat, si cupiditate gloriæ carens non timeat bene iudicantibus displicere, per apertissima scelera quærit plerumque obtinere quod diligit, unde bestias superat sive crudelitatis sive luxuriæ vitiis, sicut in Nerone cæsare patet, cuius, ut Augustinus dicit, tanta luxuria fuit ut nihil putaretur ab eo virile metuendum, tanta crudelitas ut nihil molle habere putaretur. Hoc autem satis exprimitur per id quod Aristoteles de magnanimo in ethic. Dicit, quod non quærit honorem et gloriam quasi aliquid magnum quod sit virtutis sufficiens præmium, sed nihil ultra hoc ab hominibus exigit. Hoc enim inter omnia terrena videtur esse præcipuum, ut homini ab hominibus testimonium de virtute reddatur.

CAPITULUS 9

Qualis est verus finis regis, qui movere debet ipsum ad bene regendum

QUONIAM ergo mundanus honor et hominum gloria regiæ sollicitudini non est sufficiens præmium, inquirendum restat quale sit eidem

sufficiens. Est autem conveniens ut rex præmium expectet a Deo. Minister enim pro suo ministerio præmium expectat a Domino; rex autem, populum gubernando, minister Dei est, dicente apostolo quod omnis potestas a Domino Deo est, et quod est Dei minister vindex in iram ei qui male agit; et in Lib. Sap. Reges Dei esse ministri describuntur. Debent igitur reges pro suo regimine præmium expectare a Deo. Remunerat autem Deus pro suo ministerio reges interdum temporalibus bonis, sed talia præmia sunt bonis malisque communia; unde Dominus ezech. Dicit: Nabuchodonosor rex Babylonis servire fecit exercitum suum servitute magna adversus tyrum, et merces non est reddita ei nec exercitui eius de tyro, pro servitute qua servivit mihi adversus eam, ea scilicet servitute qua potestas, secundum apostolum, Dei minister est, vindex in iram ei qui male agit; et postea de præmio subdidit: propterea hæc dicit Dominus Deus: ecce ego dabo Nabuchodonosor regem Babylonis in terra Aegypti, et diripiet spolia eius, et erit merces exercitui eius. Si ergo reges iniquos contra Dei hostes pugnantes, licet non intentione serviendi Deo sed sua odia et cupiditates exequendi, tanta mercede Dominus remunerat ut de hostibus victoriam tribuat, regna subiiciat et spolia diripienda proponat, quid faciet bonis regibus, qui pia intentione Dei populum regunt et hostes impugnant? non quidem terrenam, sed æternam mercedem eis promittit, nec in alio quam in se ipso, dicente Petro pastoribus populi Dei: pascite qui in vobis est gregem Domini, ut cum venerit princeps pastorum, id est rex regum, Christus, percipiatis immarcescibilem gloriæ coronam, de qua dicit Isaias: erit Dominus sertum exultationis et diadema gloriæ populo suo. Hoc autem ratione manifestatur. Est enim mentibus omnium ratione utentium inditum, virtutis præmium beatitudinem esse. Virtus enim uniuscuiusque rei describitur, quæ bonum facit habentem, et opus eius bonum reddit. Ad hoc autem quisque bene operando nititur pervenire, quod est maxime desiderio inditum; hoc autem est esse felicem, quod nullus potest non velle. Hoc igitur præmium virtutis convenienter expectatur quod hominem beatum facit. Si autem bene operari virtutis est opus, regis autem opus est bene regere subditos, hoc etiam erit præmium regis, quod eum faciat esse beatum. Quid autem hoc sit, hinc considerandum est. Beatitudinem quidem dicimus ultimum desideriorum finem. Neque enim desiderii motus usque in infinitum procedit; esset enim inane naturale desiderium, cum infinita pertransiri non possint. Cum autem desiderium intellectualis naturæ sit universalis boni, hoc solum bonum vere beatum facere poterit, quo adepto nullum bonum restat quod amplius desiderari possit: un-

de et beatitudo dicitur bonum perfectum, quasi omnia desiderabilia in se comprehendens. Tale autem non est aliquod bonum terrenum: nam qui divitias habent, amplius habere desiderant, et simile patet in cæteris. Et si ampliora non quærent, desiderant tamen ut ea permaneant, vel alia in locum eorum succedant. Nihil enim permanens invenitur in rebus terrenis, nihil igitur terrenum est quod quietare desiderium possit. Neque igitur terrenum aliquod beatum facere potest, ut possit esse regis conveniens præmium. Adhuc: cuiuslibet rei finalis perfectio et bonum completum ab aliquo superiore dependet, quia et ipsa corporalia meliora redduntur ex adiunctione meliorum, peiora vero, si deterioribus misceantur. Si enim argento misceatur aurum, argentum fit melius, quod ex plumbi admixtione impurum efficitur. Constat autem terrena omnia esse infra mentem humanam. Beatitudo autem est hominis finalis perfectio et bonum completum ad quod omnes pervenire desiderant. Nihil igitur terrenum est quod hominem possit beatum facere; nec igitur terrenum aliquod est præmium regis sufficiens. Non enim, ut Augustinus dicit, christianos principes ideo felices dicimus, quia diutius imperarunt, vel imperatores filios morte placida reliquerunt, vel hostes reipublicæ domuerunt, vel cives adversum se insurgentes et cavere et opprimere potuerunt; sed felices eos dicimus si iuste imperant, si malunt cupiditatibus potius quam gentibus quibuslibet imperare, si omnia faciunt non propter ardorem inanis gloriæ, sed propter charitatem felicitatis æternæ. Tales imperatores christianos felices dicimus, interim spe, postea re ipsa futuros, cum id quod expectamus advenerit. Sed nec aliquid aliud creatum est, quod beatum hominem faciat et possit regi decerni pro præmio. Tendit enim uniuscuiusque rei desiderium in suum principium, a quo esse suum causatur. Causa vero mentis humanæ non est aliud quam Deus, qui eam ad suam imaginem facit. Solus igitur Deus est qui hominis desiderium quietare potest, et facere hominem beatum, et esse regi conveniens præmium. Amplius: mens humana universalis boni cognoscitiva est per intellectum, et desiderativa per voluntatem; bonum autem universale non invenitur nisi in Deo. Nihil ergo est quod possit hominem beatum facere, eius implendo desiderium, nisi Deus, de quo dicitur in psalm.: qui replet in bonis desiderium tuum; in hoc ergo rex suum præmium statuere debet. Hoc igitur considerans David rex dicebat: quid mihi est in cælo et a te quid volui super terram? cui quæstioni postea respondens, subiungit: mihi autem adhærere Deo bonum est et ponere in Domino Deo spem meam. Ipse enim est qui dat salutem regibus, non solum temporalem, qua communiter salvat homi-

nes et iumenta, sed etiam eam de qua, per Isaiam dicit: salus autem mea in sempiternum erit, qua homines salvat, eos ad æqualitatem Angelorum perducens. Sic igitur verificari potest quod regis præmium sit honor et gloria. Quis enim mundanus et caducus honor huic honori similis esse potest, ut homo sit civis et domesticus Dei, et inter Dei filios computatus hæreditatem regni cælestis assequatur cum Christo? hic est honor quem concupiscens et admirans rex David dicebat: nimis honorati sunt amici tui, Deus. Quæ insuper humanæ laudis gloria huic comparari potest, quam non fallax blandientium lingua, non decepta hominum opinio profert, sed ex interioris conscientiæ testimonio producitur et Dei testimonio confirmatur, qui suis confessoribus repromittit quod confiteatur eos in gloria patris coram Angelis Dei? qui autem hanc gloriam quærunt, eam inveniunt, et quam non quærunt gloriam hominum, consequuntur, exemplo Salomonis, qui non solum sapientiam, quam quæsivit, accepit a Domino, sed factus est super reges alios gloriosus.

CAPITULUS 7

Quod præmium regum et principum tenet supremum gradum in beatitudine cælesti, multis rationibus ostenditur et exemplis

CONSIDERANDUM autem restat ulterius, quod et eminentem obtinebunt cælestis beatitudinis gradum, qui officium regum digne et laudabiliter exequentur. Si enim beatitudo virtutis est præmium, consequens est ut maiori virtuti maior gradus beatitudinis debeatur. Est autem præcipua virtus, qua homo aliquis non solum se ipsum sed etiam alios dirigere potest; et tanto magis, quanto plurium est regitiva: quia et secundum virtutem corporalem tanto aliquis virtuosior reputatur, quanto plures vincere potest, aut pondera plura levare. Sic igitur maior virtus requiritur ad regendum domesticam familiam, quam ad regendum se ipsum, multoque maior ad regimen civitatis et regni. Est igitur excellentis virtutis bene regium officium exercere; debetur igitur ei excellens in beatitudine præmium. Adhuc: in omnibus artibus et potentiis laudabiliores sunt qui alios bene regunt, quam qui secundum alienam directionem bene se habent. In speculativis enim maius est veritatem aliis docendo tradere, quam quod ab aliis docetur capere posse. In artificii etiam maius existimatur maiorique conducitur pretio architector, qui ædificium disponit, quam artifex, qui secundum eius dispo-

sitionem manualiter operatur. Et in rebus bellicis maiorem gloriam de victoria consequitur prudentia ducis, quam militis fortitudo. Sic autem se habet rector multitudinis in his quæ a singulis secundum virtutem sunt agenda, sicut doctor in disciplinis et architector in ædificiis et dux in bellis. Est igitur rex maiori præmio dignus, si bene subiectos gubernaverit, quam aliquis subditorum, si sub rege bene se habuerit. Amplius: si virtutis est, ut per eam opus hominis bonum reddatur, maioris virtutis esse videtur quod maius bonum per eam aliquis operetur. Maius autem et divinius est bonum multitudinis quam bonum unius: unde interdum malum unius sustinetur si in bonum multitudinis cedat, sicut occiditur latro ut pax multitudini detur. Et ipse Deus mala esse in mundo non sineret nisi ex eis bona eliceret ad utilitatem et pulchritudinem universi. Pertinet autem ad regis officium ut bonum multitudinis studiose procuret. Maius igitur præmium debetur regi pro bono regimine quam subdito pro bona actione. Hoc autem manifestius fiet, si quis magis in speciali consideret. Laudatur enim ab hominibus quævis privata persona, et ei a Deo computatur in præmium, si egenti subveniat, si discordes pacificet, si oppressum a potentiore eripiat, denique si alicui qualitercumque opem vel consilium conferat ad salutem. Quanto igitur magis laudandus est ab hominibus et præmiandus a Deo, qui totam provinciam facit pace gaudere, violentias cohibet, iustitiam servat, et disponit quid sit agendum ab hominibus suis legibus et præceptis? hinc etiam magnitudo regis virtutis apparet, quod præcipue Dei similitudinem gerit, dum agit in regno quod Deus in mundo: unde et in Exod. Iudices multitudinis dii vocantur. Imperatores etiam apud Romanos dii vocabantur. Tanto autem est aliquid Deo acceptius, quanto magis ad eius imitationem accedit: unde et apostolus monet: estote imitatores Dei, sicut filii charissimi. Sed si, secundum sapientis sententiam, omne animal diligit simile sibi, secundum quod causæ aliquid similitudinem habent causati, consequens igitur est bonos reges Deo esse acceptissimos, et ab eo maxime præmiandos. Simul etiam, ut Gregorii verbis utar: quid est tempestas maris, nisi tempestas mentis? quieto autem mari recte navem etiam imperitus dirigit, turbato autem mari tempestatis fluctibus etiam peritus nauta confunditur: unde et plerumque in occupatione regiminis, ipse quoque boni operis usus perditur, qui in tranquillitate tenebatur. Valde enim difficile est si, ut Augustinus dicit, inter linguas sublimantium et honorantium, et obsequia nimis humiliter salutantium non extollantur, sed se homines esse meminerint. Et in Eccli.: beatus vir qui post aurum non abiit, nec speravit in pecuniæ thesauris. Qui potuit

impune transgredi et non est transgressus, facere mala et non fecit. Ex quo quasi in virtutis opere probatus invenitur fidelis, unde secundum biantis proverbium: principatus virum ostendit. Multi enim ad principatus culmen pervenientes, a virtute deficiunt, qui, dum in statu essent infimo, virtuosi videbantur. Ipsa igitur difficultas quæ principibus imminet ad bene agendum, eos facit maiori præmio dignos, et si aliquando per infirmitatem peccaverint, apud homines excusabiliores redduntur et facilius a Deo veniam promerentur, si tamen, ut Augustinus ait pro suis peccatis humilitatis et miserationis et orationis sacrificium Deo suo vero immolare non negligunt. In cuius rei exemplum de Achab, rege Israhel, qui multum peccaverat, Dominus ad heliam dixit: quia humiliatus est Achab, non inducam hoc malum in diebus suis. Non autem solum ratione ostenditur quod regibus excellens præmium debeatur, sed etiam auctoritate divina firmatur. Dicitur enim in zachar. **Q**uod in illa beatitudinis die qua erit Dominus protector habitantibus in hierusalem, id est in visione pacis æternæ, aliorum domus erunt sicut domus David, quia scilicet omnes reges erunt et regnabunt cum Christo, sicut membra cum capite; sed domus David erit sicut domus Dei, quia sicut regendo fideliter Dei officium gessit in populo, ita in præmio Deo propinquius erit et inhærebit. Hoc etiam fuit apud gentiles aliquialiter somnium, dum civitatum rectores atque servatores in deos transformari putabant.

CAPITULUS 8

Quod rex et princeps studere debet ad bonum regimen propter bonum sui ipsius et utile quod inde sequitur; cuius contrarium sequitur regimen tyrannicum

CUM regibus tam grande in cælesti beatitudine præmium proponatur si bene in regendo se habuerint, diligenti cura se ipsos observare debent ne in tyrannidem convertantur. Nihil enim eis acceptabilius esse debet quam quod ex honore regio, quo sublimantur in terris, in cælestis regni gloriam transferantur. Errant vero tyranni, qui propter quædam terrena commoda iustitiam deserunt; qui tanto privantur præmio, quod adipisci poterant iuste regendo. **Q**uod autem stultum sit pro huiusmodi parvis et temporalibus bonis maxima et sempiterna perdere bona, nullus, nisi stultus aut infidelis, ignorat. Addendum est etiam

quod hæc temporalia commoda, propter quæ tyranni iustitiam deserunt, magis ad lucrum proveniunt regibus dum iustitiam servant. Primo namque inter mundana omnia nihil est, quod amicitiae dignæ præferendum videatur. Ipsa namque est quæ virtuosos in unum conciliat, virtutem conservat atque promovet. Ipsa est qua omnes indigent in quibuscumque negotiis peragendis, quæ nec prosperis importune se ingerit, nec deserit in adversis. Ipsa est quæ maximas delectationes affert, in tantum ut quæcumque delectabilia in tædium sine amicis vertantur. Quælibet autem aspera, facilia et prope nulla facit amor; nec est alicuius tyranni tanta crudelitas, ut amicitia non delectetur. Dionysius enim, quondam syracusanorum tyrannus, cum duorum amicorum, qui Damon et pythias dicebantur, alterum occidere vellet, is, qui occidendus erat, inducias impetravit ut domum profectus res suas ordinaret; alter vero amicorum sese tyranno ob fidem pro eius reditu dedit. Appropinquante autem promisso die, nec illo redeunte, unusquisque fideiussorem stultitiæ arguebat. At ille nihil se metuere de amici constantia prædicabat. Eadem autem hora, qua fuerat occidendus, rediit. Admirans autem amorum animum, tyrannus supplicium propter fidem amicitiae remisit, insuper rogans ut eum tertium reciperent in amicitiae gradu. Hoc autem amicitiae bonum, quamvis desiderent tyranni, consequi tamen non possunt. Dum enim commune bonum non quærunt, sed proprium, fit parva vel nulla communio eorum ad subditos. Omnis autem amicitia super aliqua communionem firmatur. Eos enim qui conveniunt, vel per naturæ originem, vel per morum similitudinem, vel per cuiuscumque societatis communionem, videmus amicitia coniungi. Parva igitur vel potius nulla est amicitia tyranni et subditi; simulque dum subditi per tyrannicam iniustitiam opprimuntur, et se amari non sentiunt sed contemni, nequam amant. Nec habent tyranni unde de subditis conquerantur si ab eis non diliguntur, quia nec ipsi tales se ipsis exhibent ut diligere ab eis debeant. Sed boni reges, dum communi profectui studiose intendunt et eorum studio subditi plura commoda se assequi sentiunt, diliguntur a plurimis, dum subditos se amare demonstrant, quia et hoc est maioris malitiæ quam quod in multitudine cadat, ut odio habeantur amici et benefactoribus rependatur malum pro bono. Et ex hoc amore provenit ut bonorum regum regnum sit stabile, dum pro ipsis se subditi quibuscumque periculis exponere non recusant: cuius exemplum in Iulio cæsare apparet, de quo suetonijs refert quod milites suos usque adeo diligebat ut, audita quorundam cæde, capillos et barbam ante non demperit quam vindicasset: quibus rebus devotissimos sibi et strenuissimos

milites reddidit, ita quod plerique eorum capti, concessam sibi sub ea conditione vitam, si militare adversus cæsarem vellent, recusarent. Octavianus etiam augustus, qui modestissime imperio usus est, in tantum diligebatur a subditis ut plerique morientes victimas quas devoverant immolari mandarent, quia eum superstitem reliquissent. Non est ergo facile ut principis perturbetur dominium, quem tanto consensu populus amat: propter quod Salomon dicit: rex qui iudicat in iustitia pauperes, thronus eius in æternum firmabitur. Tyrannorum vero dominium diuturnum esse non potest, cum sit multitudini odiosum. Non potest enim diu conservari quod votis multorum repugnat. Vix enim a quoquam præsens vita transigitur quin aliquas adversitates patiat. Adversitatis autem tempore, occasio deesse non potest contra tyrannum insurgendi: et ubi adsit occasio, non deerit ex multis vel unus qui occasione non utatur. Insurgentem autem populus votive prosequitur: nec de facili carebit effectu, quod cum favore multitudinis attentatur. Vix ergo potest contingere quod tyranni dominium protendatur in longum. Hoc etiam manifeste patet, si quis consideret unde tyranni dominium conservatur. Non enim conservatur amore, cum parva vel nulla sit amicitia subiectæ multitudinis ad tyrannum, ut ex præhabitis patet. De subditorum autem fide tyrannis confidendum non est. Non enim invenitur tanta virtus in multis, ut fidelitatis virtute reprimantur ne indebitæ servitutis iugum, si possint, excutiant. Fortassis autem nec fidelitati contrarium reputabitur secundum opinionem multorum, si tyrannicæ nequitie qualitercumque obvietur. Restat ergo ut solo timore tyranni regimen sustentetur, unde et timeri se a subditis tota intentione procurant. Timor autem est debile fundamentum. Nam qui timore subduntur, si occurrat occasio qua possint impunitatem sperare, contra præsidentes insurgunt eo ardentius quo magis contra voluntatem ex solo timore cohibebantur. Sicut si aqua per violentiam includatur, cum aditum invenerit impetuosius fluit. Sed nec ipse timor caret periculo, cum ex nimio timore plerique in desperationem inciderint. Salutis autem desperatio audacter ad quælibet attendenda præcipitat. Non potest igitur tyranni dominium esse diuturnum. Hoc etiam non minus exemplis quam rationibus apparet. Si quis enim antiquorum gesta et modernorum eventus consideret, vix inveniet dominium tyranni alicuius diuturnum fuisse. Unde et Aristoteles in sua politica, multis tyrannis enumeratis, omnium demonstrat dominium brevi tempore fuisse finitum, quorum tamen aliqui diutius præfuerunt quia non multum in tyrannide excedebant sed quantum ad multa imitabantur regalem modestiam. Adhuc autem hoc magis fit manifestum ex consi-

deratione divini iudicii. Ut enim in iob dicitur: regnare facit hominem hypocritam propter peccata populi. Nullus autem verius hypocrita dici potest quam qui regis assumit officium et exhibet se tyrannum. Nam hypocrita dicitur qui alterius repræsentat personam, sicut in spectaculis fieri consuevit. Sic igitur Deus præfici permittit tyrannos ad puniendum subditorum peccata. Talis autem punitio in Scripturis ira Dei consuevit nominari. Unde per Oseæ Dominus dicit: dabo vobis regem in furore meo. Infelix est autem rex qui populo in furore Dei conceditur. Non enim eius stabile potest esse dominium, quia non obliviscetur miseri Deus, nec continebit in ira sua misericordias suas: quinimmo per ierem dicitur quod est patiens, et multæ misericordiæ, et præstabilis super malitia. Non igitur permittit Deus diu regnare tyrannos, sed post tempestatem per eos inductam populo, per eorum deiectionem tranquillitatem inducet. Unde sapiens dicit: sedes ducum superborum destruxit Deus, et sedere fecit mites pro eis. Experimento etiam apparet quod reges magis per iustitiam adipiscuntur divitias quam per rapinam tyranni. Quia enim dominium tyrannorum subiectæ multitudini displicet, ideo opus habent tyranni multos habere satellites per quos contra subditos tuti reddantur, in quibus necesse est plura expendere quam a subditis rapiant. Regum autem dominium, quod subditis placet, omnes subditos pro satellitibus ad custodiam habet, in quibus expendere opus non est; sed interdum in necessitatibus plura regibus sponte donant, quam tyranni diripere possint; et sic impletur quod Salomon dicit: alii, scilicet reges, dividunt propria benefaciendo subiectis, et ditiores fiunt. Alii, scilicet tyranni, rapiunt non sua, et semper in egestate sunt. Similiter autem iusto Dei contingit iudicio ut qui divitias iniuste congregant, inutiliter eas dispergant, aut etiam iuste auferantur ab eis. Ut enim Salomon dicit: avarus non implebitur pecunia, et qui amat divitias fructum non capiet ex eis; quinimmo ut Prov. XV dicit: conturbat domum suam, qui sectatur avaritiam. Regibus vero, qui iustitiam quærunt, divitiæ adduntur a Deo, sicut Salomon, qui, dum sapientiam quæsivit ad faciendum iudicium, promissionem de abundantia divitiarum accepit. De fama vero superfluum videtur dicere. Quis enim dubitet bonos reges non solum in vita, sed magis post mortem quodammodo laudibus hominum vivere, et in desiderio haberi; malorum vero nomen aut statim deficere, vel si excellentes in malitia fuerint, cum detestatione eorum rememorari? unde Salomon dicit: memoria iusti cum laudibus, nomen autem impiorum putrescet, quia vel deficit, vel remanet cum fœtore.

CAPITULUS 10

Quod bona etiam mundialia, ut sunt divitiæ, potestas, honor et fama, magis proveniunt regibus quam tyrannis, et de malis in quæ incurrunt tyranni etiam in hac vita

Ex his ergo manifestum est quod stabilitas potestatis, divitiæ, honor et fama magis regibus quam tyrannis ad votum proveniunt, propter quæ tamen indebite adipiscenda declinat in tyrannidem princeps. Nullus enim a iustitia declinat nisi cupiditate alicuius commodi tractus. Privatur insuper tyrannus excellentissima beatitudine, quæ regibus debetur pro præmio, et, quod est gravius, maximum tormentum sibi acquirit in pœnis. Si enim qui unum hominem spoliat, vel in servitutum redigit, vel occidit, maximam pœnam meretur, quantum quidem ad iudicium hominum mortem, quantum vero ad iudicium Dei damnationem æternam; quanto magis putandum est tyrannum deteriora mereri supplicia, qui undique ab omnibus rapit, contra omnium libertatem laborat, pro libito voluntatis suæ quoscumque interficit? tales insuper raro pœnitent, vento inflati superbiæ, merito peccatorum a Deo deserti et adulationibus hominum delibuti, et rarius digne satisfacere possunt. Quando enim restituent omnia quæ præter iustitiæ debitum abstulerunt? ad quæ tamen restituenda nullus dubitat eos teneri. Quando recompensabunt eis quos oppresserunt et iniuste qualitercumque læserunt? adiicitur autem ad eorum impœnitentiam quod omnia sibi licita existimant quæ impune sine resistantia facere potuerunt: unde non solum emendare non satagunt quæ male fecerunt, sed sua consuetudine pro auctoritate utentes, peccandi audaciam transmittunt ad posteros, et sic non solum suorum facinorum apud Deum rei tenentur, sed etiam eorum quibus apud Deum peccandi occasionem reliquerunt. Aggravatur etiam eorum peccatum ex dignitate suscepti officii. Sicut enim terrenus rex gravius punit suos ministros, si invenit eos sibi contrarios; ita Deus magis puniet eos, quos sui regiminis executores et ministros facit, si nequiter agant, Dei iudicium in amaritudinem convertentes. Unde et in libro sapientiæ ad reges iniquos dicitur: quoniam cum essetis ministri regni illius, non recte iudicastis, neque custodistis legem iustitiæ (nostræ), neque secundum voluntatem Dei ambulastis, horrende et cito apparebit vobis quoniam iudicium durissimum his qui præsentur fiet. Exiguo enim conceditur misericordia, potentes autem potenter tormenta patientur. Et Nabu-

chodonosor per Isaiam dicitur: ad infernum detraheris in profundum laci. Qui te viderint, ad te inclinabuntur teque prospicient, quasi profundius in pœnis submersum. Si igitur regibus abundant temporalia bona et proveniunt, et excellens beatitudinis gradus præparatur a Deo, tyranni autem a temporalibus bonis quæ cupiunt plerumque frustrantur, multis insuper periculis subiacentes, et, quod est amplius, bonis æternis privantur ad pœnas gravissimas reservati, vehementer studendum est his, qui regendi officium suscipiunt, ut reges se subditis præbeant, non tyrannos. De rege autem quid sit, et quod expediat multitudini regem habere; adhuc autem quod præsidi expediat se regem multitudini exhibere subiectæ, non tyrannum, tanta a nobis dicta sint.

CAPITULUS 11

Procedit ad ostendendum regis officium, ubi secundum viam naturæ ostendit regem esse in regno sicut anima est in corpore et sicut Deus est in mundo

CONSEQUENS autem ex dictis est considerare quod sit regis officium et qualem oporteat esse regem. Quia vero ea quæ sunt secundum artem imitantur ea quæ sunt secundum naturam, ex quibus accipimus ut secundum rationem operari possimus, optimum videtur regis officium a forma regiminis naturalis assumere. Invenitur autem in rerum natura regimen et universale et particulare. Universale quidem, secundum quod omnia sub Dei regimine continentur, qui sua providentia universa gubernat. Particulare autem regimen maxime quidem divino regimini simile est, quod invenitur in homine, qui ob hoc minor mundus appellatur, quia in eo invenitur forma universalis regiminis. Nam sicut universa creatura corporea et omnes spirituales virtutes sub divino regimine continentur, sic et corporis membra et cæteræ vires animæ a ratione reguntur, et sic quodammodo se habet ratio in homine sicut Deus in mundo. Sed quia, sicut supra ostendimus, homo est animal naturaliter sociale in multitudine vivens, similitudo divini regiminis invenitur in homine non solum quantum ad hoc quod per rationem regitur unus homo, sed etiam quantum ad hoc quod per rationem unius hominis regitur multitudo: quod maxime pertinet ad officium regis, dum et in quibusdam animalibus, quæ socialiter vivunt, quædam similitudo invenitur huius regiminis, sicut in apibus, in quibus et reges esse dicuntur, non quod in eis per rationem sit regimen, sed per instinctum naturæ inditum a summo

regente, qui est auctor naturæ. Hoc igitur officium rex suscepisse cognoscat, ut sit in regno sicut in corpore anima et sicut Deus in mundo. Quæ si diligenter recogitet, ex altero iustitiæ in eo zelus accenditur, dum considerat ad hoc se positum ut loco Dei iudicium regno exerceat; ex altero vero mansuetudinis et clementiæ lenitatem acquirit, dum reputat singulos, qui suo subsunt regimini, sicut propria membra.

CAPITULUS 12

Assumit ex hac similitudine modum regiminis, ut sicut Deus unamquamque rem distinguit quodam ordine et propria operatione et loco, ita rex subditos suos in regno; et eodem modo de anima

OPORTET igitur considerare quid Deus in mundo faciat: sic enim manifestum erit quid immineat regi faciendum. Sunt autem universaliter consideranda duo opera Dei in mundo. Unum quo mundum instituit, alterum quo mundum institutum gubernat. Hæc etiam duo opera anima habet in corpore. Nam primo quidem virtute animæ informatur corpus, deinde vero per animam corpus regitur et movetur. Horum autem secundum quidem magis proprie pertinet ad regis officium. Unde ad omnes reges pertinet gubernatio, et a gubernationis regimine regis nomen accipitur. Primum autem opus non omnibus regibus convenit. Non enim omnes regnum aut civitatem instituunt, in quo regnant, sed regno ac civitati iam institutis regiminis curam impendunt. Est tamen considerandum quod nisi præcessisset qui institueret civitatem aut regnum, locum non haberet gubernatio regni. Sub regis enim officio comprehenditur etiam institutio civitatis et regni. Nonnulli enim civitates instituerunt, in quibus regnarent, ut Ninus Ninivem, et Romulus Romam. Similiter etiam ad gubernationis officium pertinet ut gubernata conservet, ac eis utatur ad quod sunt constituta. Non igitur gubernationis officium plene cognosci poterit si institutionis ratio ignoretur. Ratio autem institutionis regni ab exemplo institutionis mundi sumenda est: in quo primo consideratur ipsarum rerum productio, deinde partium mundi ordinata distinctio. Ulterius autem singulis mundi partibus diversæ rerum species distributæ videntur, ut stellæ cælo, volucres æri, pisces aquæ, animalia terræ: deinde singulis ea, quibus indigent, abundanter divinitus provisa videntur. Hanc autem institutionis rationem Moyses subtiliter et diligenter expressit. Primo enim rerum productionem proponit, dicens:

in principio creavit Deus cælum et terram; deinde secundum ordinem convenientem omnia divinitus distincta esse denuntiat, videlicet diem a nocte, a superioribus inferiora, mare ab arida. Hinc cælum luminari-
bus, avibus ærem, mare piscibus, animalibus terram ornatam refert: ultimo assignatum hominibus terræ animaliumque dominium. Usus vero plantarum tam ipsis quam animalibus cæteris ex providentia divina denuntiat. Institutor autem civitatis et regni de novo producere homines et loca ad inhabitandum et cætera vitæ subsidia non potest, sed necesse habet his uti quæ in natura præexistunt: sicut etiam cæteræ artes operationis suæ materiam a natura accipiunt, ut faber ferrum, ædificator ligna et lapides in artis usum assumunt. Necesse est igitur institutori civitatis et regni primum quidem congruum locum eligere, qui salubritate habitatores conservet, ubertate ad victum sufficiat, amœnitate delectet, munitione ab hostibus tutos reddat. Quod si aliquid de dicta opportunitate deficiat, tanto locus erit convenientior quanto plura vel magis necessaria de prædictis habuerit. Deinde necesse est ut locum electum institutor civitatis aut regni distinguat secundum exigentiam eorum quæ perfectio civitatis aut regni requirit. Puta, si regnum instituendum sit, oportet providere quis locus aptus sit urbibus constituendis, quis villis, quis castris, ubi constituenda sint studia litterarum, ubi exercitia militum, ubi negotiatorum conventus, et sic de aliis quæ perfectio regni requirit. Si autem institutioni civitatis opera detur, providere oportet quis locus sit sacris, quis iuri reddendo, quis artificibus singulis deputandus. Ulterius autem oportet homines congregare, qui sunt congruis locis secundum sua officia deputandi. Demum vero providendum est ut singulis necessaria suppetant secundum uniuscuiusque constitutionem et statum: aliter enim nequaquam posset regnum vel civitas commanere. Hæc igitur sunt, ut summarie dicatur, quæ ad regis officium pertinent in institutione civitatis aut regni, ex similitudine institutionis mundi assumpta.

CAPITULUS 13

Quis modus gubernandi competat regi, quia secundum modum gubernationis divinæ: qui quidem modus gubernandi a gubernatione navis navis sumpsit initium, ubi et ponitur comparatio sacerdotalis domini et regalis

SICUT autem institutio civitatis aut regni ex forma institutionis mundi convenienter accipitur, sic et gubernationis ratio ex gubernatione sumenda est. Est tamen præconsiderandum quod gubernare est, id quod gubernatur, convenienter ad debitum finem perducere. Sic etiam navis gubernari dicitur dum per nautæ industriam recto itinere ad portum illæsa perducitur. Si igitur aliquid ad finem extra se ordinatur, ut navis ad portum, ad gubernatoris officium pertinebit non solum ut rem in se conservet illæsam, sed quod ulterius ad finem perducatur. Si vero aliquid esset, cuius finis non esset extra ipsum, ad hoc solum intenderet gubernatoris intentio ut rem illam in sua perfectione conservaret illæsam. Et quamvis nihil tale inveniatur in rebus post ipsum Deum, qui est omnibus finis, erga id tamen, quod ad extrinsecum ordinatur, multipliciter cura impeditur a diversis. Nam forte alius erit qui curam gerit ut res in suo esse conservetur; alius autem ut ad altiorem perfectionem perveniat: ut in ipsa navi, unde gubernationis ratio assumitur, manifeste apparet. Faber enim lignarius curam habet restaurandi si quid collapsum fuerit in navi, sed nauta sollicitudinem gerit ut navem perducatur ad portum. Sic etiam contingit in homine. Nam medicus curam gerit ut vita hominis conservetur in sanitate; œconomus, ut suppetant necessaria vitæ; doctor autem curam gerit ut veritatem cognoscat; institutor autem morum, ut secundum rationem vivat. Quod si homo non ordinaretur ad aliud exterius bonum, sufficerent homini curæ prædictæ. Sed est quoddam bonum extrinsecum homini quamdiu mortaliter vivit, scilicet ultima beatitudo, quæ in fruitione Dei expectatur post mortem. Quia, ut apostolus ait: quamdiu sumus in corpore, peregrinamur a Domino. Unde homo christianus, cui beatitudo illa est per Christi sanguinem acquisita, et qui pro ea assequenda spiritus sancti arrham accepit, indiget alia spirituali cura per quam dirigatur ad portum salutis æternæ; hæc autem cura per ministros ecclesiæ Christi fidelibus exhibetur. Idem autem oportet esse iudicium de fine totius multitudinis, et unius. Si igitur finis hominis esset bonum quodcumque in ipso existens, et regendæ mul-

itudinis finis ultimus esset similiter ut tale bonum multitudo acquireret et in eo permaneret; et si quidem talis ultimus sive unius hominis sive multitudinis finis esset corporalis, vita et sanitas corporis, medici esset officium. Si autem ultimus finis esset divitiarum affluentia, œconomus rex quidam multitudinis esset. Si vero bonum cognoscendæ veritatis tale quid esset, ad quod posset multitudo pertingere, rex haberet doctoris officium. Videtur autem finis esse multitudinis congregatæ vivere secundum virtutem. Ad hoc enim homines congregantur ut simul bene vivant, quod consequi non posset unusquisque singulariter vivens; bona autem vita est secundum virtutem; virtuosa igitur vita est congregationis humanæ finis. Huius autem signum est quod hi soli sunt partes multitudinis congregatæ, qui sibi invicem communicant in bene vivendo. Si enim propter solum vivere homines convenirent, animalia et servi essent pars aliqua congregationis civilis. Si vero propter acquirendas divitias, omnes simul negotiantes ad unam civitatem pertinerent, sicut videmus eos solos sub una multitudine computari qui sub eisdem legibus et eodem regimine diriguntur ad bene vivendum. Sed quia homo vivendo secundum virtutem ad ulteriorem finem ordinatur, qui consistit in fruitione divina, ut supra iam diximus, oportet eundem finem esse multitudinis humanæ qui est hominis unius. Non est ergo ultimus finis multitudinis congregatæ vivere secundum virtutem, sed per virtuosam vitam pervenire ad fruitionem divinam. Siquidem autem ad hunc finem perveniri posset virtute humanæ naturæ, necesse esset ut ad officium regis pertineret dirigere homines in hunc finem. Hunc enim dici regem supponimus, cui summa regiminis in rebus humanis committitur. Tanto autem est regimen sublimius quanto ad finem ulteriorem ordinatur. Semper enim invenitur ille, ad quem pertinet ultimus finis, imperare operantibus ea quæ ad finem ultimum ordinantur; sicut gubernator, ad quem pertinet navigationem disponere, imperat ei, qui navem constituit, qualem navem navigationi aptam facere debeat; civilis autem qui utitur armis, imperat fabro, qualia arma fabricet. Sed quia finem fruitionis divinæ non consequitur homo per virtutem humanam, sed virtute divina, iuxta illud apostoli: gratia Dei, vita æterna, perducere ad illum finem non humani erit, sed divini regiminis. Ad illum igitur regem huiusmodi regimen pertinet, qui non est solum homo sed etiam Deus, scilicet ad Dominum nostrum Iesum Christum, qui homines filios Dei faciens in cælestem gloriam introduxit. Hoc igitur est regimen ei traditum quod non corrumpetur, propter quod non solum sacerdos, sed rex in Scripturis sacris nominatur, dicente ieremia: regnabit rex, et sapiens erit; unde

ab eo regale sacerdotium derivatur. Et quod est amplius, omnes Christi fideles, in quantum sunt membra eius, reges et sacerdotes dicuntur. Huius ergo regni ministerium, ut a terrenis essent spiritualia distincta, non terrenis regibus sed sacerdotibus est commissum, et præcipue summo sacerdoti, successori Petri, Christi vicario, Romano pontifici, cui omnes reges populi christiani oportet esse subditos, sicut ipsi Domino Iesu Christo. Sic enim ei, ad quem finis ultimi cura pertinet, subdi debent illi, ad quos pertinet cura antecedentium finium, et eius imperio dirigi. Quia igitur sacerdotium gentilium et totus divinorum cultus erat propter temporalia bona conquirenda, quæ omnia ordinantur ad multitudinis bonum commune, cuius regi cura incumbit, convenienter sacerdotes gentilium regibus subdebantur. Sed et quia in veteri lege promittebantur bona terrena non a Dæmonibus, sed a Deo vero religioso populo exhibenda, inde et in lege veteri sacerdotes regibus leguntur fuisse subiecti. Sed in nova lege est sacerdotium altius, per quod homines traducuntur ad bona cælestia: unde in lege Christi reges debent sacerdotibus esse subiecti. Propter quod mirabiliter ex divina providentia factum est ut in Romana urbe, quam Deus præviderat christiani populi principalem sedem futuram, hic mos paulatim inolesceret ut civitatum rectores sacerdotibus subiacerent. Sicut enim valerius maximus refert, omnia post religionem ponenda semper nostra civitas duxit, etiam in quibus summæ maiestatis decus conspici voluit. Quapropter non dubitaverunt sacris imperia servire, ita se humanarum rerum habitura regimen existimantia, si divinæ potentiæ bene atque constanter fuissent famulata. Quia vero etiam futurum erat ut in Gallia christiani sacerdotii plurimum vigeret religio, divinitus est permissum ut etiam apud gallos gentiles sacerdotes, quos druidas nominabant, totius Galliæ ius definirent, ut refert Iulius cæsar in libro quem de bello Gallico scripsit.

CAPITULUS 14

Quod sicut ad ultimum finem consequendum requiritur ut rex subditos suos ad vivendum secundum virtutem disponat, ita ad fines medios. Et ponuntur hic quæ sunt illa quæ ordinant ad bene vivendum et quæ impediunt, et quod remedium rex apponere debet circa dicta impedimenta

SICUT autem ad vitam, quam in cælo speramus beatam, ordinatur sicut ad finem vita qua hic homines bene vivunt; ita ad bonum multitudinis ordinantur sicut ad finem quæcumque particularia bona per hominem procurantur, sive divitiæ, sive lucra, sive sanitas, sive facundia vel eruditio. Si igitur, ut dictum est, qui de ultimo fine curam habet præesse debet his qui curam habent de ordinatis ad finem et eos dirigere suo imperio, manifestum ex dictis fit quod rex, sicut dominio et regimini quod administratur per sacerdotis officium subdi debet, ita præesse debet omnibus humanis officiis et ea imperio sui regiminis ordinare. Cuiuscumque autem incumbit aliquid perficere quod ordinatur in aliud sicut in finem, hoc debet attendere ut suum opus sit congruum fini. Sicut faber sic facit gladium ut pugnae conveniat, et ædificator sic debet domum disponere ut ad habitandum sit apta. Quia igitur vitæ, qua in præsentibus bene vivimus, finis est beatitudo cælestis, ad regis officium pertinet ea ratione vitam multitudinis bonam procurare secundum quod congruit ad cælestem beatitudinem consequendam, ut scilicet ea præcipiat quæ ad cælestem beatitudinem ducunt, et eorum contraria, secundum quod fuerit possibile, interdicit. Quæ autem sit ad veram beatitudinem via, et quæ sint impedimenta eius, ex lege divina cognoscitur, cuius doctrina pertinet ad sacerdotum officium, secundum illud Mal.: labia sacerdotis custodient scientiam, et legem requirent de ore eius. Et ideo in Deut. Dominus præcipit: postquam sederit rex in solio regni sui, describet sibi deuteronomium legis huius in volumine, accipiens exempla a sacerdote leviticæ tribus, et habebit secum, legetque illud omnibus diebus vitæ suæ, ut discat timere Dominum Deum suum et custodire verba et cæremonias eius, quæ in lege præcepta sunt. Per legem igitur divinam edoctus, ad hoc præcipuum studium debet intendere, qualiter multitudo sibi subdita bene vivat: quod quidem studium in tria dividitur, ut primo quidem in subiecta multitudine bonam vitam instituat; secundo, ut institutam conservet; tertio, ut conservatam ad meliora promoveat. Ad

bonam autem unius hominis vitam duo requiruntur: unum principale, quod est operatio secundum virtutem (virtus enim est qua bene vivitur); aliud vero secundarium et quasi instrumentale, scilicet corporalium bonorum sufficientia, quorum usus est necessarius ad actum virtutis. Ipsa tamen hominis unitas per naturam causatur; multitudinis autem unitas, quæ pax dicitur, per regentis industriam est procuranda. Sic igitur ad bonam vitam multitudinis instituendam tria requiruntur. Primo quidem, ut multitudo in unitate pacis constituatur. Secundo, ut multitudo vinculo pacis unita dirigatur ad bene agendum. Sicut enim homo nihil bene agere potest nisi præsupposita suarum partium unitate, ita hominum multitudo pacis unitate carens, dum impugnat se ipsam, impeditur a bene agendo. Tertio vero requiritur ut per regentis industriam necessariorum ad bene vivendum adsit sufficiens copia. Sic igitur bona vita per regis officium in multitudine constituta, consequens est ut ad eius conservationem intendat. Sunt autem tria, quibus bonum publicum permanere non sinitur, quorum quidem unum est a natura proveniens. Non enim bonum multitudinis ad unum tantum tempus institui debet, sed ut sit quodammodo perpetuum. Homines autem cum sint mortales, in perpetuum durare non possunt. Nec, dum vivunt, semper sunt in eodem vigore, quia multis variationibus humana vita subiicitur, et sic non sunt homines ad eadem officia peragenda æqualiter per totam vitam idonei. Aliud autem impedimentum boni publici conservandi ab interiori proveniens in perversitate voluntatum consistit, dum vel sunt desides ad ea peragenda quæ requirit respublica, vel insuper sunt paci multitudinis noxii, dum transgrediendo iustitiam aliorum pacem perturbant. Tertium autem impedimentum reipublicæ conservandæ ab exteriori causatur, dum per incursum hostium pax dissolvitur et interdum regnum aut civitas funditus dissipatur. Igitur circa tria prædicta triplex cura imminet regi. Primo quidem de successione hominum et substitutione illorum qui diversis officiis præsumt, ut sicut per divinum regimen in rebus corruptibilibus, quia semper eadem durare non possunt, provisum est ut per generationem alia in locum aliorum succedant, ut vel sic conservetur integritas universi, ita per regis studium conservetur subiectæ multitudinis bonum, dum sollicite curat qualiter alii in deficientium locum succedant. Secundo autem ut suis legibus et præceptis, pœnis et præmiis homines sibi subiectos ab iniquitate cœrceat et ad opera virtuosa inducat, exemplum a Deo accipiens qui hominibus legem dedit, observantibus quidem mercedem, transgredientibus pœnas retribuens. Tertio imminet regi cura ut multitudo sibi subiecta contra hostes tuta

reddatur. Nihil enim prodesset interiora vitare pericula, si ab exterioribus defendi non posset. Sic igitur bonæ multitudinis institutioni tertium restat ad regis officium pertinens, ut sit de promotione sollicitus, quod fit dum in singulis quæ præmissa sunt, si quid inordinatum est corrigere, si quid deest supplere, si quid melius fieri potest, studet perficere. Unde et apostolus fideles monet ut semper æmulentur charismata meliora. Hæc igitur sunt quæ ad regis officium pertinent, de quibus per singula diligentius tractare oportet.

LIBER 2

CAPITULUS 1

Qualiter ad regem pertinet instituere civitates vel castra ad gloriam consequendam, et quod eligere debet ad hoc loca temperata; et postea subiungit quæ ex hoc commoda regna consequantur, et quæ incommoda de contrario

PPRIMUM igitur præcipue oportet exponere regis officium ab institutione civitatis aut regni. Nam, sicut vegetius dicit, potentissimæ nationes et principes nominati nullam maiorem potuerunt gloriam assequi, quam aut fundare novas civitates, aut ab aliis conditas in nomen suum sub quadam amplificatione transferre: quod quidem documentis sacræ Scripturæ concordat. Dicit enim sapiens in Eccli., quod ædificatio civitatis confirmabit nomen. Hodie namque nomen Romuli nesciretur, nisi quia condidit Romam. In institutione autem civitatis aut regni, si copia detur, primo quidem est regio per regem eligenda, quam temperatam esse oportet. Ex regionis enim temperie habitatores multa commoda consequuntur. Primo namque consequuntur homines ex temperie regionis incolumitatem corporis et longitudinem vitæ. Cum enim sanitas in quadam temperie humorum consistat, in loco temperato conservabitur sanitas: simile namque suo simili conservatur. Si autem fuerit excessus caloris, vel frigoris, necesse est quod secundum qualitatem æris corporis qualitas immutetur: unde quadam naturali industria animalia quædam tempore frigido ad calida loca se transferunt, rursum tempore calido loca frigida repetentes, ut ex contraria dispositione loci temporis temperiem consequantur. Rursus: cum animal vivat per calidum et humidum, si fuerit calor intensus, cito naturale humidum exsiccatur et deficit vita; sicut lucerna extinguitur, si humor infusus cito per ignis magnitudinem consumatur. Unde in quibusdam calidissimis Aethiopum regionibus homines ultra tredecim annos non vivere perhibentur. In regionibus vero frigidis in excessu, naturale humidum de facili congelatur et calor naturalis extinguitur. Deinde ad opportunitates bellorum, quibus tuta redditur humana societas, regionis temperies plurimum valet. Nam, sicut vegetius refert, omnes nationes quæ vicinæ sunt soli, nimio calore siccatae, amplius quidem sapere sed minus de sanguine ha-

bere dicuntur, ac propterea constantiam atque fiduciam de propinquo pugnandi non habent, quia metuunt vulnera qui modicum sanguinem se habere noverunt. E contra septentrionales populi remoti a solis ardoribus inconsultiores quidem, sed tamen largo sanguine redundantes, sunt ad bella promptissimi. His, qui temperationibus habitant plagis, et copia sanguinis suppetit ad vulnerum mortisque contemptum, nec prudentia deficit, quæ modestiam servet in castris, et non parum prodest uti in dimicatione consiliis. Demum temperata regio ad politicam vitam valet. Ut enim Aristoteles dicit in sua politica: quæ in frigidis locis habitant gentes, sunt quidem plenæ animositate, intellectu autem et arte magis deficientes, propter quod libere perseverant magis. Non vivunt autem politice, et vicinis propter imprudentiam principari non possunt. Quæ autem in calidis sunt, intellectivæ quidem sunt et artificiosæ secundum animam, sine animositate autem, propter quod subiectæ quidem sunt, et subiectæ perseverant. Quæ autem in mediis locis habitant, utroque participant: propter quod et liberi perseverant, et maxime politice vivere possunt, et sciunt aliis principari. Est igitur eligenda regio temperata ad institutionem civitatis vel regni.

CAPITULUS 2

Qualiter eligere debent reges et principes regiones ad civitates vel castra instituenda, in quibus ær sit salubris; et in quo talis ær cognoscitur, et quibus signis

POST electionem autem regionis, oportet civitati constituendæ idoneum locum eligere, in quo primo videtur æris salubritas requirenda. Conversationi enim civili præiacet naturalis vita, quæ per salubritatem æris servatur illæsa. Locus autem saluberrimus erit, ut vitruvius tradit, excelsus, non nebulosus, non pruinosus, regionesque cæli spectans, neque æstuosus, neque frigidus, demum paludibus non vicinus. Eminentia quidem loci solet ad æris salubritatem conferre, quia locus eminentis ventorum perflationibus patet, quibus redditur ær purus; vapores etiam, qui virtute radii solaris resolvuntur a terra et ab aquis, multiplicantur magis in convallibus et in locis demissis quam in altis. Unde in locis altis ær subtilior invenitur. Huiusmodi autem subtilitas æris, quæ ad liberam et sinceram respirationem plurimum valet, impeditur per nebulas et pruinas, quæ solent in locis multum humidis abundare:

unde loca huiusmodi inveniuntur salubritati esse contraria. Et quia loca paludosa nimia humiditate abundant, oportet locum construendæ urbi electum a paludibus esse remotum. Cum enim auræ matutinæ sole oriente ad locum ipsum pervenient, et eis ortæ a paludibus nebulæ adiunguntur, flatus bestiarum palustrium venenatarum cum nebulis mixtos spargent, et locum facient pestilentem. Si tamen mœnia constructa fuerint in paludibus, quæ fuerint prope mare, spectentque ad septentrionem, vel circa, hæque paludes excelsiores fuerint quam littus marinum, rationabiliter videbuntur esse constructa. Fossis enim directis exitus aquæ patebit ad littus, et mare tempestatibus actum in paludes redundando non permittet animalia palustria nasci. Et si aliqua animalia de superioribus locis venerint, inconsueta salsedine occidentur. Oportet etiam locum urbi destinatum ad calorem et frigus temperate disponi secundum aspectum ad plagas cæli diversas. Si enim mœnia maxime prope mare constituta spectabunt ad meridiem, non erunt salubria. Nam huiusmodi loca mane quidem erunt frigida, quia non respiciuntur a sole, meridie vero erunt ferventia propter solis respectum. Quæ autem ad occidentem spectant, orto sole tepescunt vel etiam frigent, meridie calent, vespere fervent propter caloris continuitatem et solis aspectum. Si vero ad orientem spectabunt, mane quidem propter solis oppositionem directam temperate calescent; nec multum in meridie calor augebitur, sole non directe spectante ad locum, vespere vero totaliter radiis solis adversis loca frigescent. Eademque, vel similis temperies erit, si ad Aquilonem locus respiciat urbis, e converso est quod de meridiem respiciente est dictum. Experimento autem cognoscere possumus quod in maiorem calorem minus salubriter aliquis transmutatur. Quæ enim a frigidis locis corpora traducuntur in calida, non possunt durare, sed dissolvuntur, quia calor sugendo vaporem, naturales virtutes dissolvit; unde etiam in salubribus locis corpora æstate infirma redduntur. Quia vero ad corporum sanitatem convenientium ciborum usus requiritur, in hoc conferre oportet de loci salubritate qui constituendæ urbi eligitur, ut ex conditione ciborum discernatur qui nascuntur in terra: quod quidem explorare solebant antiqui ex animalibus ibidem nutritis. Cum enim hominibus aliisque animalibus commune sit uti ad nutrimentum his quæ nascuntur in terra, consequens est si occisorum animalium viscera inveniuntur bene valentia, quod homines etiam in loco eodem salubrius possint nutriri. Si vero animalium occisorum appareant morbida membra, rationabilius accipi potest quod nec hominibus illius loci habitatio sit salubris. Sicut autem ær temperatus, ita salubris aqua est requirenda.

Ex his enim maxime dependet sanitas corporum, quæ sæpius in usum hominum assumuntur. Et de ære quidem manifestum est quod quotidie ipsum aspirando introrsum attrahimus usque ad ipsa vitalia: unde principaliter eius salubritas ad incolumitatem corporum confert. Item, quia inter ea quæ assumuntur per modum nutrimenti, aqua est qua sæpissime utimur tam in potibus, quam in cibis, ideo nihil est, præter æris puritatem, magis pertinens ad loci sanitatem quam aquarum salubritas. Est et aliud signum ex quo considerari potest loci salubritas: si videlicet hominum in loco commorantium facies bene coloratæ appareant, robusta corpora et bene disposita membra, si pueri multi et vivaces, si senes multi reperiantur ibidem. E converso, si facies hominum deformes appareant, debilia corpora, exinanita membra vel morbida, si pauci et morbidi pueri, et adhuc pauciores senes, dubitari non potest locum esse mortiferum.

CAPITULUS 3

Qualiter necesse est talem civitatem, construendam a rege, habere copiam rerum victualium, quia sine eis civitas esse perfecta non potest; et distinguit duplicem modum istius copię, primum tamen magis commendat

OPORTET autem ut locus construendæ urbi electus non solum talis sit, qui salubritate habitatores conservet, sed ubertate ad victum sufficiat. Non enim est possibile multitudinem hominum habitare ubi victualium non suppetit copia. Unde, ut vitruvius refert, cum xenocrates architector peritissimus Alexandro Macedoni demonstraret in quodam monte civitatem egregiæ formæ construi posse, interrogasse fertur Alexander si essent agri qui civitati possent frumentorum copiam ministrare. Quod cum deficere inveniret, respondit vituperandum esse si quis in tali loco civitatem construeret. Sicut enim natus infans non potest ali sine nutricis lacte nec ad incrementum perduci, sic civitas sine ciborum abundantia frequentiam populi habere non potest. Duo tamen sunt modi quibus alicui civitati potest affluentia rerum suppetere. Unus, qui dictus est, propter regionis fertilitatem abunde omnia producentis, quæ humanæ vitæ requirit necessitas. Alius autem per mercationis usum, ex quo ibidem necessaria vitæ ex diversis partibus adducantur. Primus autem modus convenientior esse manifeste convin-

citur. Tanto enim aliquid dignius est, quanto per se sufficientius invenitur: quia quod alio indiget, deficiens esse monstratur. Sufficientiam autem plenius possidet civitas, cui circumiacens regio sufficiens est ad necessaria vitæ, quam illa quæ indiget ab aliis per mercationem accipere. Dignior enim est civitas si abundantiam rerum habeat ex territorio proprio, quam si per mercatores abundet; cum hoc etiam videatur esse securius, quia propter bellorum eventus et diversa viarum discrimina, de facili potest impediri victualium deportatio, et sic civitas per defectum victualium opprimetur. Est etiam hoc utilius ad conversationem civilem. Nam civitas quæ ad sui sustentationem mercationum multitudine indiget, necesse est ut continuum extraneorum convictum patiat. Extraneorum autem conversatio corrumpit plurimum civium mores, secundum Aristotelis doctrinam in sua politica, quia necesse est evenire ut homines extranei aliis legibus et consuetudinibus enutriti, in multis aliter agant quam sint civium mores, et sic, dum cives exemplo ad agenda similia provocantur, civilis conversatio perturbatur. Rursus: si cives ipsi mercationibus fuerint dediti, pandetur pluribus vitiis aditus. Nam cum negotiatorum studium maxime ad lucrum tendat, per negotiationis usum cupiditas in cordibus civium traducitur, ex quo convenit, ut in civitate omnia fiant venalia, et fide subtracta, locus fraudibus aperitur, publicoque bono contempto, proprio commodo quisque deserviet, deficientque virtutis studium, dum honor virtutis præmium omnibus defertur: unde necesse erit in tali civitate civilem conversationem corrumpi. Est autem negotiationis usus contrarius quam plurimum exercitio militari. Negotiatores enim dum umbram colunt, a laboribus vacant, et dum fruuntur deliciis, mollescunt animo, et corpora redduntur debilia et ad labores militares inepta: unde secundum iura civilia negotiatio est militibus interdicta. Denique civitas illa solet esse magis pacifica, cuius populus rarius congregatur, minusque intra urbis mœnia residet. Ex frequenti enim hominum concursu datur occasio litibus et seditionibus materia ministratur. Unde secundum Aristotelis doctrinam, utilius est quidem quod populus extra civitates exerceatur, quam quod intra civitatis mœnia iugiter commoretur. Si autem civitas sit mercationibus dedita, maxime necesse est ut intra urbem cives resideant ibique mercationes exercent. Melius igitur est quod civitati victualium copia suppetat ex propriis agris, quam quod civitas sit totaliter negotiationi exposita. Nec tamen negotiatores omnino a civitate oportet excludi, quia non de facili potest inveniri locus qui sic omnibus vitæ necessariis abundet quod non indigeat aliquibus aliunde allatis; eorumque quæ in eodem loco supera-

bundant eodem modo redderetur multis damnosa copia, si per mercatorum officium ad alia loca transferri non possent. Unde oportet quod perfecta civitas moderate mercatoribus utatur.

CAPITULUS 4

Quod regio quam rex eligit ad civitates et castra instituenda debet habere amœnitates, in quibus cives sunt arcendi ut moderate eis utantur, quia sæpius sunt causa dissolutionis, unde regnum dissipatur

EST etiam constituendis urbibus eligendus locus qui amœnitate habitatores delectet. Non enim facile deseritur locus amœnus, nec de facili ad locum illum confluit habitantium multitudo cui deest amœnitas, eo quod absque amœnitate vita hominis diu durare non possit. Ad hanc autem amœnitatem pertinet quod sit locus camporum planitie distentus, arborum ferax, montium propinquitate conspicuus, nemoribus gratus et aquis irriguus. Verum quia nimia amœnitas superflue ad delicias homines allicit, quod civitati plurimum nocet, ideo oportet ea moderate uti. Primo namque homines vacantes deliciis, sensu hebetantur. Immergit enim earum suavitas sensibus animam, ita quod in rebus delectantibus liberum iudicium habere non possunt. Unde secundum Aristotelis sententiam, prudentia iudicis per delectationem corrumpitur. Deinde delectationes superfluæ ab honestate virtutis deficere faciunt. Nihil enim magis perducit ad immoderatum augmentum, per quod medium virtutis corrumpitur, quam delectatio: tum quia natura delectationis est avida, et sic modica delectatione sumpta præcipitatur in turpium delectationum illecebras, sicut ligna sicca ex modico igne accenduntur; tum etiam quia delectatio appetitum non satiat, sed gustata sitim sui magis inducit; unde ad virtutis officium pertinet, ut homines a delectationibus superfluis abstineant. Sic enim superfluitate vitata facilius ad medium virtutis pervenietur. Consequenter etiam deliciis superflue dediti mollescunt animo, et ad ardua quæque attendanda nec non ad tolerandos labores et pericula abhorrenda pusillanimes fiunt, unde et ad bellicum usum deliciæ plurimum nocent, quia, ut vegetius dicit in libro de re militari: minus timet mortem, qui minus deliciarum se novit habuisse in vita. Demum deliciis resoluti plerumque pigrescunt, et intermissis necessariis studiis et negotiis debitis, solis deliciis adhibent curam, in quas quæ prius ab aliis fuerant congregata profusi di-

spergunt: unde ad paupertatem deducti, dum consuetis deliciis carere non possunt, se furtis et rapinis exponunt ut habeant unde possint suas voluptates explere. Est igitur nocivum civitati, vel ex loci dispositione, vel ex quibuscumque aliis rebus, deliciis superfluis abundare. Opportunum est igitur in conversatione humana modicum delectationis quasi pro condimento habere, ut animi hominum recreentur;

(Hic explicit opus SANCTI THOMAE. Conclusio operis PTOLOMÆO DE LUCCA O.P. tribuitur.)

quia ut Seneca dicit De tranquillitate animi, ad Serenum: Danda est animis remissio. Meliores enim aptioresque requieti resurgunt, quasi prosit animo temperate deliciis uti, ut sal in ciborum coctura pro ipsorum suavitate, quod superflue immissum illos corrumpit. Amplius autem: si id, quod est ad finem, ut finis quæritur, tollitur et destruitur ordo naturæ. Sicut si faber quærit martellum propter se ipsum, aut carpentarius serram, sive medicus medicinam, quæ ordinantur ad suos debitos fines. Finis autem, quem rex in civitate sui regiminis debet intendere, est vivere secundum virtutem; cæteris autem quilibet uti debet, sicut his, quæ sunt ad finem, et quantum est necessarium in prosequendo finem. Hoc autem non contingit in his qui superflue delectationibus innituntur, quia tales delectationes non ordinantur ad finem iam dictum, imo quæri videntur ut finis; quo quidem modo videbantur velle uti illi impii, qui in lib. Sap. II, 6, dicuntur non recte cogitantes, ut dicta Scriptura testatur: Venite, fruamur bonis quæ sunt, quod ad finem pertinet, et utamur creatura, tamquam in iuventute celeriter, et cætera quæ ibidem sequuntur. In quibus immoderatus usus delectabilium corporis, ut iuvenilis ætatis ostenditur, et digne a Scriptura reprehenditur. Hinc est, quod Aristoteles in Ethic. usum delectabilium corporis usui ciborum assimilat, qui amplius minusve sumpti sanitatem corrumpunt; qui autem commensurati sunt, et salvant, et augent. Ita de virtute contingit, circa amœnitates et delicias hominum.

CAPITULUS 5

Quod necessarium est regi, et cuicumque domino, abundare divitiis temporalibus, quæ naturales vocantur, et ponitur causa

His igitur sic deductis, quæ ad substantiale esse civilitatis, sive politiæ, seu regalis regiminis requiruntur, ad quorum institutionem et providentiam rex principaliter debet intendere, agendum est de quibusdam, quæ ad regem pertinent in relatione ad subditos, unde et suum regimen quietius gubernetur. Et quamvis supra aliquam sit tactum in genere, nunc in specie est tractandum ad maiorem declarationem eorum, quæ sunt agenda per principem. Primum quidem ut in singulis partibus sui regiminis abundet in divitiis naturalibus, quas sic vocat Aristoteles in I suæ Polit. vel quia naturalia sunt, seu quia homo ipsis naturaliter indiget, ut sunt vineta, nemora, silvæ, vivaria diversorum animalium et avium genera. De quibus Paladius Palatinus, comes Valentiano Imperatori, ad præfata exhortans, luculentissimo stylo, ac diffusius documentum tradidit. Hinc etiam Salomon (Eccle. II, 4) rex volens ostendere magnificentiam sui regiminis: Aedificavi, inquit, mihi domos, plantavi vineas, feci hortos et pomaria, et consevi ea cuncti generis arboribus, extruxi mihi piscinas ad irrigandum sylvam lignorum germinantium. Cuius quidem triplex ratio sumi potest. Una surmitur ex parte usus ipsius rei, qui quidem delectabilior esse videtur in re propria quam aliena, eo quod magis unita. Unio enim est amoris proprietas, ut tradit Dionysius. Ad amorem autem sequitur delectatio. Cum enim adest quod diligitur, etiam delectationem secum affert. Amplius autem et ipsa diligentia operis exercita circa prædicta, in qua quidem homo sibi congaudet, quanto est opus difficilius. Magis enim amamus cum non est facile, quod sumitur, ut Philosophus dicit. Ex qua ratione et filios diligimus, et quamlibet nostram facturam secundum mensuram operis. Adhibendo igitur sollicitudinem circa proprias divitias naturales iam dictas, gratiores iam fiunt quam alienæ; et si gratiores, delectabiliores ipsas dicemus. Secunda ratio sumitur ex parte officialium regis. Si enim ipsos oporteat recurrere ad convicaneos pro necessariis vitæ sui domini, interdum scandala generantur in subditis vel ex rerum commercio, in quo lædit avaritia, quæ ementem vel vendentem concomitatur, vel fraus conturbat, unde in Prov. XX, vers. 14, dicitur: Malum est, dicit omnis emptor, et cum recesserit, tum gloriabitur; quasi fraude vendentem prævene-

rit: et in Eccl. monemur cavere a corruptione emptionis et negotiatorum, quasi hoc sit proprium eorum in mercando. Amplius autem, ex commercio contrahitur familiaritas ad fœminas, per quod vel ex incauta locutione in alterutrum, aut aspectu, aut gestu causatur zelotypia inter cives, et inde contra regimen provocantur. Sed etiam tertia ratio hoc idem confirmat, quam accipimus ex parte rerum venialium. Victualia enim quæ venduntur, ut in pluribus non carent sophismate, et ideo non sunt tantæ efficacix sicut propria ad nutriendum: unde idem Salomon in Prov. V, 15: Bibe, inquit, aquam de cisterna tua, in hoc comprehendens omne nutrimentum, sed præcipue potum, quia facilius potest sophisticari, et ipsum minus a sua natura et puritate remotum, citius de ipsius malitia indicat. Rursus, propria victualia sunt maioris securitatis in sumendo, quia possunt facilius ab extraneo venenari, vel esse nociva, quam si in proprio horreo vel cellario reponantur. Unde et propheta Isa., XXIII, 16, in exaltatione retributionis viri iusti: Panis, inquit, datus est ei, et aquæ eius fideliores sunt; quasi propria cibaria et potabilia securiora sunt ad sumendum.

CAPITULUS 6

*Quod expedit regi habere alias divitias naturales,
ut sunt armenta et greges, sine quibus domini bene
regere terram non possunt*

NON solum autem prædicta ad naturales divitias pertinent, sed et diversa genera animantium ex eadem ratione et causa, ut in præcedentibus est ostensum. In quibus primo patri, tanquam prædominanti toti humanæ naturæ, datum est privilegium regendi et dominandi, ut in Genesi, I, 28, scribitur: Crescite, inquit Dominus, et multiplicamini, et replete terram, et dominamini piscibus maris, et volatilibus cœli, et cunctis animantibus quæ moventur super terram. Unde ad regiam maiestatem pertinet his omnibus uti et abundare, et quanto plus in his dominatur, tanto plus primi domini principatum habet similiorem, cum omnia sint ad usum hominis deputata in creationis primordio. Propter quod Philosophus dicit in I Polit. quod venatio animalium sylvestrium naturaliter est iusta quia per eam homo sibi vindicat quod suum est; et de piscatione et aucupatione similiter dici potest: unde et natura aves rapaces providit, et canes ad huiusmodi officium exercendum. Quia vero in piscibus non est aptitudo loci ad talia ministeria, loco canum et avium

homo retia adinvenit. Ad supplementum igitur et decorem regni, rex indiget supradictis, quibusdam quidem ad usum et esum, ut sunt pisces et aves, armenta boum, et greges ovium, quibus Salomon abundavit, ut scribitur in Eccle. et in III lib. Reg. ad sui magnificentiam ostendendam. Aliis autem animalibus rex indiget ad ministerium, ut sunt equi et muli, asini et cameli ad diversa ministeria deputati, secundum varias consuetudines regionum. Horum igitur omnium rex copiam habere debet, quantum eidem est possibile, sive de animantibus deputatis ad esum, sive ad ministerium, et propter causam iam dictam de aliis divitiis naturalibus; quia res propriæ delectabiliores sunt, ut superius est ostensum, et tanto plus, quanto plus habent de ratione vitæ, unde magis accedunt ad divinam assimilationem, quæ est maior causa amoris. Adhuc aliæ sunt causæ in prædictis, propter quas expedit regi ipsis abundare ut propriis. Primo autem ad hoc movet natura, quæ delectatur ex suo opere, dum considerat in eis novum continue modum procedendi in suis actibus, sive in vivendo, sive in generando, sive in parturiendo, ex quibus consurgit in dominis admiratio, et ex admiratione delectatio. Quod autem nutritiva sit causa dilectionis et per consequens delectationis, apparet in Exod. in filia Pharaonis, quæ Moysen nutriri fecit, et postea ibidem subiungitur, quod post nutritionem ipsum sibi adoptavit in filium. Qua ratione dicit Dominus in oseæ XL, 3: Ego quasi nutricius Ephraim, in hoc insinuans suum affectum ad populum. Amplius autem, et ipsorum venatura sive sylvestrium animalium, sive aliorum, pro quibus se principes et reges gymnasiis exponunt, et filios suos submitunt, valet ad robur acquirendum corporis et conservandum sanitatem, et cordis vigorandam virtutem, si temperate utantur, ut Philosophus tradit in Ethic. et hoc cum in pace quiescunt ab hostibus, ut solent reges Franciæ et Angliæ talibus uti, et ut de Germanis in gestis Francorum scribit Ammonius. Rursus: equitatura ad hoc idem movetur, qua reges esse debent ornati ad decorem regni et eiusdem contra hostes defensionem, ad quod aptiores redduntur et expeditiores, si propria habeant equorum armenta, ut mos est regibus ac principibus orientis; quemadmodum et de Salomone scribitur in III Reg. IV, quod in sua florens prosperitate habebat quadraginta millia præsepia equorum curalium, et undecim millia equorum equestrium, quos custodiebant supradicti regis præfecti. Præterea, si de animantibus agatur quæ ordinantur ad esum, adhuc magis competit habere propria sive quadrupedia, sive reptilia, id est pisces, quia omnibus his homo delectabilius utitur ex hoc quod melius nutriuntur et aptiora efficiuntur ad esum: tum quia re cognita in utendo magis gaudemus: tum etiam

quia securius et liberius nobis offeruntur ad esum, quod est actus magis nostræ proportionatus naturæ, ex quo et delectabilius agit. Amplius autem, et causa communis iam dicta superius ad hoc facit, scilicet, vitatio commercii cum civibus, quod potest esse scandali adminiculum præcavendum officialibus regis. Rursus: hoc exigit magnificentia regis, ut transeuntibus in cibis et potibus uberius administretur et largius; hoc autem fit expeditius, si reges abundant gregibus et armentis. Concluditur ergo ex prædictis, quod divitiæ naturales necessariae sunt regi, ut in singulis regionibus proprias habeat ad sui regiminis et regni munimen.

CAPITULUS 7

Quod oportet regem abundare divitiis artificialibus, ut est aurum et argentum, et numisma ex eis conflatum

SED de artificialibus divitiis, ut est aurum et argentum et alia metalla, et ex ipsis conflata numismata, necessaria sunt regi ad munimen regiminis sui. Supposito enim quod collegium sit necessarium secundum naturam ad regimen constituendum, sive politiam, et per consequens rex et quicumque dominus, qui multitudinem regat; oportet ulterius concludere de sibi connexo, videlicet thesauro, ut est aurum et argentum, et ex eis conflatum numisma, sine quo suum regimen rex congrue et opportune exercere non potest; quod quidem ostendi potest multiplici via. Prima quidem manifestatur ex parte regis. Homo enim in commutationibus faciendis, auro vel argento, sive numismate utitur ut instrumento. Unde Philosophus dicit in V Ethic., quod a numisma est quasi fideiussor futuræ necessitatis, quia continet omnia opera sicut ipsarum pretium. Si ergo quilibet indiget, multo magis rex: quia si simpliciter ad simpliciter, et magis ad magis. Rursus: virtus proportionatur naturæ, et opus virtutis. Natura autem status regalis quamdam habet universalitatem, eo quod communis est populo sibi subiecto: ergo est virtus et similiter opus. Si ergo status dominorum secundum suam naturam est communicativus: ergo virtus et operatio. Hoc autem esse non potest sine numismate, sicut ne faber, nec carpentarius sine propriis instrumentis. Item ad idem. Secundum Philosophum IV Ethic.: Virtus magnificentiae magnos sumptus respicit; magni autem sumptus ad magnanimum pertinent, qui est rex, ut ipse Philosophus tangit ibidem. Unde in Esther, I, scribitur de Assuero, qui in oriente dominabatur centum et

viginti septem provinciis, quod in convivio, quod fecit principibus sui regni, ministrabatur in cibis et potibus, prout exigebat magnificentia regis; hoc autem sine instrumento vitæ fieri non potest, quod est numisma, sive aurum vel argentum: quare idem quod prius. Concluditur ergo ex parte regis, eidem thesaurum esse necessarium, qui artificiales divitias continet. Secunda via sumitur in comparatione ad populum, sive in genere, sive in specie: quia ad hoc debet rex abundare pecuniis, ut possit suæ domui providere in necessariis, et suorum subvenire necessitatibus subditorum. Ut enim tradit Philosophus VIII Ethic.: Sic se rex habere debet ad populum, sicut pastor ad oves, et sicut pater ad filios; sic se habuit Pharaon ad totam terram Aegypti, ut in Genesi scribitur. De publico enim ærario frumentum emit, quod ingruente fame distribuit, secundum prudentiam Ioseph, ne populus fame deficeret Salustius etiam narrat sententiam Catonis in Catilinar. qualiter respublica profecit Romanis: quia ærarium publicum viguit Romæ, quo deficiente ad nihilum est redacta, ut temporibus eiusdem Catonis dicit accidisse. Amplius autem, quodlibet regnum, sive civitas, sive castrum, sive quodcumque collegium assimilatur humano corpori, sicut ipse Philosophus tradit, et hoc idem in Policrato scribitur: unde comparatur ibidem commune ærarium regis stomacho, ut sicut in stomacho recipiuntur cibi et diffunduntur ad membra, ita et ærarium regis repletur thesauro pecuniarum, et communicatur atque diffunditur pro necessitatibus subditorum et regni. Rursus et in specie hoc idem contingit. Turpe est enim, et multum regali reverentiæ derogat a suis subditis mutuare pro sumptibus regis vel regni. Amplius autem, ex hac subiectione mutuï sustinetur a dominis ut per subditos sive quoscumque fiant super regnum exactiones indebitæ, unde status enervatur regni. Item ad idem: In mutuis sæpe mutuans scandalum patitur, quia hæc est natura mutantis, ut difficile sit ei mutuum reddere. Unde sententia fertur esse Biantis, unius de septem Sapientibus: Amico a te mutante pecuniam, et ipsum et pecuniam perdis. Necessarium est igitur regi artificiales divitias congregare ex causis iam dictis in comparatione ad populum sive in genere, sive in specie Tertia autem via ad hoc idem probandum accipitur in respectu ad res, sive personas extra regis dominium constitutas: quarum quidem duo sunt genera. Unum videlicet inimicorum, contra quos oportet ærarium publicum regis esse plenum. Et primo pro sumptibus suæ familiæ; secundo pro stipendiis militum conductorum, cum contra hostes movet exercitum; tertio ad præsidia resarcienda vel constituenda, ne hostes invadant terminos sui regni. Aliud autem genus in augmentum tendit sui

regni, unde et necessarius regi est thesaurus. Contingit enim interdum regiones gravari vel penuria, vel onere debitorum, aut etiam ab hostibus, et recurrunt tunc ad regni subsidium, quibus subveniendo cum instrumento vitæ, quod est aurum vel argentum, vel quodcumque numisma, subiiuntur eidem, et sic augmentatur regnum. Liquet ergo ex dictis, regi necessarias esse artificiales divitias ad conservationem sui regiminis ex tribus causis iam dictis. Unde etiam in Judith scribitur, quod Holofernes, princeps Nabuchodonosor, quando invasit regiones Syriæ et Ciliciæ cum exercitu magno, tulit aurum et argentum multum nimis de domo regis paratum, videlicet ad expeditionem contra suos hostes. Et hoc idem de Salomone scribitur in libro superius allegato inter actus regalis magnificentiæ (Eccle. II, 8): Coacervavi, inquit, mihi aurum et argentum, et substantiam regum ac provinciarum; substantiam vocans numismatum thesauros propter tributa ab ipso exacta et patris sui David, ut patet II et III lib. Reg. Et hoc ideo, quia, secundum Philosophum in Ethic., humanæ vitæ sunt instrumentum, ut dictum est supra. Nec istud contradicit divino præcepto tradito a Domino in Deut., per Moysen, quantum ad reges et principes populi. Ibi enim lex scribitur de rege, quod non habeat auri vel argenti immensa pondera. Quod quidem intelligendum est ad ostentationem, sive fastum regalem, ut de Cræso, rege Lydiorum, narrant historiæ ex qua causa ruinam passus est, quia captus a Cyro rege Persarum, nudus in alto monte patibulo est affixus. Sed ad subventionem regni omnino est necessarium propter causas iam dictas.

CAPITULUS 8

Qualiter ad regimen regni, et cuiuscumque domini, necessarij sunt ministri: ubi incidenter distinguitur de duplici dominio, politico et despotico, ostendens multis rationibus quod politicum oportet esse suave

NON solum autem divitiis oportet regem esse munitum, sed etiam ministris. ¶ Unde et ille magnus rex Salomon in præallegato libro dicit de se ipso cap. II, 7: Possedi servos et ancillas et familiam multam nimis. Quod autem possidetur, in dominio videtur esse possidentis; et ideo hoc distinguendum est circa dominium incidenter. Duplex enim principatus ab Aristotele ponitur in sua Polit. (quorum quilibet suos habet ministros, licet plures ponat in V Polit., ut supra est distinctum, et

infra etiam declarabitur), politicus videlicet et despoticus. Politicus quidem, quando regio, sive provincia, sive civitas, sive castrum, per unum vel plures regitur secundum ipsorum statuta, ut in regionibus contingit Italiae et praecipue Romae, ut per senatores et consules pro maiori parte ab urbe condita. Horum autem dominium convenit amplius quadam civilitate regere, eo quod in ipsa sit continua de civibus sive extraneis alternatio: sicut de romanis scribitur in I Machab. VIII, ubi dicitur quod per singulos annos committunt uni homini magistratum suum dominari universae terrae suae. Unde duplex est in tali dominio ratio, quare subditi non rigide possint corrigi, ut in regali dominio. Una sumitur ex parte regentis, quia temporaneum est eius regimen. Ex hoc enim diminuitur eius sollicitudo in sibi subditis, dum considerat suum tam brevi tempore dominium terminari. Propter quod et iudices populi Israel, qui politice iudicabant, moderatiores fuerunt in iudicando, quam reges sequentes. Unde Samuel qui dictum populum certis iudicavit temporibus, sic ait ad ipsos, volens ostendere suum regimen fuisse politicum et non regale quod elegerant, I Reg., XII, vers. 3: Loquimini, inquit, de me coram Domino et Christo eius, utrum bovem cuiusquam tulerim, aut asinum, si quiempiam calumniatus sum, si oppressi aliquem, Si de manu alicuius munus accepi; quod quidem qui regale dominium habent, non faciunt, ut infra patebit, et in I lib. Reg. dictus Propheta ostendit. Amplius autem, modus regendi in dictis partibus, ubi politicum est dominium, mercenarius est; mercede enim domini conducuntur. Ubi autem merces pro fine praefigitur, non tantum intenditur regimini subditorum, et sic per consequens temperatur correctionis rigor. Unde et Dominus in Joan. X, 12, dicit de talibus: Mercenarius autem et qui non est pastor, cui non est cura de ovibus quia scilicet ad tempus praepositur, vidit lupum et fugit. Mercenarius autem fugit, quia mercenarius est, quasi ipsa merces sit sibi finis regiminis, et subditos sibi postponat: propter quod et antiqui romani duces, ut scribit Maximus Valerius, curam gerebant reipublicae sumptibus propriis, ut M. Curius et Fabricius et multi alii: unde reddebantur ad curam politiae audaciores et magis solliciti, quasi tota in hoc esset eorum intentio et maior atlectus: et in talibus verificatur Catonis sententia, quam Salustius refert in Catilin.: Unde respublica ex parva effecta est magna, quia in illis domi fuit industria, foris iustum imperium, animus in consulendo liber, neque delicto, neque libidini obnoxius. Secunda autem ratio, unde dominium politicum oportet esse moderatum, ac cum moderatione exercitum, sumitur ex parte subditorum: quia talis est eorum dispositio secundum naturam proportionata tali regimini.

Probat enim Ptolomæus in *Quadripart.*, regiones hominum esse distinctas secundum constellationes, diversas, quantum ad eorum regimen, circumscripto, semper secundum ipsum, super stellarum dominium imperio voluntatis. Unde regiones Romanorum sub Marte ponuntur ab ipso, et ideo minus subiicibiles. Propter quod ex eadem causa præfata gens esse ponitur insueta pati cum suis terminis et subdi nescia, nisi cum non possit resistere. Et quia impatiens alieni arbitrii, et per consequens superioris invida. Inter Romanos præsidēs, ut in I Machab. VIII scribitur, nemo portabat diadema, nec induebatur purpura: et ulterius subditur effectus istius humilitatis, quia non est invidia, nec zelus inter eos. *Qua-*dam igitur placabilitate animi, ut natura requirit subditorum illius regionis, et incessu humili rempublicam gubernabant, quia ut tradit Tullius in *Philippic.*: Nullum maius armatorum præsidium charitate et benevolentia civium, qua oportet principantem esse munitum, non armis. Et hanc etiam sententiam refert Salustius de Catone, quantum ad antiquos Patres Romanos. Rursus ad idem: confidentia subditorum, sive de exoneratione dominiū regentium, sive dominandi in suo tempore congruo reddit ipsos ad libertatem audaces, ne colla submittant regentibus: unde oportet politicum regimen esse suave. Amplius autem: est certus modus regendi, quia secundum formam legum sive communium, sive municipalium, cui rector astringitur: propter quam causam et prudentia principis, quia non est libera, tollitur et minus imitatur divinam. Et quamvis leges a iure naturæ trahant originem, ut Tullius probat in *Tract. de leg.*, et ius naturæ a iure divino, ut testatur David propheta Ps. IV, 7: Signatum est, inquit, lumen vultus tui super nos, Domine; deficiunt tamen in particularibus actibus, quibus omnibus legislator providere non potuit ex ignorantia subditorum futurorum. Et inde sequitur in regimine politico diminutio, quia legibus solum rector politicus iudicat populum, quod per regale dominium suppletur, dum non legibus obligatus, per eam censeat, quæ est in pectore principis: propter quod divinam magis sequitur Providentiam, cui est cura de omnibus, ut in libro *Sapientiæ* dicitur. Patet igitur qualis est principatus politicus, et modus eius regendi. Nunc videndum est de principatu despotico.

CAPITULUS 9

De principatu despotico, quis est, et qualiter ad regalem reducitur, ubi incidenter comparat politicum ad despoticum secundum diversas regiones et tempora

EST autem hic advertendum, quod principatus despoticus dicitur, qui est domini ad servum, quod quidem nomen græcum est. Unde quidam domini illius provinciæ adhuc hodie despoti vocantur: quem principatum ad regalem possumus reducere, ut ex sacra liquet Scriptura. Sed tunc est quæstio, quia Philosophus in I Polit., dividit regale contra despoticum. Hoc autem in sequenti libro declarabitur, quia ibidem occurrit definiendi materia: sed nunc sufficiat per divinam Scripturam probare quod dicitur. Traduntur enim leges regales per Samuelem prophetam Isrælitico populo, quæ servitutem important. Cum enim petivissent regem a Samuele iam ætate defecto et filiis suis non iuste dominantibus modo politico, ut iudices alii dicti populi fecerant, consulto Domino respondit, I Reg. cap. VIII, 7: Audi, inquit, vocem populi in his quæ loquuntur. Veruntamen contestare eos et prædic eis ius regis. Filios vestros tollet, et ponet in curribus suis, facietque sibi currus et equites, et præcursores quadrigarum suarum; et constituet aratores agrorum suorum, et messorum segetum, ac fabros armorum suorum; alias quoque vestras faciet sibi focarias, unguentarias ac panificas, et sic de aliis conditionibus ad servitutem pertinentibus, quæ in I lib. Reg. traduntur, per hoc quasi volens ostendere quod regimen politicum, quod erat iudicium et suum fuerat, fructuosius erat populo, cuius tamen superius contrarium est ostensum. Ad cuius dubii declarationem sciendum est, quod ex duplici parte regimen politicum regali præponitur. Primo quidem, si referamus dominium ad statum integrum humanæ naturæ, qui status innocentiae appellatur, in quo non fuisset regale regimen, sed politicum, eo quod tunc non fuisset dominium, quod servitutem haberet, sed præminentiam et subiectionem in disponendo et gubernando multitudinem secundum merita cuiuscumque, ut sic vel in influendo, vel in recipiendo influentiam quilibet esset dispositus, secundum congruentiam suæ naturæ. Unde apud sapientes et homines virtuosos, ut fuerunt antiqui Romani, secundum imitationem talis naturæ regimen politicum melius fuit. Sed quia perversi difficultate corriguntur, et stultorum infinitus est numerus, ut dicitur in Eccle. cap. I, 15, in natura corrupta regimen regale est fructuo-

sius; quia oportet ipsam naturam humanam, sic dispositam quasi ad sui fluxum, limitibus refrænare. Hoc autem facit regale fastigium. Unde scriptum est in Prov. XX, 8: Rex, qui sedet in solio iudicii, dissipat omne malum intuitu suo. Virga ergo disciplinæ, quam quilibet timet, et rigor iustitiæ sunt necessaria in gubernatione mundi, quia per ea populus et indocta multitudo melius regitur. Unde Apostolus ad Rom. XIII, 4, dicit, loquens de rectoribus mundi, quod non sine causa gladium portat... vindex in iram ei qui malum agit. Et Aristoteles dicit in Ethic., quod pœnæ in legibus institutæ sunt medicinæ quædam. Ergo quantum ad hoc excellit regale dominium. Amplius autem, et situs terræ secundum stellarum aspectum regionem disponit, ut dictum est supra: unde videmus quasdam provincias aptas ad servitutem, quasdam autem ad libertatem. Propter quod Iulius Celsus et Amonius, qui describunt gesta Francorum et Germanorum, eos mores et actus attribuunt eisdem, in quibus etiam nunc perseverant Romani autem cives aliquo tempore vixere sub regibus, a Romulo videlicet usque ad Tarquinius superbum, cuius cursus ann. 264 fuit, ut historiæ tradunt. Sic et Athenienses post mortem Codri regis sub magistratibus vixerunt, quia sub eodem dimate constituti. Considerantes enim quod dicta regio magis apta foret ex causis iam dictis, ad politicum regimen, sic ipsam rexerunt usque ad tempora Iulii Cæsaris sub consulibus, dictatoribus et tribunis, quod fuit quadringentorum quadraginta quatuor annorum. In quo quidem tempore, ut dictum est supra, tali regimine multum profecit respublica. Patet igitur qua consideratione politiam regno, et regale dominium politiæ præponimus.

CAPITULUS 7

Habita distinctione domini, hic distinguitur de ministris secundum differentiam dominorum: et quædam genera ministrorum ostendit omnibus dominis communia. Postea probat servitutem in quibusdam esse naturalem

His igitur sic deductis, videndum est de ministris, qui ad regiminis sunt complementum: quia sine eis quodcumque dominium transire non potest, ut per eos secundum gradum personarum exercentur officia, distribuuntur opera et administrantur necessaria, sive in regno, sive in quacumque republica, et secundum merita cuiuscumque in ea contenti. Unde et primus dux in Isrælitico populo Moyses a

Jethro cognato suo merito redarguitur, ut patet in Exod. XVIII, 17, quia ipse solus satisfaciebat populo suo sine ministris: Stulto, inquit, labore consumeris tu et populus iste qui tecum est, et ultra vires tuas est, nec poteris sustinere. Provide, inquit, viros potentes et timentes Deum, in quibus sit veritas, et qui oderint avaritiam, et constitue ex eis tribunos, et centuriones, et quinquagenarios ac denarios, qui iudicent populum. Hoc idem et de Romanis invenitur: quia cum regum regimen cessasset ab urbe, Brutus, factus consul, parum in consulatu solus urbem rexit; sed moventibus bellum Sabinis eidem per senatum adiunctus est dictator, qui dignitate consules præibat, quorum primus Lamius vocatus est. Hoc etiam tempore adiunctus est magister equitum, qui dictaturæ obsequeretur, quorum primus Spurius Cassius. Post hæc, quasi circa idem tempus, instituti sunt tribuni, qui in favorem populi essent. **Quod** pro tanto sit dictum, ad ostendendum quod regimen cuiuscumque collegii, sive provinciæ, sive civitatis vel castri, sine ministerio diversorum officialium bene regi non potest. Sed circa hoc distinguendum de eis videtur secundum diversitatem regiminis; quia oportet ministros dominis cuiuscumque regiminis esse conformes, sicut membra capiti: unde regimen politicum ministros requirit, secundum qualitatem politiæ. Propter quod hodie in Italia omnes sunt mercenarii, sicut et domini, et ideo agunt sicut mercede conducti, non ad utilitatem subditorum, sed ad lucrum suum, præstituentes in mercede finem. **Quando** vero gratis ministrabant, ut antiqui Romani, tunc eorum sollicitudo figebatur ad rempublicam sicut ad finem, et inde proficiebant, sicut Maximus Valerius narrat de Camillo, qui precatus est, quod si aliqui deorum felicitas Romanorum nimia videretur, eius invidia suo et non reipublicæ incommodo satiaretur. Sed regalis regiminis alii sunt ministri perpetuis officiis deputati ad ministrandum regi pro suo sui que populi fructu, ut sunt comites, barones, et milites simplices, feudatarii, qui ex suo feudo et ipsi et sui successores ad regni gubernacula sunt obligati perpetuo. Unde patet et ministros esse necessarios cuiuscumque dominio, ut secundum ipsius dominantis conditionem ministros debere constitui. Propter quod et in Eccli. X, 2, dicitur: Secundum iudicem populi, sic et ministri eius; et qualis rector est civitatis, tales et inhabitantes in ea. Distinguuntur autem et alia quatuor genera ministrorum a Philosopho in Politica, qui haberi possunt regimini magis coniuncti. **Quidam** enim sunt, quos habet civilitas, sive regimen omnino necessarios ad vilia officia exercenda dominorum, de quibus natura providit, ut sint gradus in hominibus, sicut et in aliis rebus. Videmus enim in elementis esse infimum et supremum;

videmus etiam in mixto semper esse aliquod prædominans elementum. In plantis etiam quædam deputata sunt ad humanum cibum, quædam ad fimum, et eodem modo in animalibus; sed et in homine inter membra corporis similiter erit. Hoc idem consideramus in relatione corporis ad animam, et in ipsis etiam potentiis animæ in alterutrum comparatis; quia quædam ordinatæ sunt ad imperandum et movendum, ut intellectus et voluntas; quædam ad serviendum eisdem secundum gradum ipsarum: ita inter homines erit, et inde probatur esse aliquos omnino servos secundum naturam. Amplius autem: contingit aliquos deficere a ratione propter defectum naturæ: tales autem oportet ad opus inducere per modum servile, quia ratione uti non possunt, et hoc iustum naturale vocatur. Hæc autem omnia Philosophus tangit in I Polit. Sunt autem et alii ministri ad idem deputati officium alia ratione, ut in bello devicti; quod lex humana non sine ratione sic statuit ad acuendum bellatores pro republica fortiter pugnandum, ut videlicet victi subiiciantur victoribus iure quodam, quod Philosophus in prædicto loco iustum legale appellat. Unde isti, quamvis vigeant ratione, ad statum tamen rediguntur servorum quadam militari lege ad acuendum corda bellantium, et hunc modum observaverunt Romani. Unde tradunt historiæ, Titum Livium tantæ eloquentiæ virum a Romanis captum, in servitum redactum. Sed propter suam probitatem a Livio nobilissimo Romano, sub cuius ditione traditus erat, manumissus, ab ipso cognomen accipiens, Titus Livius est vocatus: quem libertati tradidit pro filiis instituendis liberalibus artibus, cui ante non licuisset secundum principum instituta. Hoc etiam et lex divina præcepit, ut in Deut. patet. Sunt autem et alia duo genera ministrorum in familia assistentium: videlicet vel mercede conductorum, seu servientium quadam benevolentia et amore ad sui honoris cumulum, vel virtutis profectum, ut sunt ministrantes principi in domestica domo, sive de re militari, sive aucupii, sive venationis, sive in aliis rebus familiaribus domus: de quibus non est modo dicendum per singula, et pro quibus quis captat vel amicitiam, vel gratiam dominorum, vel mercedem reportat, vel virtutis laudem acquirit; unde in Prov. cap. XIV, 35, dicitur, quod acceptus est regi minister intelligens. Et in Eccli. XXXIII, 31: Si est tibi servus fidelis, sit tibi sicut anima tua. Concludendum est igitur, quod ad complementum regni et fulcimentum regiminis, quæ dicta sunt supra de divitiis et ministris, princeps debet esse munitus; propter quod Philosophus dicit in VIII Ethic. quod non est rex qui per se non est sufficiens, et omnibus bonis superexcellens, quibus omnibus superabundavit rex Salomon, ut patet in III lib. Reg. X, 7, sed præcipue in ornatu et ordine

ministrorum: de quo admirata regina Saba: Maior est, inquit, sapientia tua quam rumor quem audiui. Beati viri tui, et servi tui, hi qui astant coram te semper et audiunt sapientiam tuam.

CAPITULUS 8

Quod necessarium est regi et cuilibet domino in sua iurisdictione munitiones habere fortissimas, et rationes quare ibi multæ ponuntur

POST hæc autem ad robur domini, sive regalis, sive politici, necessariae sunt munitiones, ad quas se conferant domestici regis, vel ipse rex; cuius rei documentum accipimus a rege David, qui postquam cepit Hierusalem, accepit montem Sion pro suo munimine, ibique arcem suam vocavit civitatem. Hoc auducebantur usque ad Mello, ipsamque arcem suam vocavit civitatem. Hoc autem ubique reges observant, quod in singulis civitatibus et castris speciale habent præsidium, sive arcem, ubi degit regis familia et officiales eiusdem; cuius quidem rei multæ sunt causæ. Una sumitur ex parte principum, quia expedit eis esse in loco tuto, ut in regendo, corrigendo et gubernando sint magis securi, et in exequendo iustitiam efficiantur audaces. Unde et Romani consules et senatores tutiorem elegerunt locum, videlicet Capitolium, de quo narrant historiæ, quod tota occupata ab hostibus urbe Roma, in ipso permanserunt illæsi. Amplius autem, et regis suæque familiæ maior honestas hoc exigit, ne vel eorum commercio cum subditis vilificetur in conspectu populi ipsorum maiestas, vel ex incauto aspectu, ubi maxima requiritur pudicitia (sicut senes populi Troiani se habebant ad Helenam, ut Philosophus dicit in Ethic.) populus regis indignationem incurrat, vel ipse et sui se dehonestandi in subditis occasionem assumant; in quem casum lapsus est rex David circa uxorem Uriæ, scutiferi Joab, quam lavantem vidit de solario domus regiæ, ut scribitur in II libro Regum. Secunda ratio sumitur ex parte populi qui magis sensibilibus movetur, quam ratione ducatur. Cum enim vident magnificos sumptus regum in munitionibus, facilius ex admiratione inclinantur ad obedientiam et ad suis parendum mandatis ut Philosophus dicit in VI Polit. Amplius autem minorem causam habent rebellandi, seu subiiciendi se hostibus, dum nimium infestantur. Cum enim ministros reges munitionibus habent præsentis, sollicitantur audacius ad defensionem sui. Sic et Iudas Machabæus fecit de arce Sion, quam devictam cinxit muris fortissimis et turribus altis pro

defensione patriæ contra hostes, ut scribitur in I Machab. Et similiter in Bethsuram munitiones fortissimas extruxit contra faciem Idumææ. Rursus ad idem: necessariæ sunt munitiones principibus pro conservandis divitiis, quibus abundare debent, ut dictum est supra, et ut eisdem possint cum sua familia liberius uti, unde et ministri fiant ad præparandum necessaria promptiores, quod est delectabilius ac honorificentius etiam in domestica domo. Hoc enim est proprium in humanis actibus, quod ex ordine debito causant speciem, sive pulchritudinem tamquam in re proportionata et commensurata in suis partibus: unde consequitur in nobis spiritualis lætitia, quæ ex se quasi extasim facit, quam passa videtur regina Saba in aspectu ordinis ministrorum curiæ Salomonis, ut superius est ostensum.

CAPITULUS 10

Quod ad bonum regimen regni, sive cuiuscumque dominii, pertinet stratas, sive quascumque vias in regione, vel provincia, habere securas et liberas

EST et aliud necessarium regi ad bonum regimen regni, ad quod ordinantur ipsæ munitiones, ut videlicet stratas faciant securas et aptas ad transeundum sive pro advenis, sive pro indigenis vel regalibus suis. Viæ enim communes sunt omnibus quodam iure naturæ et legibus gentium: propter quod prohibentur a nemine occupari, nec ulla præscriptione, ne quocumque temporum cursu ius de eisdem posset alicui acquiri. Unde in lib. Num. via publica via regia nominatur ad significandum eius communitatem. Ubi Augustinus in Glossa dictum verbum exponit, quia pro tanto sic appellatur, quia debet esse libera cuilibet transeunti innoxio, ratione humanæ societatis. Propter quod et ibidem scribitur, quod Amorrhæis contradicentibus, ne filii Israël transirent per eos, cum sola via regia gradi permitterent, hoc est sine læsione aliqua regionis, Dominus mandavit ipsos deleri. Ut autem stratæ in sua communitate sint liberæ, et transeuntibus forent securæ, iura principibus permittunt pedagia. Unde et eis servantibus quæ viatoribus sunt prædicta, officiales principum ipsa merito possunt exigere, et proficiscentes debite obligantur persolvere. Amplius autem, et viarum securitas in regimine regni principibus est fructuosa, quia illuc magis confluunt mercatores cum mercibus, unde et regnum in divitiis crescit; qua ratione in Urbe aucta fuit respublica propter vias, circa quas sollicitabantur expeditas

habere, et stratæ vocabantur Romanæ, ut homines magis redderentur securi ad deferendum merces; ac sub simulatione callida sub nominibus librarii permutatis, ut latrones ignorarent tempus, sicut computistæ scribunt, cum in urbe celebrarentur nundinæ, sic eos decipiebant. Quædam etiam extra Urbem institutæ fuerunt per Romanos principes, eorumque sunt intitulatæ nominibus, ut ex hoc maiorem obtinerent firmitatem, et loca tutiora advenientibus redderentur, ut forum Julii, quod in confinibus multarum provinciarum, et diversis regionibus adhuc nomen remansit. Amplius autem, et per diversos consules ac senatores Romanos stratæ institutæ, extendentes se ad diversas provincias, quorum titulis authenticari viderentur ad liberiores ac securiores accessum ad Urbem, vel ad ipsorum memoriam clariorem, ut via Aurelia ab Aurelio principe, via Appia ab Appio senatore: quarum prima tendebat versus Reatem, ubi historiæ provinciam Aureliam ponunt, secunda vero in Campaniam suam habebat progressum: ac sic de singulis aliis sive consulibus, sive senatoribus, ut Flaminio, vel Aemilio, a quibus stratæ vel provinciæ sunt nominatæ propter causam iam dictam. Rursus et divinus cultus in hoc augetur, propterea quod promptiores sunt homines ad reverentiam divinam cum liber est aditus viarum ad indulgentiam, sive ad aditum sancti. Unde et præcipuum motivum Romanorum fuit stratas faciendi securas, divinus videlicet idolorum cultus, pro quo multum zelabat respublica, ut Maximus Valerius scribit in principio libri sui. Sacra etiam Scriptura in Esdra refert reverentiam templi impeditam fuisse propter hostes in circuitu, propter quod tardata fuit ædificatio templi. Juxta quod Domino dicitur in Ioan. 11, 20: *Quadragesima et sex annis ædificatum est templum hoc et tu in triduo reædificabis illud?*

CAPITULUS 11

Qualiter in quolibet regno et quocumque dominio necessarium est numisma proprium: et quot bona ex hoc sequuntur, et quæ incommoda si non habeatur

His igitur expletis, agendum est de numismate, in cuius usu vita hominis regulatur, et sic per consequens omne dominium sed præcipue regnum, propter varios proventus, quos ex numismate percipit. Unde et Dominus quærens a Pharisæis simulatorie tentantibus ipsum: *Cuius est, inquit, imago hæc et superscriptio?* cumque

respondissent: Cæsaris, sententiam quæsiti super ipsos retorsit, dicens: Reddite ergo quæ sunt Cæsaris Cæsari, et quæ sunt Dei Deo, quasi ipsum numisma sit causa, ut in pluribus tributa solvendi. De materia autem numismatis, et qualiter sit regi necessarium talibus abundare, supra satis est pertractatum. Sed nunc ipsum accipiamus, prout est mensura quædam, per quam superabundantia et defectus reducuntur ad medium, ut Philosophus in V *Ëthic.* dicit. Ad hoc enim inventum est numisma, ut solvantur lites in commerciis, et sit mensura in commutationibus. Et licet multa sint genera commutationum, ut ex Philosopho habemus I *Polit.*, ista tamen expeditior est inter omnes, propter quod inventum dicitur esse numisma. Unde et politia Lycurgi, qui Parthis et Lydis primo leges tradidit, in quibus numisma prohibebat, solam commutationem ex alterutrum mercibus permittens, per Philosophum reprobatur, ut ex iam dictis apparet. Unde et ipse concludit eodem libro *Ëthic.* numisma constitutum propter commutationis necessitatem, quia per ipsum expeditius fit commercium, ac tollitur in commutando materia litis. *Quam* quidem habemus ab Abraham patre nostro, qui per multa tempora fuit ante Lycurgum et omnes Philosophos. Unde de ipso scribitur in *Gen.*, quod agrum emit pro sepultura suorum pretio quadringentorum siclorum publicæ ac probatæ monetæ. Sed quamvis ex se numisma sit necessarium, proprio tamen in omni regimine, sed præcipue regis. cuius duæ sunt causæ. Unam accipimus ex parte regis, aliam vero ex parte populi subiecti. *Quantum* in primum, numisma, sive moneta propria, ornamentum est regis et regni, et cuiuslibet regiminis, quia in ea repræsentatur imago regis, ut Cæsaris, sicut dictum est supra; unde in nulla re tanta potest esse claritas memoriæ eius, eo quod nihil sic per manus hominum frequentatur, quod ad regem, vel quemcumque dominum pertineat, quantum numisma. Amplius autem: in quantum moneta regula est mensura rerum venalium, in tantum monstratur sua excellentia, ut videlicet imago ipsius sit in nummo regula hominum in ipsorum commerciis. Unde moneta dicitur, quia monet mentem, ne fraus inter homines, cum sit mensura debita, committatur; ut imago Cæsaris sit in homine quasi imago divina, sicut Augustinus exponit pertractans dictam materiam. Numisma vero dicitur, quia nominibus principum effigieque designatur, ut tradit Isidorus. Per quod manifeste apparet, quod ex numismate maiestas dominorum relucet: et ideo civitates, sive principes, sive prælati, hoc pro sua gloria singulariter ab imperatoribus impetrant, ut habeant speciale numisma. Rursus: numisma proprium cedit in commodum principis, ut dictum est supra quia per ipsum mesurantur tributa, et quæcumque exactio-

nes quæ fiunt in populo, ut in lege mandabatur divina, circa oblationes videlicet, et redemptiones quascumque sacrificii loco. Amplius autem, ipsius factura propter auctoritatem principis causatur commodum regi: quia nulli alii licet sub eadem figura et superscriptione cudere, et iura gentium mandant. In qua quidem, etsi liceat suum ius exigere in cudendo numisma, moderatus tamen debet esse princeps quicumque vel rex sive in mutando, sive in diminuendo pondus, vel metallum, quia hoc cedit in detrimentum populi, cum sit rerum mensura, sicut supra dictum est: unde tantum est mutare monetam sive numisma, quantum stateram sive quodcumque pondus. Hoc autem quomodo Deo displiceat, in Prov. XX, 10, scribitur: Pondus inquit, et pondus, statera et statera ut;umque abonlinabile est apud Deum; de quo et graviter rex Aragonum reprehenditur ab Innocente Papa, quia numisma mutaverat diminuendo in populi detrimentum. Propter quod et filium obligantem se per iuramentum dictam servare monetam, a dicto absolvit iuramento, eidem mandans ut ipsam ad pristinum statum reformaret. Jura etiam in numismatibus favent mutuis et pactionibus quibuscumque. Mandant enim solvi mutua, et pacta servari iuxta illius temporis numisma in omni mensura qualitatis et quantitatis. Concluditur ergo qualiter unicuique regi numisma proprium est necessarium. Sed etiam ex parte populi adhuc numisma regis proprium est necessarium, ut etiam ex iam dictis apparet. Primo, quia expeditior est in commutationibus mensura: rursus, quia certior inter populares est. Multi enim sunt qui alias monetas ignorant, et de facili possunt simplices præveniri fraude quod est contra formam regalis regiminis: circa quod Romani principes providerunt. Unde tradunt historiæ, quod tempore Domini nostri Jesu Christi, in signum subiectionis Romanorum, unum erat numisma in toto orbe terrarum, in quo era Cæsaris imago, quia statim cognoverunt Pharisei suscitati a Domino Jesu Christo ad discooperiendum eorum fraudem: et istud numisma decem usuales valebat denarios, quod solvebat quilibet teloneariis prædictorum principum, sive eorum gerentibus vicem in provinciis vel civitatibus seu castris. Rursus: proprium numisma fructuosius est. Cum enim extraneæ monetæ communicantur in permutationibus, oportet recurrere ad artem campsoriam, cum talia numismata non tantum valeant in regionibus extraneis, quantum in propriis: et hoc sine damno esse non potest. Et præcipue accidit in partibus Theutoniæ et regionibus circumstantibus propter quod coguntur, cum de loco ad locum transeunt, massam auri vel argenti secum deferre, et quantum commutationibus rerum venalium indigent, tantum vendunt. Unde Philosophus in libro

IV Polit. species pecuniarum distinguens sive artis pecuniariæ. sive numismaticam, sive campsoriam obolostaticam, et cathos, primam solam dicit esse naturalem, quia ad commutationem rerum naturalium ordinatur: quod facit proprium numisma, et non aliud, ut ex iam dictis apparet. Propter hoc ipsam solam commendat aliis supradictis spretis, et de quibus infra dicitur. Concludendum est igitur in omni regimine pro conservatione domini, et præcipue regalis, necessarium esse numisma proprium, sive ex parte populi, sive ex parte regis vel regiminis cuiuscumque.

CAPITULUS 12

*Id bonum regimen regni, et cuiuscumque domini
sive politiæ, pondera et mensuræ sunt necessariae,
exemplis et rationibus persuadetur*

POST hæc autem agendum est et de ponderibus et mensuris, quæ necessaria sunt ad domini cuiuscumque regimen conservandum, sicut et numisma: quia cum eis solvuntur tributa, seu etiam quia per ipsa lites diminuuntur et in emptionibus et venditionibus fidelitas servatur: vel quia, sicut et numismata, vitæ sunt humanæ instrumenta, immo plus imitantur naturalem actionem, quam numisma, quia scriptum est in libro Sapientiæ XI, quod omnia disposuit Deus in numero, pondere et mensura. Si ergo omnes creaturæ his tribus limitibus terminantur, magis videtur, quod pondus et mensura a natura trahant originem, quam numisma, et ideo magis necessaria in republica sive in regno. Amplius autem: pondus et mensura, in quantum talia, semper ordinantur ad mensurata et ponderata, aliter per se nihil sunt: sed numisma, quamvis sit mensura et istrumentum in permutationibus, tamen per se aliquid esse potest, puta, si conflatur, erit aliquid, videlicet aurum vel argentum; ergo semper non ordinabitur ad permutationes. Et hoc etiam habet veritatem in aliis speciebus pecuniarum, immo amplius, ut in campsoria, quæ non proprie ordinatur ut sit mensura rerum venalium, sed magis ad permutationem numismatis. Item in obolostatica, quæ consistit circa ponderis excessum in permutationibus: quibus inventis supra pondus, in metalla resolvuntur, ut sunt ponderatores in trabuchetis et aliis ponderibus. Item nec cauchos, id est ars furnaria, quæ magis ordinatur ad numisma sicut ad finem, aliis permutationibus exclusis, de quibus speciebus in IV Politicorum agit Philosophus, et infra dicitur, et supra est tactum. Rur-

sus: illi actus sunt maxime necessarii in republica, sive in regno, qui ex iure naturæ procedunt: quia leges institutæ per principes idem habent initium, alias iustæ leges non essent: sed talia sunt de iure naturæ, quia adæquant naturalem iustitiam; sic ergo ad naturam regni sive politiæ mensuræ et pondera sunt necessaria. Hinc est, quod primus dux Isrælitici populi, videlicet Moyses, ut describit Isidorus, tradendo leges divinas, quæ primæ fuerunt, simul cum illis pondera et mensuras constituit, sive pro cibis et potibus, ut ephi et gomor et modius et sextarius; sive in terris, et pannis, quæ cubitales habent mensuras; sive in auro et argento, et numismatibus, quæ sunt statera et alia pondera. Unde cum dictus Moyses in Levitico exhortaretur populum ad iustitiam faciendam, statim subiungit regulas naturalis iustitiæ, ut origenes ibidem exponit: Non facietis, inquit, iniquum aliquid in pondere et mensura. Statera iusta, et æqua sint pondera, iustus modius, æquusque sextarius. Refert iterum Isidorus, quod Sidon Argus Græcis mensuras dedit, ubi tunc florebat Argivorum regnum circa tempora præfati ducis Moysi. Narrant etiam historiæ Cererem mensuras agriculturæ, et frumenti Græcis Siccione tradidisse. Unde et Dea Frumentaria et Demetria est vocata. Ex his ergo apparet, quod naturaliter oportet regem, vel quemcumque dominum ad bonum ipsorum regimen mensuras et pondera populo sibi subiecto tradere, propter causas iam dictas, et exemplo dictorum principum, de quibus nunc est actum.

CAPITULUS 13

Quod oportet regem et quemlibet dominum ad conservationem sui status adhibere sollicitudinem, ut de ærario publico provideatur pauperibus: et hoc exemplis et rationibus probat

EST autem et aliud quod est ad bonum regimen pertinens regni, sive provinciæ, vel civitatis, vel cuiuscumque principatus, ut videlicet de communi ærario provideatur per principem, qui præsit, indigentibus pauperum, pupillorum et viduarum, ac advenis et peregrinis assistat. Si enim natura quæcumque non deficit in necessariis, ut Philosophus dicit in III De cælo et mundo, multo minus et ars, quæ imitatur naturam. Inter omnes autem artes ars vivendi et regendi superior et amplior est, ut tradit Tullius De Tusculanis quæstionibus. Ergo reges et principes, in necessariis deficere non debent indigentibus, immo potius

subvenire. Præterea: reges et principes vices Dei gerunt in terris, per quos Deus mundum gubernat sicut per causas secundas. Unde et Samuel propheta spretus in dominio, cum querelam proponeret coram Deo, responsum habuit, quod non ipsum Isræliticus populus spreverat, sed Deum, cuius videlicet vices gerebat. Et in Proverb. VIII, vers. 15, dicitur: Per me reges regnant, et legum conditores iusta decernunt. Sed Deo specialiter est cura pauperum, ad naturæ ipsorum defectum supplendum. Propter quod sic agit divina Providentia circa indigentem, sicut pater erga filios impotentes, de quibus amplior incumbit sollicitudo propter ampliorem necessitatem. Unde et ipse Dominus sibi reputat fieri specialiter quod fit pauperi, ipso attestante, qui dicit (Matth. XXV, 40): Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis. Ergo ad istum defectum pauperum supplendum, sicut vices Dei gerentes in terris, principes et prælati sunt debitores, et sicut patres, quos cogit officium esse auxiliares subditorum, ut Philosophus dicit in VII Ethicorum, ipsorum cum effectu beneficii specialem debent curam habere. Talem autem sollicitudinem habuit Philippus rex Macedo circa Phisiam: quem, ut scribit Vegetius libro III De re militari, cum prius haberet offensum, audiens ipsum licet nobilem habere tres filias, et cum ipsis inopia premi, ab admonentibus de hoc, quærens, utrum melius foret partem ægram corporis abscindere, quam curare, familiariter accersivit, et accepta de facultatum domesticarum pecunia instruxit, et fidiorem habuit. Amplius autem: quia reges et principes communes habent actiones, et universalem diligentiam subditorum, cum non sufficiat homo solus ad proprias actiones, oportet quod in multis deficient: quia talis actio, sive actiones, quæ sunt populum gubernare, iudicare, ac unicuique suorum subditorum secundum merita providere, transcendit virtutem naturæ: propter quod dicitur, quod est ars artium regimen animarum. Et arduum est valde, ut qui nescit tenere moderamina vitæ suæ, iudex fiat vitæ alienæ. Secundum quam causam Sauli assumpto et uncto in regem per Samuellem Prophetam præcipitur, quod ascenderet ad cuneum Prophetarum, ut ibidem per elevationem mentis prophetando cum eis, circa populum gubernandum ex divina influenza haberet notitiam agendorum; quod et factum fuit, ut patet I Regum, X. Unde impossibile est reges et principes non errare propter dictam causam, nisi ad illum, qui omnia gubernat et omnium est conditor, se convertant. Et propter hanc causam dicitur in Ecclesiastico de regibus Isrælitici populi, quod præter David, Ezechiam et Josiam, qui fuerunt viri spirituales, et a Deo illuminati, omnes peccaverunt Domino. Isti autem defectui subvenitur per eleemosynæ bene-

ficium unde pauperes sustententur; sicut per Danielelem prophetam dictum est illi principi ethnico regi Babylonis Nabuchodonosor, qui in toto oriente generalis erat monarcha (Dan. IV, 24): Peccata tua eleemosynis redime, et iniquitates tuas in misericordiis pauperum converte. Sunt ergo ipsæ eleemosynæ, quas faciunt principes indigentibus, quasi quidam fideiussor coram Deo pro ipsis ad solvendum debita peccatorum, ut Philosophus dicit de numismate respectu rerum venalium. Et sicut numisma est mensura in permutationibus pro vita corporali, ita eleemosyna in vita spirituali, propter quod in Ecclesiastico, XVII, 18, dicitur: Eleemosyna viri quasi sacculus cum ipso, et gratiam hominis quasi pupillam oculi conservabit. Ex his igitur satis est manifestum qualiter opportunum est regibus et cuicumque domino in ipsorum dominio, de communi ærario reipublicæ, sive regali, pauperibus providere. Hinc est quod in singulis provinciis, civitatibus et castris, ad talia ministeria exercenda sunt hospitalia instituta, sive per reges, sive per principes et cives ad pauperum inopiam sublevandam: et non solum apud fideles sed etiam infideles. Domos enim instituebant hospitalitatis ad pauperum subventionem quas Iovis hospitalia nominabant, ut patet in libro II Machabeorum, propter effectum benevolentiae et pietatis, qui eidem attribuitur planetæ secundum astrologos. De Aristotele etiam tradunt historiæ, quod Alexandro exhortatorias litteras destinavit, quod pauperum inopiæ memor esset ad prosperitatem sui regiminis augmentandam.

CAPITULUS 14

Qualiter oportet regem, et quemcumque dominantem, ad cultum divinum intendere, et quis fructus ex hoc sequatur

His habitis agendum est de cultu divino, ad quem reges et principes studere debent toto conatu et sollicitudine, sicut ad finem debitum. Et ideo hic in hoc ultimo capitulo traditur, de quo rex ille magnificus Salomon in Ecclesiastes, XII, 13 scribit: Finem loquendi omnes pariter audiamus. Deum time, et mandata eius observa: hoc est enim omnis homo. Et quamvis iste finis omnibus sit necessarius, divinus videlicet cultus et reverentia per observantiam mandatorum, utiam dictum est, regi tamen magis competit, et huius rei est magis debitor propter tria, quæ sunt in ipso, quia videlicet homo, et quia dominus, et quia rex. Quia homo singulariter a Deo creatus; cæteras enim creatu-

ras Deus dicendo fecit, cum vero hominem creavit, dixit (Genes. 1, 26): Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram. Unde Apostolus in Actis Apostolorum, XVII, 28, refert verba Arati pœtæ dicentis: Ipsius enim genus Dei sumus. Ex hac ergo parte debitores sumus omnes Deo in generali ad divinam reverentiam, quod est primum præceptum primæ tabulæ; unde dicitur populo Isrælitico in Deuteronomii cap. VI, 4, per Moysen, et per consequens nobis: Audi, Isræl, Dominus Deus tuus, Deus unus est. Quasi ipse solus sit, cui debetur reverentia et honor, in quantum ab ipso solo creati sumus, et singulari quadam prærogativa producti. Et propter hoc, habita consideratione tanti beneficii, subdit Moyses in eodem statim loco, dicens: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et in tota anima tua, et in tota fortitudine tua: in hoc volens ostendere, quod totum Deo debeamus quod sumus. Et in recognitionem eius præceptum de decimis fuit institutum, ad quod quilibet obligatur non in quantitate numeri, sed cuiuscumque rei ex dicta iam causa. Sed quamvis quilibet ad hoc sit obligatus, plus tamen princeps etiam sicut privata persona, in quantum plus participat de nobilitate humanæ naturæ ratione sui generis unde trahit originem et inde nobilitatem, ut Philosophus probat in sua Rhetorica. Qua consideratione motus Cæsar Augustus, qui et Octavianus, ut historiæ tradunt, divinos honores non sustinens, qui eidem exhibebantur a Romano populo propter corporis eius pulchritudinem, et animi probitatem, suum creatorem et factorem quæsit a Sybilla Tyburtina, quem et invenit et adoravit prohibuitque edicto publico, ne ipsum ulterius aliquis de dicto populo adoraret, vel Deum aut Dominum vocaret. Amplius autem, in quantum Dominus, quia non est potestas nisi a Deo, ut Apostolus dicit ad Rom. XIII. Unde et vices Dei gerit in terris, ut dictum est supra. Propter quod tota virtus domini ex Deo dependet, sicut eius ministri. Ubi autem est dependentia in dominio, necessaria est superioris reverentia, quia per se nihil est, ut in ministris regalium curiarum contingit. Propter quod in Apocalypsi quotiescumque agitur de cœlestium spirituum ministerio, qui per seniores tamquam maturiores in actionibus, et animalia quæ potius aguntur, quam agant, ex vehementi irradiatione divina, et in ministerio designantur, semper de eisdem subiungitur, quod ceciderunt in facies suas, et adoraverunt Deum. Qui quidem duo actus sunt latriæ, seu divini cultus. Unde et ille Nabuchodonosor monarcha in oriente, ut scribitur in Daniele, IV, 22, quia suum dominium non recognoscebat a Deo, secundum suam imaginationem in bestiam est translatus, et dictum est ei: Septem tempora mutabuntur super te, donec scias quod dominetur Excelsus in

regno hominum, et cuicumque voluerit, det illud. Circa quod etiam monitus Alexander, ut historiæ tradunt, cum proposito vadens in Iudæam destruendi reſ:ionem, cum appropinquanti Hierusalem ei irato in albis Summus Pontifex occurrisset cum ministris templi, mansuefactus, et de equo descendens, ipse eum vice Dei reveritus est, et ingressus templum, maximis honoravit donis, et gentem totam pro divina reverentia libertate donavit. Non solum autem sicut homo et dominus ad divinum obligatur cultum, sed etiam sicut et rex, quia inunguntur oleo consecrato, ut patet de regibus Isrælitici populi, qui oleo sancto inungebantur manibus Prophetarum: unde et Christi Domini vocabantur propter excellentiam virtutis et gratiæ in coniunctione ad Deum, quibus præditi esse debebant; secundum quam unctionem conſequebantur quamdam reverentiam et delationem honoris. Propter quod etiam David, quia præcidit clamidem regis Saulis, percussit pectus suum in pœnitudinis signum, ut scribitur in libro I Reg. Rex etiam David cum lamentabiliter deplorat mortem Saulis et Ionathæ, ita querelam proponit de Allophylorum irreverentia, quod sic occiderant regem Saul, quasi non esset unctus oleo, ut in fine scribitur II libri Regum. Cuius sanctitatis etiam argumentum assumimus ex gestis Francorum, et beati Remigii super Clodoveum, regem primum Christianum inter reges Francorum, et delatione olei desuper per columbam, quo rex præfatus fuit inunctus, et inunguntur posteri signis et portentis, ac variis curis apparentibus in eis ex unctione prædicta. Amplius autem et in dicta unctione, ut Augustinus De Civitate Dei, figurabatur rex verus et sacerdos, iuxta Daniele Prophetam, IX: Cum venerit, inquit, Sanctus sanctorum, cessabit unctio vestra. In quantum igitur figuram gerunt in hac unctione illius qui est Rex regum, et Dominus dominantium, ut dicitur in Apocalyp. XIX: Qui est Christus Dominus noster, debitores sunt reges ad ipsum imitandum, ut sit debita proportio figuræ ad figuratum, umbræ ad corpus: in quo verus ac perfectus cultus divinus includitur. Patet igitur quam necessarium sit cuilibet domino ut sit Deo devotus et reverens, sed præcipue regi ad conservationem sui regiminis: cuius exemplum trahimus quidem a primo Urbis rege, videlicet Romulo, ut historiæ tradunt. In primordio enim sui regiminis in urbe Romana fabricavit asylum, quod templum pacis nominabat, multis ampliandis gratiis: pro cuius nomine et reverentia omnem sceleratum, qui ad ipsum confugeret, cuiuscumque status esset, reddebat immunem. Qualem autem habuerint exitum posterius eius, qui in divino cultu fuerunt negligentes, et qui fuerunt ferventes scribit Valerius Maximus in principio libri sui. Quid vero dicam de deicolis regibus sive veteris sive novi

testamenti? omnes enim, qui ad divinam reverentiam fuerunt solliciti, feliciter suum consummaverunt cursum; qui vero e contra, infelicem consecuti sunt exitum. Tradunt etiam historiæ, quod in qualibet monarchia ab initio sæculi tria se invicem per ordinem comitata sunt, divinus cultus, sapientia scholastica et sæcularis potentia. Quæ quidem tria se invicem per ordinem consequuntur, et in rege Salomone ex suis meritis conservata sunt, quia per divinam reverentiam cum descendit in Hebron locum orationis, assumptus in regem consecutus est sapientiam, et ex utroque ulterius in regali virtute super reges sui temporis excellentiam. Cum vero a vero cultu Dei recessit, infelicem exitum habuit, ut patet in III lib. Reg. Hæc igitur de pertinentibus ad regimen cuiuscumque dominii, sed præcipue regalis, in hoc libro in tantum sint dicta.

LIBER 3

CAPITULUS 1

*Consideratur et probatur omne dominium esse a
Deo, considerata natura entis*

ET quia cor regis in manu Dei, quocumque voluerit inclinabit illud: ut in Prov., XXI, 1, scribatur: quod et ille magnus monarcha in oriente. Cyrus videlicet, rex Persarum, per publicum confitetur edictum: (post victoriam enim de Babylonia consecutam, quam usque ad solum destruxit, ac occiso Balthassar rege ibidem, sicut historiæ tradunt, sic ait, ut in principio libri Esdræ (I. 1, 2) patet: Hæc dicit Cyrus rex Persarum: omnia regna mundi dedit mihi Dominus Deus cæli): inde manifeste apparet a Deo omne provenire dominium sicut a primo dominante: quod quidem ostendi potest triplici via, quam Philosophus tangit, quia vel in quantum ens, vel in quantum motor, vel in quantum finis. Ratione quidem entis: quia oportet omne ens ad ens primum reducere, sicut ad principium omnis entis, ut et omne calidum ad calidum ignis, ut patet per Philosophum in II Metaph. *Qua* ergo ratione omne ens ex ente primo dependet eadem et dominium: quia ipsum super ens fundatur: et tanto super nobilius ens, quanto ad dominandum super homines in natura coæquales eisdem præponitur. Unde et causam habet non superbiendi, sed humane suum populum gubernandi, ut Seneca dicit in epistola ad Lucillum. Propter quod in Eccli. dicitur, XXXII, 1: Rectorem te posuerunt? Noli extolli, sed esto in illis quasi unus ex illis. Sicut ergo omne ens ab ente primo dependet, quod est prima causa, ita et omne dominium creaturæ a Deo sicut a primo dominante et primo ente. Amplius autem: omnis multitudo ab uno procedit, et per unum mensuratur, ut patet per Philosophum in X prim. Philos.; ergo eodem modo et multitudo dominantium ab uno dominante trahit originem, quod est Deus. Sicut videmus in regalibus curiis, quod in diversis officiis multi sunt dominantes, sed omnes ex uno dependent, videlicet rege. Propter quod Philosophus in XII prim. Philos. dicit quod sic se habet Deus, si ve prima causa, ad totum universum, sicut dux ad totum exercitum, a quo tota multitudo castrorum dependet. Unde et ipse Moyses in Exod. XV, 13, Deum ducem populi vocat: Dux, inquit, fuisti in misericordia tua populo, quem redemisti. A Deo igitur omne dominium habet ini-

tium. Rursus ad idem. Virtus est proportionata enti cuius est virtus, et adæquatur ei: quia virtus fluit ab essentia rei, ut patet per Philosophum in I et II lib. De cælo. Sicut ergo se habet ens creatum ad increatum, quod est Deus, ita virtus cuiuslibet entis creati ad virtutem increatam, quæ etiam est Deus: quia quidquid est in Deo, Deus est. Sed omne ens creatum ab ente increato trahit originem; ergo virtus creata ab increata. Hoc autem in dominio præsupponitur, quia non est dominium, ubi non est potentia, sive virtus; ergo omne dominium erit ab increata virtute, et hæc est Deus, ut supra dictum est; et sic idem quod prius. Unde Apostolus dicit ad Hebr., quod Deus portat omnia verbo virtutis suæ. In Eccli. 1, 8, etiam scribitur, quod unus est altissimus creator omnium omnipotens, rex potens, metuendus nimis, sedens super thronum, dominans Deus. In quibus verbis satis apparet, a quo omnis creatura habet esse, virtutem et operationem, et per consequens dominium, et multo amplius rex, ut superius est ostensum.

CAPITULUS 2

Hoc idem probat ex consideratione motus cuiuslibet naturæ creatæ

NON solum autem ratione entis, sed ratione etiam motus probatur a Deo provenire dominium. Et primo quidem assumenda est ratio Philosophi in VIII Physicorum: Quia omne quod movetur, ab aliquo movetur, et in moventibus et motis non est abire in infinitum: ergo oportet venire ad aliquod primum movens immobile, quod est Deus, sive causa prima. Inter omnes autem homines, qui plus habent de ratione motus, sunt reges et principes, et omnes qui præsumunt, sive in gubernando, sive in iudicando, sive in defendendo, et sic de aliis actibus qui ad curam regiminis pertinent. Unde Seneca de consolatione fratris ad Polibium sic loquitur de Cæsare, exhortans eum ad contemptum mundi: Cum voles omnium rerum oblivisci, cogita Cæsarem. Vide quantam huius vitæ indulgentiæ fidem, quantam industriam debeas; intelliges non magis tibi incurvari licere quam illi. Si quis modo est fabulis traditus, cuius humeris mundus innititur, Cæsari quoque ipsi, cui omnia licent, propter hoc ipsum multa non licent. omnium domos illius vigilia defendit, omnium otium illius labor, omnium delicias illius industria, omnium vacationem illius occupatio. Ex quo se Cæsar orbi terrarum dedicavit, sibi se eripuit, et siderum modo, quæ irrequieta semper cursus suos expli-

cant, numquam illi licet nec subsistere, nec quidquam suum facere. Si ergo reges et alii domini tantum habent de ratione motus, ipsum non possunt perficere, nisi per influentiam et virtutem moventis primi, quod est Deus, ut superius est probatum. Propter quod in lib. Sap. ubi connumerantur effectus divinæ virtutis per suam sapientiam, volens auctor ostendere qualiter omnia influentiam divini motus participant, subdit statim (Sap. VII, 24): omnibus mobilibus mobilior est sapientia. Attingit autem ubique propter suam munditiam; munditiam vocans absolutam et supergredientem ac immixtam divinam virtutem ad omnia movendum ad similitudinem corporis lucis, quæ ex hac parte naturam imitatur divinam. Rursus ad idem. omnis causa primaria plus est influens in suum causatum, quam causa secundaria. Causa autem prima Deus est. Ergo si virtute primæ causæ omnia moventur, et influentiam primi motus omnia recipiunt, et motus dominorum erit ex virtute Dei et ex Deo movente. Amplius autem: si est ordo in motibus corporalibus, multo magis et in spiritualibus erit. Sic autem videmus in corporibus, quod inferiora per superiora moventur, et omnia reducuntur ad motum supremi, quod est nona sphaera, secundum Ptolomæum in I dist. Almagesti; sed secundum Aristotelem in II De cælo est octava. Si ergo omnes motus corporales regulantur per primum, et a primo habent influentiam, multo magis spirituales substantiæ, propter maiorem assimilationem quam habent in alterutrum. Unde aptiores sunt ad recipiendam infuentiam primi, et supremi moventis, sive motoris, quod est Deus: quem quidem motum nobis tradit beatus Dionysius in libro de divinis Nominibus et de cœlesti Hierarchia, distinguens in eis motum sicut et in corporibus, videlicet circularem, rectum et obliquum. Qui quidem motus sunt quædam illuminationes quas recipiunt a superioribus ad agendum, ut idem doctor exponit; ad quas quidem illuminationes recipiendas necessaria est dispositio mentis, in qua sit ista influentia motus. Inter omnes autem homines qui paratiores esse debeant, sunt reges et principes et alii dominatores orbis: tum ex exercitio quod habent: tum ob universales actiones regiminis, unde et mens magis elevatur ad divina: tum etiam quia hoc eis incumbit ut se disponant, ut cura eis imposita in gubernando gregem, et alia quæ sunt necessaria in actibus regiminis, quæ supra ipsum sunt, et naturam particularem excedunt, per talem motum divinæ influentiæ sufficientius deducantur: sic enim David rex se disposuit. Propter quam causam ex motu illuminationis præfatæ supra omnes reges et prophetas meruit in suis psalmis spiritum propheticæ intelligentiæ, ut doctores Scripturæ sacræ tradunt. Ex cuius contrario actu principes ethnici, de

quibus Daniel propheta mentionem facit, ut Nabuchodonosor et Balthasar pater, et filius, meruerunt obumbrari: unde et influenza divinæ illuminationis movit phantasiam in imaginativis visionibus, ut in Daniele est manifestum, ut quid scirent circa regale regimen eis esset agendum; sed quia mens ipsorum non erat disposita, sed involuta tenebris peccatorum, ad ipsam notitiam non potuerunt venire. Propter quod insignito lumine prophetiæ Danieli dictum est: Tibi datus fuit spiritus intelligentiæ ad ista interpretandum; ut verificetur quod per Salomonem dicitur in Proverb. VIII, 14: Meum est consilium et æquitas, mea est prudentia, et mea est fortitudo, per me reges regnant et legum conditores iusta decernunt: per me principes imperant et potentes decernunt iustitiam. Et sic manifestum est, qualiter omne dominium est a Deo in consideratione motus.

CAPITULUS 3

Hoc idem probatur per considerationem finis

SED et respectu finis adhuc hoc idem apparet. Si enim est hominis agere propter finem ratione sui intellectus, qui finem in unaquaque eius actione præstituit, unaquæque natura quanto est magis intellectiva, tanto magis propter finem agit. Cum ergo Deus sit summa intelligentia, et purus actus intelligendi, sua actio magis finem includit. Ergo oportet dicere, quod in unoquoque fine uniuscuiusque rei creatæ præexigatur actio intellectus divini, quam et nos divinam prudentiam vocamus, per quam Dominus cuncta disponit, et in debitum finem deducit, ut Bætius De consolatione philosophiæ ipsam nominat: secundum quam rationem dicitur in libro Sapientiæ, quod divina sapientia attingit a fine usque ad finem fortiter, et disponit omnia suaviter. Concluditur ergo ex hoc, quod quælibet res quanto ordinatur ad excellentiorem finem, tanto plus participat de actione divina. Huiusmodi autem est regnum cuiuscumque communitatis, seu collegii, sive regalis sive cuiuscumque conditionis; quia cum intendat nobilissimum finem, ut Philosophus tangit in Ethic. et in I Politicorum, in ipso divina præintelligitur actio, et suæ virtuti dominorum subiicitur regimen. Et hinc forte trahit originem veritatis, quod bonum commune dicitur potentia a Philosopho in Ethic. Amplius: in regimine legislator semper debet intendere ut cives dirigantur ad vivendum secundum virtutem, immo hic est finis legislatoris, ut Philosophus dicit in II Ethic. Propter quod et Apostolus dicit ad Timotheum (I

cap. 1, 5) quod finis præcepti est charitas. Sed ad istum finem venire non possumus sine motione divina, sicut nec calor calefacere sine virtute caloris ignis, nec lucidum lucere sine virtute lucis. Et tanto altius et excellentius motio primi moventis, quanto virtus divina supergreditur et transcendit virtutem creatam et omne genus operis; sed et fortius influit in tantum, ut dicat ille Isaias propheta, XXVI, 12: omnia opera nostra operatus es in nobis, Domine. Et vox Evangelica (Joan. XV, 5): Sine me nihil potestis facere. Rursus ad idem. Finis movet efficacius, et tanto efficacius, quanto finis nobilior et melior reperitur, ut bonum gentis respectu boni civitatis vel familiæ, sicut Philosophus dicit in I Politicorum. Finis autem ad quem principaliter rex intendere debet in se ipso, et in subditis, est æterna beatitudo, quæ in visione Dei consistit. Et quia ista visio est perfectissimum bonum, maxime debet movere regem et quemcumque dominum, ut hunc finem subditi consequantur: quia tunc optime regit, si talis in ipso sit finis intentus. Tali autem modo suos regebat et gubernabat rex ille, et Sacerdos Christus Jesus, qui dicebat in Joan. X, 28: Ego vitam æternam do eis. Et iterum (ibid. X): Ego veni ut vitam habeant et abundantius habeant. Hoc autem maxime facit rex, quando super gregem suum sicut bonus pastor invigilat: quia tunc super eum divina lux irradiat ad bene regendum, ut pastoribus in ortu Regis nostri et Salvatoris. Et irradiationis iam dictæ ad bonum regimen et in principe et in subditis motum circulare accipimus, rectum et obliquum, de quibus distinctum est supra et beatus Dionysius loquitur in cap. IV De divinis Nominibus. Hic enim motus ideo rectus dicitur, quia fit per divinam illuminationem super principem ad bene regendum et super populum meritis principis. Sed obliquus vocatur, quando per divinam illuminationem sic subditos regit, quod virtuose vivunt, et insurgit in eis divina laus et gratiarum actio, ut sit quasi quædam arcualis figura, ex chorda recta et arcu obliquo. Sed circularis motus divinorum radiorum dicitur, quando divina illuminatio irradiat principem, vel subditum, ex qua quidem elevantur ad Deum contemplandum et diligendum: aui ideo circularis motus vocatur, quia est ab eodem ad idem et a puncto ad punctum, quod circularis motus est proprium. Quem quidem motum Philosophus etiam ponit in XII Metaphysicorum, ubi dicitur, quod motor primus, sive causa prima, quod est Deus, movet alia sicut desideratum, hoc est ratione finis, qui est ipse, de quo et propheta David loquitur in Psalm. LXXI, licet secundum sacros doctores adaptetur ad Christum regem nostrum: Deus, inquit, iudicium tuum regi da, et iustitiam tuam filio regis. Iudicare populum tuum in iustitia, et pauperes tuos in iudi-

cio. Suscipiant montes pacem populo et colles iustitiam. Quæ quidem omnia deprecative sunt regis, et cuiuslibet domini ad Deum pro bono regimine populi, ad quod principaliter conari debent, ut dictum est supra. Et quia mentem sic dispositam habent ad divinam influentiam recipiendam pro salute subditorum, statim subditur: Descendet sicut pluvia in vellus, et sicut stillicidia stillantia super terram. orietur in diebus eius iustitia et abundantia pacis. Per quæ omnia satis manifestum est quod dominium est a Deo in relatione ad finem sive remotum, qui est Ipse, sive propinquum, qui est operari secundum virtutem.

CAPITULUS 4

*Qualiter dominium romanum fuit a Deo provisum
propter zelum patriæ*

ET quia inter omnes reges et principes mundi romani ad prædicta magis fuerunt solliciti, Deus illis inspiravit ad bene regendum, unde et digne meruerunt imperium, ut probat Augustinus, in libro De civitate Dei, diversis causis et rationibus, quas ad præsens, perstringendo, ad tres reducere possumus, aliis, ut tradatur compendiosus, resecat, quarum intuitu meruerunt dominium. Una sumitur ex amore patriæ. alia vero ex zelo iustitiæ; tertia autem ex zelo civilis benevolentiae. Prima iam dicta virtus satis erat digna dominio, qua participabant quamdam naturam divinam, eo quod ad communitatem suam fertur effectus. Versatur enim ad universales actiones populi, sicut Deus est universalis causa rerum. Unde et Philosophus dicit in I Ethic. quod bonum gentis est bonum divinum. Et quia regale regimen, et quodcumque dominium communitatem importat, communitatem diligens, domini communitatem meretur, ut sic ipsum concomitetur præmium secundum meriti qualitatem: et hoc requirit conditio divinæ iustitiæ unicuique mercedem rependere, iuxta virtutis opus, ut verbum scriptum in Apocal. impleatur in eis: opera eorum sequuntur illos. Et iterum in Matth. xxv, scribitur, quod Dominus dedit unicuique secundum propriam virtutem. Amplius autem: amor patriæ in radice charitatis fundatur, quæ communia propriis, non propria communibus anteponit, ut beatus Augustinus dicit exponens verbum Apostoli de charitate. Virtus autem charitatis in merito antecedit omnem virtutem, quia meritum cuiuscumque virtutis ex virtute charitatis dependet. Ergo amor patriæ super cæteras virtutes gradum meretur honoris. Hoc autem est dominium. Ergo ex amore digne

consequitur quis principatum. De hoc autem amore patriæ dicit Tullius in lib. De offic. quod Omnium societatum nulla est gratior, nulla carior, quam ea quæ cum republica perseverat. Unicuique enim nostrum cari sunt parentes, cari sunt liberi, cari sunt propinqui ac familiares, sed omnium propinquitates patria sua charitate complexa est: pro qua quis bonus dubitet mortem appetere, si eidem sit profuturus? Quantus vero fuerit amor patriæ in antiquis Romanis, Salustius refert in Catilinario ex sententia Catonis, quasdam de eis connumerando virtutes, in quibus dictus amor induitur: Nolite, inquit, existimare maiores nostros armis rempublicam ex parva magnam fecisse, quippe amplior nobis quam ipsis armorum est copia; sed quia in eis fuit domi industria, foris iustum imperium, in consulendo animus liber neque delicto, neque libidini obnoxius. Pro his nos habemus luxuriam atque avaritiam publice egestatem, privatim opulentiam, laudamus divitias, sequimur inertiam, inter bonos et malos nullum discrimen, omnia virtutis præmia ambitio possidet. Rursus: amor patriæ primum et maximum mandatum continere videtur, de quo Evangelium Lucæ mentionem facit, quia in zelando rem communem assimilat sibi naturam divinam, in quantum vice Dei diligentem circa multitudinem adhibet curam. Item, proximi dilectionem adimplet, dum totius populi sibi commissi ex affectu paterno sollicitudinem gerit, et sic adimplet mandatum præfatum, de quo dicitur in Deut. VI, 5: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota fortitudine tua, et proximum tuum sicut te ipsum. Et quia in isto præcepto divino non cadit dispensatio, inde est quo Tullius dicit de republica, quod nulla causa intervenire debet, unde propria patria denegetur. De isto autem amore patriæ exemplum accipimus, ut historiæ tradunt, et beatus Augustinus in V De Civitate Dei, de Marco Curtio nobili milite, qui armatum equo sedentem in abruptum terræ hiatum se præcipitem dedit, ut pestilentia cessaret ab urbe. Item de M. Regulo, qui salutem reipublicæ suæ præferens, consultus a romano populo, et inter prædictum populum et Pœnorum gentem mediator pacis existens, in Africam rediens a Carthaginensibus est occisus. Quam mundas etiam habuerunt manus a muneribus principes eorum, pro conservanda republica, patet de M. Curio, de quo scribit Maximus Valerius libro quarto quomodo Samnitum divitias contempsit. Cum enim, post victoriam de ipsis habitam, legati eorum ad ipsum aditum habuissent, ipsumque reperissent in scamno sedentem, et catino ligneo cœnantem, magnumque auri pondus offerrent, suis invitatus verbis ut eo uti vellet, vultum protinus risu solvens: Supervacue, inquit: Narrate Samnitibus, M. Curium

malle locupletibus imperare, quam locupletem fieri. Et mementote me non acie vinci, nec pecunia posse corrumpi. Simile etiam refert idem auctor libro eodem de Fabricio, qui cum honore et auctoritate omnibus in ætate sua maior, censu vero par esset unicuique pauperrimo, requisitus a Samnitibus, quos in clientela detinebat, pecuniam et servos sibi missos contempsit, ac frustratos remisit. Continentiæ suæ beneficio, et zelo patriæ sine pecunia prædives, et sine usu familiæ abunde comitatus: quia locupletem illum faciebat non multa possidere, sed pauca desiderare. De talibus autem concludit dictus Doctor, quod eisdem non datur dominandi potestas, nisi summi Dei providentia, quando res humanas iudicat talibus donis esse dignas. Multa similia ibidem dicit, per quæ definire videtur eorum dominium fuisse legitimum, et eis a Deo collatum. Sed et Mathathias et filii quamvis fuerint de sacerdotali genere, propter zelum legis et patriæ in populo Isrælitico meruerunt dominium, ut patet in I et II Machab. Cum enim morti esset vicinus, sic filios suos alloquitur: Aemulatores, inquit, estote legis, et date animas vestras pro testamento patrum, quod pro republica accipimus in populo prædicto; et postea subditur: Et accipietis gloriam magnam, et nomen æternum: quod ad filiorum referimus principatum, quorum unus alteri successit, Iudas videlicet, et Ionathas et Simon, et quilibet eorum sacerdos et dux in eodem floruit populo.

CAPITULUS 5

*Qualiter Romani meruerunt dominium propter
leges sanctissimas quas tradiderunt*

EST autem et alia ratio, unde digne Romani dominium sunt adepti, zelus videlicet iustitiæ. Quo quidem modo acquisierunt principatum quodam iure naturæ, a quo habet exordium omne iustum dominium. Primo quidem quia, ut idem Doctor scribit, consulebant patriæ consilio libero, avaritiam relegantes a dominio, sive turpis lucri gratiam, neque delicto, neque libidini obnoxii, pro quibus iam stans dominium dissipatur. Trahebantur enim homines ad ipsorum amorem, ut propter ipsorum iustissimas leges se sponte eisdem subiicerent. Unde et ipse Apostolus Paulus cum a Iudæis nimis iniuriis vexaretur, coram Festo principe circa partes Cæsareæ Palestinæ, ut in Act. Apost. traditur, ad Cæsarem appellavit, ac se subiecit legibus Romanis. Quales autem fuerint eorum leges, et quam sanctæ, sic in eisdem Act. Apost. scribitur de dicto

Festo, quia cum Hierosolymis esset, adierunt ipsum principes sacerdotum et sacerdotes postulantes adversum Paulum damnationem mortis: quibus dictus Festus respondit, prout dictis legibus Romanorum subiectus, quod non est consuetudo Romanis damnare aliquem, sive donare, nisi præsentes habeat accusatores, locumque defendendi accipiat ad abluenda crimina. Propter quod dicit idem doctor Augustinus in XVIII libro præfato, quod Deo placuit orbem terrarum per Romanos debellare, ut in unam societatem reipublicæ legumque perductum longe lateque pacaret. Ampius autem ad hoc: quia de iure naturæ est, ut quis gerens curam alterius mercedem reportet, eo quod, ut scribitur in Prov. (Eccli. XVII, 1 2): Unicuique mandavit Deus de proximo suo. Ex qua quidem ratione iura concedunt, quod quis rem alienam contrectare possit, et expensas deducere, ac præmium accipere iuxta meritum actionis, cum dicta bona male tractantur a prædonibus vel quibuscumque raptoribus. Hoc ergo supposito, consonum videtur naturæ, ut dominium sit concessum pro pace ac iustitia conservanda, iurgii ac discordiis reseccandis. Item. Ad hoc videtur provisum, ut mali puniantur et boni promoveantur; et hoc est officium dominorum, in hoc quasi officium gerentium proximorum, ut inde suam reportent mercedem; quia ex hoc sua recipiunt vectigalia et tributa. Unde cum Apostolus ad Romanos ostendisset a Deo provenire omne dominium: Non est, inquit, potestas nisi a Deo, et cætera quæ ibi ponuntur ad dominium pertinentia, ultimo concludit: Ideo et tributa præstatis: ministri enim Dei sunt in hoc ipsum servientes. In quantum igitur homines virtuosos ac sua probitate præpollentes pro gubernanda populi multitudine, quæ rege indiget, et rectorem non habet, curam assumunt, et sub legibus populum dirigunt; non tantum instinctu Dei moveri videntur, sed vicem Dei gerunt in terris, quia conservant hominum multitudines in civili societate, qua necessario homo indiget, cum sit animal naturaliter sociale, ut Philosophus dicit in I Polit. Unde et in isto casu dominium videtur esse legitimum. Quod quidem probat Augustinus in IV De Civ. Dei, dicit enim sic: Remota iustitia, quid sunt ipsa regna, nisi quædam latrocinia? Ergo ipsa supposita, regnum et quodlibet dominium esse videtur concessum. Introducit autem ad suum probandum intentum exemplum de quodam pirata, qui vocabatur Dionides, qui cum fuisset captus ab Alexandro, quæsivit ab eo cur mare haberet infestum. Ipse libera contumacia respondit: Quod tibi, ut orbem terrarum. Sed quia ego exiguo navigio id facio, latro vocor; tu vero quia magna classe, diceris imperator. Ista ergo ratione Romanis a Deo collatum ruit dominium. Unde et idem Doctor in V eiusdem libri

dicit: quia propter leges ipsorum sanctissimas nisi sunt tamquam recta via ad honores, imperium et gloriam, nec habent unde conqueri debeant de summo et veri Dei iustitia: perceperunt enim mercedem suam, iuste videlicet dominando ac legitime gubernando. **Q**uantus autem fuerit zelus iustitiæ apud Romanos consules antiquos contra malos, de multis est manifestum. Unde scribit Augustinus in V sæpe iam dicto libro, quod Brutus filios suos occidit, quia bella concitabant in populo: ex quo vigore iustitiæ mortem merebantur. Vicit enim in eo, ut ait Pœta, amor patriæ, laudumque immensa cupido. Narrat etiam de Torquato, quod idem fecit de filio, quia contra edictum patris invasit hostes iuvenili quodam provocatus ardore; et licet victoriosus extiterit, quia tamen castra suæ gentis discrimini exposuit, ipsum morti adiudicavit iuxta militares leges: ubi idem Doctor causam suæ mortis insinuat, dicens: Ne plus mali esset in exemplo imperii contempti, quam boni gloria hostis occisi. Maximus autem Valerius dicit de ipso, quod maluit proprio nato carere, quam disciplinæ militaris transgressionibus indulgere. Sic ergo patet qualiter zelo legalis iustitiæ Romani dominium meruerunt.

CAPITULUS 6

*Quomodo concessum est eis dominium a Deo
propter ipsorum civilem benevolentiam*

TERTIA vero virtus, per quam subiugaverunt Romani mundum, et meruerunt dominium, fuit singularis pietas, ac civilis benevolentia: quia ut tradit Maximus Valerius libro quinto: Humanitatis dulcedo barbarorum ingenia penetrat; et hoc experimentum habet. Unde et in Eccli. VI, 5, dicitur, quod verbum dulce multiplicat amicos et mitigat inimicos. Item in eodem: Responsio mollis frangit iram: sermo durus suscitatur furor. Cuius quidem ratio sumitur ex generositate animi, ut dicit Seneca, qui magis ducitur, quam trahatur. Habet enim mens quoddam sublime et altum ac impatiens superioris; sed delectatione cuiusdam subiicitur reverentiæ seu lenitatis, per quam suspicatur ad paria posse conscendere, et a suo non resilire gradu. Propter quod et Philosophus dicit in VIII Ethic. quod benevolentia est principium amicitiae. Quantum autem antiqui Romani in hac excelluerint virtute, unde exteris nationes ad suum traherent amorem, sequæ eisdem sponte subiicerent, exempla ipsorum deducantur in medium. Primo quidem de Scipione, qui, ut refert Maximus Valerius lib. IV, cum esset in Hispania

dux romani exercitus contra gentem Annibalis, ac vigesimum quartum agens annum, Carthaginem ibidem a Pœnis conditam in suam redegit potestatem; in ipsa virginem cepit eximiæ venustatis, quam ut desponsatam agnovit et nobilem, ipsam inviolatam parentibus reddidit, et aurum quod in redemptionem eius traditum fuerat, doti eius adiecit. Ex quo facto ad amorem Romanorum hostes adduxit, admirantes de tam casta moderatione continentiae dicti principis; quia cum idem auctor ipsum referat solutioris vitæ in iuvenili ætate fuisse, se ipsum in tanta libertate et potestate consistens ab omni delicto conservavit immunem. Unde Titus Livius De bello Punico narrat, Scipionem sponsum dictæ virginis allocutum fuisse, in quo sermone suam ostendit pudicitiam digne principibus imitabilem, et domini meritoriam. Scribit et idem Titus de ipso quædam benevolentiae inductiva in prædicta victoria. Cum enim misit obsides Romanis, primo quidem hortatus est universos bonum habere animum, venisse enim eos in Romanorum potestatem, qui beneficio quam metu obligare homines mallent, exterasque gentes fide ac societate iunctas habere, quam tristi subiectas servitio. De hoc etiam dicit Augustinus, I De Civ. Dei, quod proprium ipsorum fuit parcere subiectis et debellare superbos, acceptaque iniuria, ignoscere quam persequi mallebant. Refert etiam idem Doctor in eodem libro de Marco Marcello, qui cum Syracusam urbem cepisset, ante illius ruinam suas illi effudit lacrymas, tantæque fuit pudicitiae et continentis animi, benignæque mentis, quod priusquam oppidum iussisset invadi, publico edicto constituit, ne quis corpus liberum violaret. Quid pluribus exemplis insistimus? Cum etiam Machabæi, Iudas videlicet, Ionathas et Simon, de genere Iudæorum, quorum est proprium aliarum nationum aspernari consortium, tum quia Saturnini sunt, sicut Macrobius dicit super Somn. Scipion., tum quia legibus prohibebatur eisdem, considerata benevolentia Romanorum, cum ipsis statuerunt amicitiam, ut in I Machab. scribitur, ubi inter alia commendabilia de ipsis, unde populos gentesque diversas ad suum trahebant amorem et subiectionem politicam, seu despoticam, sub compendio interseritur: quod inter præsides romanos nemo portabat diadema, nec induebatur purpura, ut magnificaretur in ea. Et quia curiam fecerunt et consulebant quotidie trecentos viginti, consilium agentes semper de multitudine, ut quæ digna sunt gerant. Et committunt uni homini magistratum suum per singulos annos dominari universæ terræ suæ, et omnes obediunt uni, et non est invidia neque zelus inter eos. Ubi attendendum, quam ordinatum erat tunc temporis regimen politicum in Urbe, quod erat præcipuum motivum cuiuscumque nationis et provinciae ipsorum

appetere dominium, et eisdem sua colla subiicere. Aliud etiam erat in eis provocativum subiectionis, quia ex cupidine dominandi non se dominos vocabant, sed socios et amicos. Unde et de Iulio Cæsare in Suetonio scribitur, quod milites suos non sibi subiectos, sed socios et commilitones vocabat. Sic et antiqui consules de Iudæis fecerunt, qui quidem etsi modicum haberent in oriente dominium, cum Romanis tamen confœderati sunt fœdere amicitiae. Et cum amplam haberent Romani monarchiam in oriente et occidente, et aliis mundi plagis, ut ex prædicto libro Machab. est manifestum, non tamen dedignati sunt cum Iudæis societatem inire, et ad paria se publico in alterutrum attestari edicto. Patet igitur ex iam dictis, quod meritum virtutis in Romanis antiquis meretur dominium: unde etiam aliæ nationes allectæ sunt ad ipsorum dominium, tum ex dilectione patriæ, pro qua omnia contemnebant; tum ex vigore iustitiæ, propter quam contra omnem malefactorem et perturbatorem pacis se opponebant; tum ex civili ipsorum benevolentia, in qua cæteras nationes ad sui amorem trahebant. Pro quibus omnibus ex merito virtutum in ipsis divina bonitas consensisse videtur ad ipsorum principatum ex causis et rationibus assignatis. Sic enim quis meretur dominium, ut Philosophus in V Ethic. tradit, ubi dicit, quod non sinimus principari hominem in quo est natura humana tantum, sed illum qui est perfectus secundum rationem, sicut dictum est supra.

CAPITULUS 7

Qualiter Deus permittit aliquod dominium ad punitionem malorum, et quod tale dominium est quasi instrumentum divinæ iustitiæ contra peccatores

FUIT autem et alia causa, unde dominium est a Deo permissum, quam a sacra accipimus Scriptura, nec Philosophorum et sapientum huius sæculi sentiis contraria, videlicet propter merita populorum, quam beatus Augustinus assignat in XIX De Civit. Dei. Probat enim ibi servitutum introductam propter peccatum. Unde et sacra Scriptura dicit in Job, cap. XXXIV, 30, videlicet quod facit regnare hominem hypocritam propter peccata populi. Quod quidem apparet, quia primo dominantes in mundo fuerunt homines iniqui, ut historiæ tradunt, sicut Cain, Nembroth, Belus, Ninus et Semiramis uxor eius, qui et dominium habuerunt in prima et secunda ætate mundi. Causa autem unde habuerunt istud dominium, assumi potest ex parte subditorum vel dominan-

tium: quia tyranni sunt instrumentum divinæ iustitiæ ad puniendum delicta hominum, sicut rex Assyriorum super Isræliticum populum, et rex Gothorum, flagellum Dei, super Italiam, ut historiæ narrant. Item: Dionysius in Sicilia, sub quo captivatus est populus, et tandem ab ipso libertate donatus, ut scribit Maximus Valerius libro IV. De rege vero Assyriorum quomodo ad puniendum delicta sui populi est destinatus sic ostenditur per Isaiam prophetam capit. X, 5: Assur virga furoris mei, unde et baculus ipse est: In manu eius indignatio mea, ad gentem fallacem mittam eum, et contra populum furoris mei mandabo illi ut auferat spolia, et dividat prædam, et ponat illum in conculcationem quasi lutum platearum; quæ omnia verificata sunt, quando Hierusalem obsessa est a Chaldæis, per Nabuchodonosor regem Assyriorum capta et combusta, captis principibus eius cum rege Sedecias, eius confossis oculis, et occisis filiis, sicut in fine IV libri Reg. traditur; per quæ verba satis ostenditur qualiter Deus punit peccatores per manum tyranni. Unde concluditur ipsos esse instrumentum Dei sicut dæmones, quorum potestas iusta a sacris doctoribus ponitur, voluntas tamen semper iniqua. Quod etiam ostendit nobis tyrannicum regimen, quia non ordinatur nisi ad onus et molestiam subditorum. Tyranni enim proprietas est, propriam et solam sui utilitatem et commodum quærere, ut dictum est supra, et Philosophus tradit in VIII Ethic. ubi ponit, quod a sic se habet tyrannus ad subditos sicut dominus ad servos, et sicut artifex ad organum et istrumentum. Hoc autem pœnale est subditis, et contra naturam dominii, sicut superius est probatum. Sed ex parte dominantium tale dominium videtur a Deo concessum, primo in casu supposito, vel Deo disponente pro subditis, quod est ad exitum meliorem, quando videlicet princeps ad Dei placitum studet quamvis peccator, ut de Cyro rege Persarum scribitur in Isa. XLV, 1: Hæc inquit, dicit Dominus christo meo Cyro cuius apprehendi dexteram, ut subiiciam ante faciem eius gentes, et dorsa regum vertam. Aperiam ante faciem eius ianuas, et portæ non claudentur. Quod quidem adimpletum fuit, ut historiæ tradunt, quando subito desiccato alveo Euphratis et Tygris, qui per mediam Babyloniam transibant, civitatem intravit, occiditque Balthassar, ipsorum regem, cum gente sua, ipsamque civitatem destruxit, ad Medos transferens monarchiam, ubi tunc regnabat Darius Cyri propinquus, ut Iosephus scribit. Hoc autem Deus sic disposuit, quia dictus Cyrus humanitatem ostendit in suis fidelibus Iudæis, qui captivi tenebantur in Assyria, quos postea remisit liberos in Iudæam cum vasis templi, et ipsum templum reædificari mandavit: ex quibus bonis et virtuosus operibus, quæ exercuit circa divinum cultum et Dei populum, to-

tius orientis obtinuit monarchiam, ut superius est ostensum. Prædictus vero Balthassar occisus fuit, ut ex sententia Danielis apparet, quia Deo ingratus, et quia vasis templi Domini in uno convivio est abusus: unde dictum est ei per Daniele V, 22: *Quia non humiliasti cor tuum, sed adversus Dominatorem cœli elevatum est, et vasa domus eius allata sunt coram te, et tu, et optimates tui, et uxores vinum bibistis in eis...* porro Deum cœli qui habet flatum tuum in manibus suis et omnes vias tuas, non glorificasti; idcirco ab eo missus est articulus manus contra te: quod pro sententia divina acciDimus contra ipsum, ut rei postea probavit eventus. Narrat enim historia Danielis, quod dum Balthassar rex Babyloniorum persisteret in Dei contumelia, ut ex dictis liquet, ex opposito mensæ sui convivii videbat digitos manus in pariete scribentis: ex qua scriptura perterritus est, quasi ipsa esset nuntius suæ mortis. Refert enim Scriptura Danielis, quod ex aspectu scribentis, cuius imaginem non videbat, nisi digitorum manus, facies eius perterrita est, et cogitationes eius perturbabant eum, compages renum eius dissolvebantur, et genua eius ad se invicem collidebantur: quæ omnia insinuativa erant timoris immensi, et futuri iudicii super eum. Sed hanc scripturam rex non discernens, vocatus Daniel, interpetatusque sub tribus nominibus, ipsum denuntiavit moriturum, videlicet Mane, Thecel, Phares: quod exposuit scriptura. Mane: numeravit Deus regnum tuum et complevit illud, hoc est in termino posuit, sicut res numerata, quæ tollitur et separatur ab acervo pecuniæ. Thecel: appensus es in statera et inventus es minus habens: unde et dignus es morte. Phares: divisum est regnum tuum et datum est Medis et Persis, ut superius est ostensum. Ex quibus omnibus satis est manifestum, quod illæ clausulæ non proprie sunt significativæ secundum aliquod idioma linguarum, sed secundum dispositionem divinam, sicut et factum quoddam, in quo Propheta comprehendit divinam circa nos voluntatem. Sit ergo hoc conclusum, quod in illa scriptura suam insinuavit sententiam contra principem Babylonæ, quia propter peccata sua dignus erat morte et privatione regalis principatus, iuxta illud (Eccli. x, 8): *Regnum de gente in gentem transfertur propter iniustitias et diversos dolos.*

CAPITULUS 8

Quod interdum tale dominium cedit in malum dominantium, quia propter ipsorum ingratitude in superbiam elati graviter deprimuntur

SED adhuc insistendum est circa divinam providentiam in dominio. Contingit enim interdum quod cum quis assumit principatum, erit homo virtuosus, et aliquo tempore perseverabit in eo. Sed aliquo tempore procedendo ex favore humano et prosperitate rerum regalium elevatur quis in superbiam, et de beneficiis sibi a Deo collatis ingratus eidem efficitur. Unde Philosophus dicit V Eth. quod Principatus virum ostendit; sicut accidit de Saule, de quo scribitur, I Reg., quod in tota tribu Beniamin non erat vir melior illo. Sed post duos annos a suo regimine factus est Deo inobediens, unde dictum est Prophetæ Samueli de ipso, I Reg. XVI, 1: Usquequo tu luges Saul, cum ego proiecerim eum ne regnet super Israël? Quasi ex divina sententia irrefragabili sit repulsus. Propter quod ultimo dictus princeps fuit occisus cum filiis, totaque eius progenies a dominio est avulsa: unde in Paral. de ipso concluditur, quod mortuus est Saul propter iniquitates suas. Hoc autem et de Salomone accidit, qui magnificatus est super omnes reges qui fuerant ante eum, ut scribitur in Eccle.; et universa terra desiderabat audire sapientiam Salomonis. Sed, ut dicit Augustinus, XVII De Civit. Dei: Secundæ res prædicto regi fuerunt noxiæ, quia lapsus in luxuriam, ruit in idolatriam; ex quo factus est abominabilis populo, in tantum ut servi eius rebellarent ei diripientes spolia suæ regionis, et vastantes terram absque resistantia aliqua, cum tamen prius omnes obedirent ad nutum, sicut testatur regina Saba, ut patet in III lib. Reg. Ad magna igitur promotus in principio sui regiminis propter divinam reverentiam quam exhibuit, in fine sui regiminis decidit in vilia propter delicta quæ commisit: quia miseros facit populos peccatum (Prov. XIV, 34). Tradunt tamen Hebræi, ut Hieronymus refert in commento super Ecle., quod in fine vitæ suæ ex multis vexatus suum recognovit errorem, seque disposuit ad pœnitentiam in commissis, librumque præfatum composuit, in quo sicut expertus cuncta definit vanitati subiacere, subiiciens se divino timori ad suorum observantiam mandatorum. Unde in fine prædicti libri XII, 13, concludit: Finem loquendi pariter audiamus. Deum time, et mandata eius observa, hoc est enim omnis homo. Sed et præter reges deicolas quid de principibus ethnicis dicam? Qui quamdiu fuerunt Deo grati vir-

tutumque cultores, floruerunt in dominio; cum vero ex elatione domini ad contrarium se converterunt, mala morte vitam finierunt, sicut contigit de præfato Cyro rege Persarum monarcha. Tradunt enim historiæ de ipso, quod cum totam subiugasset Asiam, Parthiam, Schytiamque ferro perdomuit, tandem longum certamen Scythis inferens, dominante tunc Tamari regina dictæ gentis, quæ Massagetia vocabatur, primo quidem cum filio dictæ reginæ adolescentulo dimicavit, ipsumque vicit et occidit, nullique parcens ætati, ingentem multitudinem peremit. Quia ergo crudelitatem exercuit et in Babylonia et in regno Lydiæ, quia in utroque reges et principes mala morte trucidavit, et in regno Massagetarum similiter fecit, in hoc eodem iudicio similiter eum Deus punivit. Narrant enim historiæ, quod dicta regina congregavit exercitum contra ipsum, Scythas videlicet, Massagetas et Parthos, et in quibusdam montibus dicta regina insidiis compositis invasit castra eiusdem: et sic impetu armorum absorbuit, quod ducenta millia fuerunt occisa præfati principis, et ipse captus: cui amputato capite, regina ipsum in utre sanguine pleno mandavit includi, et sic invective acclamabatur eidem: Sanguinem sitisti, sanguinem bibe; quasi ipsa mors ignominiosa, quam passus est, fuerit argumentum suæ atrocitatis. omnes etiam monarchæ ipsum sequentes, ut in Græcia Magnus Alexander, quamdiu cum reverentia suos tractavit Macedones, vocans milites suos patres, tamquam antiquiores, optime processit in monarchia; sed eisdem existens ingratus, a sorore venenatus est; et præcipue, quia post victoriam Darii accepta filia in coniugem, militaria cœpit postponere, luxui vitæ intendens, et sui immemor factus dolorosa morte vitam finivit. Et sic de multis aliis principibus ethnicis exemplum potest adduci, ut de Iulio Cæsare et Annibale, qui propter abusum domini diro necati sunt exitu, ut eis conveniat quod in Eccle. VIII, 9, scribitur: Interdum dominatur homo homini in malum suum. Nec non et illud Isaiæ prophetæ, quod in omnibus tyrannis. locum habet. Cum enim ostendisset ipsos esse divinæ iustitiæ exactores contra peccatores, sicut carnifices dominorum, ut manifestum est supra, cum dixit cap. X, 5: Assur virga furoris mei, etc., statim subdit: Ipse autem non sic arbitrabitur, et cor eius non sic existimabit; quasi sic agat ut Dei instrumentum; ad conterendum erit cor eius, et ad interfectionem gentium non paucarum: dixit enim: Numquid non principes nostri simul reges sunt? Attribuens videlicet suæ virtuti et non Dei, qui movet ipsum ad puniendum transgressores divinorum mandatorum. Hanc autem ingratitudinem ac præsumptionem tyrannorum Dominus statim ibidem redarguit, et gravissime punit, ut in iam dictis principibus patet.

Unde subdit Propheta in eodem loco: Numquid gloriabitur securis contra eum qui secat in ea? An exaltabitur serra contra eum qui se fecit? Quomodo si elevetur virga contra elevantem eam, et exaltetur baculus, qui utique lignum est? Ubi consideranda est similitudo, quia valde congrua est. Sic enim se habet virtus dominantis ad Deum, sicut virtus baculi ad percipientem, et sicut virtus serræ ad artificem. Constat autem quod virtus serræ vel securis in artificio nulla est, nisi per artificem moventem et dirigentem: ita et de virtute dominantis contingit, quod nulla est sine Deo movente et gubernante. Ergo stultum et præsumptuosum est gloriari de sua virtute. Ista autem ratio satis aperta esse videtur, et haberi potest ex verbis Philosophi supra inductis. Quia virtus cuiuslibet mobilis a virtute dependet primi moventis, et eius instrumentum erit: et hinc est quod Deo talis gloria est displicibilis, quia tales derogant divinæ potentiæ. Propter quod scribitur in Iudith, quod de sua virtute gloriantes Deus humiliat, et ideo subiungit dictus Propheta Isaias: Propter hoc mittet dominator Dominus exercituum in pinguibus eius tenuitatem et subtus gloriam eius succensa ardebit quasi combustio ignis. In quo significatur pœna sensibilis, quæ talibus infertur tyrannis, et annihilatio principatus, ut in prædictis est manifestum. Relinquitur igitur a Deo omne esse dominium, sive legitimum, sive tyrannicum, secundum varias vias suæ investigabilis providentiæ.

CAPITULUS 9

Quod homo naturaliter dominatur animalibus sylvestribus et aliis rebus irrationabilibus, et quomodo: quod probatur multis rationibus

NUNC igitur accedendum est ad diversas species dominandi, secundum diversos modos et gradus in hominibus dominii et principatus. Et primus quidem generalis est omnium, qui competit homini secundum naturam, ut tradit Augustinus XVIII De Civ. Dei: in quo casu et Philosophus concordat in I Polit. Hoc autem et Scriptura sacra confirmat, quando in sui creatione tamquam naturæ inditæ dixit (Genes. I, 28): Dominamini piscibus maris et volatilibus cœli, et universis animantibus quæ moventur super terram: in quibus ostenditur, quod naturæ institutæ humanæ talem indidit potestatem. Qui enim dixit: Germinet terra herbam virentem, et ex tali dicto data est potestas arboribus germinandi, dixit et nobis similiter: Dominamini piscibus maris, etc. Et sic ex iam

dictis apparet, quod dominium hominis super cæteras creaturas est naturale. Unde et Philosophus probat secundum eandem rationem, quod venationes et aucupia sunt a natura. Et Augustinus in prædicto libro hoc probat per dominium quod antiqui Patres soliti erant habere, ut pastores essent pecorum, quæ et divitiæ naturales definitæ sunt supra. Et quamvis tale dominium diminutum sit propter peccata, quia etiam vilia animalia dominantur in nobis et facta sunt nobis nociva, quod non contingit in homine nisi propter dictam causam; tanto magis tamen participamus de dicto dominio, quanto magis ad statum attingimus innocentiae: quod etiam vox evangelica nobis promittit, si eius imitatores fuerimus in iustitia et sanctitate. Cum enim Dominus exhortaretur discipulos ad animarum salutem, verbum Dei prædicando, sic de eisdem virtutem denuntiat, dicens (Marc. XVI, 17): In nomine meo dæmonia eiicient, linguis loquentur novis, serpentes tollent: et si mortiferum quid biberint, non eis nocebit. Quod experimento didicimus in virtuosis et perfectissimis viris, ut in gestis sanctorum Patrum scribitur. Et de beato Paulo traditur in Act. Apost., quia vipera ipsum non læsit, nec beatum Ioannem Evangelistam venenum; et sic de multis aliis sanctissimis Patribus, qui super crocodilos, atrocissimas bestias, sive venenosa reptilia Nilum vadabant, ut impleretur in eis quod Dominus in Luca dixit discipulis, X, 19: Ecce dedi vobis potestatem calcandi super serpentes et scorpiones, et supra omnem virtutem inimici. Istius autem domini in prima hominis institutione collati ex triplici via ratio congruentiæ assignari potest. Primo quidem ex ipso naturæ processu. Sicut enim in generatione rerum naturalium intelligitur quidam ordo, quo de imperfecto ad perfectum proceditur: nam materia est propter formam, et forma imperfectior est propter perfectiorem: ita et in usu rerum naturalium: nam imperfectiora cedunt in usum perfectorum. Plantæ enim utuntur terra ad suum nutrimentum, animalia vero plantis, homo autem plantis et animalibus. Unde concluditur quod homo naturaliter dominatur animalibus; propter quod, sicut superius est tactum, Philosophus probat in I Polit., quod venatio animalium sylvestrium est iusta naturaliter, quia per eam homo sibi vindicat quod naturaliter est suum. Secundo apparet hoc ex ordine divinæ providentiæ, quæ semper inferiora per superiora gubernat: unde cum homo sit supra cætera animalia, utpote ad imaginem Dei factus, convenienter hominis gubernationi alia animalia subduntur. Tertio apparet idem ex proprietate hominis et aliorum animalium. In aliis enim animalibus invenitur secundum æstimationem naturalem quædam participatio prudentiæ ad aliquos particulares actus; in homine vero repe-

ritur quædam universalis prudentia, quæ est ratio naturalium agibilia. Omne autem quod est per participationem, subditur ei, quod est per essentiam universaliter. Unde patet quod est naturalis subiectio aliorum animalium ad hominem. Sed utrum dominium hominis super hominem sit naturale, vel a Deo permissum, vel provisum, ex iam dictis veritas haberi potest. Quia si loquamur de dominio per modum servilis subiectionis, introductum est propter peccatum, ut dictum est supra; sed si loquamur de dominio prout importat officium consulendi et dirigendi, isto modo quasi naturale potest dici, quia etiam in statu innocentie fuisset. Et hæc est sententia Augustini, XIX De Civ. Dei. Unde istud dominium ei competebat in quantum homo est [animal] sociale naturaliter, sive politicum, ut dictum est supra. Talem autem societatem oportet ad invicem ordinari. In his autem, quæ sunt ad invicem ordinata, oportet semper aliquid esse principale et dirigens primum, ut tradit Philosophus in 1 Polit. Hoc etiam ostendit ipsa ratio ordinis, sive natura, quia ut per Augustinum scribitur in prædicto libro, ordo est parium dispariumque rerum sua cuique tribuens dispositio. Unde manifestum est, quod nomen ordinis inæqualitatem importat, et hoc est de ratione domini. Est ideo secundum hanc considerationem dominium hominis super hominem est naturale, et est in Angelis, et fuisset in primo statu, et est etiam modo: de quo nunc per ordinem est dicendum, secundum ipsius dignitatem et gradum.

CAPITULUS 7

De dominio hominis secundum gradum et dignitatem, et primo de dominio Papæ qualiter præfertur omni dominio

RECIPIT igitur divisionem dominium quadrimembrem eadem causa et ratione. Quia quoddam est sacerdotale et regale similiter; aliud autem est regale solum sub quo imperiale sumitur, et sic de aliis ut infra patebit. Tertium vero politicum. Quartum autem æconomicum. Primum autem cæteris antefertur multiplici via: sed præcipua sumitur ex institutione divina, videlicet Christi. Cum enim eidem secundum suam humanitatem omnis sit collata potestas, ut patet in Matth. XVI, 18, dictam potestatem suo communicavit Vicario cum dixit: Ego dico tibi, quia tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam. Et tibi dabo claves regni cælorum: et quodcumque ligaveris

super terram, erit ligatum et in cælis, et quodcumque solveris super terram, erit solutum et in cælis. Ubi quatuor ponuntur clausulæ, omnes significativæ domini Petri suorumque successorum super omnes fideles, et propter quas merito summus Pontifex Romanus Episcopus dici potest rex et sacerdos. Si enim Dominus noster Jesus Christus sic appellatur, ut Augustinus probat XVII De Civ. Dei, non videtur incongruum suum sic vocare successorem, circumscriptis rationibus quæ possent adduci, quia satis est clarum. Sed redeundum est ad clausulas iam dictas: quarum una sumitur ex nominis impositi magnitudine, secunda vero ex domini fortitudine, tertia autem ex domini amplitudine, quarta ex domini plenitudine. Primam igitur partem præfatam accipimus, cum Dominus dicit: Ego dico tibi, quia tu es Petrus et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam. In hoc enim nomine, ut sacri exponunt doctores, sicut Hilarius et Augustinus, Dominus potentiam Petri insinuat, quia a petra, quæ est Christus, ut dicit Apostolus, cuius confessionem Petrus præmiserat, Petrus est appellatus, ut secundum etiam quamdam participationem nomen acquirat et potestatem et audire mereatur: Et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam: quasi totum dominium inter fideles ex Petro dependeat in eius successores. Secunda vero clausula, domini importat fortitudinem. Quod significat verbum quod sequitur: Et portæ inferi non prævalebunt adversus eam: quæ sunt curiæ tyrannorum et persecutorum Ecclesiæ, ut doctores sacri ibidem tradunt, sic dictæ, quia sunt causa omnium peccatorum intra Ecclesiam militantem. Ad tales enim principes omnes scelerati recurrunt, ut accidit in curia Federici, et Corradini, et Manfredi. Sed tales non prævaluerunt adversus Ecclesiam Romanam; imo omnes mala morte extirpati sunt, quia ut dicitur in lib. Sap. III, 19: Nationes iniquæ diræ sunt consummationis. Domini vero amplitudo ostenditur cum subiungit Dominus: Et tibi dabo claves regni cælorum. In hoc enim insinuat nobis potestas Petri et successorum suorum, quæ se extendit ad totam Ecclesiam, scilicet militantem et triumphantem, quæ per regnum cælorum designantur, quæ clauduntur clavibus Petri. Sed domini plenitudo ostenditur, cum ultimo dicitur: Et quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum et in cælis: et quodcumque solveris super terram, erit solutum et in cælis. Cum enim summus Pontifex sit caput in corpore mystico omnium fidelium Christi, et a capite sit omnis motus et sensus in corpore vero; sic erit in proposito. Propter quod oportet dicere, in summo Pontifice esse plenitudinem omnium gratiarum, quia ipse solus confert plenam indulgentiam omnium peccatorum, ut competat sibi, quod de primo principe Domini

no dicimus, quia de plenitudine eius nos omnes accepimus (Joan. 1, 16). Quod si dicatur ad solam referri spirituales potestatem, hoc esse non potest, quia corporale et temporale ex spirituali et perpetuo dependet, sicut corporis operatio ex virtute animæ. Sicut ergo corpus per animam habet esse, virtutem et operationem, ut ex verbis Philosophi et Augustini, De immort. anim., patet, ita et temporalis iurisdictio principum per spirituales Petri et successorum eius. Cuius quidem argumentum assumi potest per ea quæ invenimus in actis et gestis summorum Pontificum et Imperatorum, quia temporali iurisdictioni cesserunt. Primo quidem de Constantino apparet, qui Sylvestro in imperio cessit. Item de Carolo Magno, quem papa Adrianus imperatorem constituit. Item de ottone I, qui per Leonem creatus et imperator est constitutus, ut historiæ referunt. Sed ex depositione principum auctoritate apostolica facta, satis apparet ipsorum potestas. Primo enim invenimus de Zacharia hanc potestatem exercuisse super regem Francorum, quia ipsum a regno deposuit, et omnes barones a iuramento fidelitatis absolvit. Item de Innocentio III, qui ottoni IV imperium abstulit; sed et Federico II hoc idem accidit per Honorium, Innocentii immediatum successorem. Quamvis in omnibus istis summi pontifices non extenderunt manum nisi ratione delicti, quia ad hoc ordinatur eorum potestas, et cuiuslibet domini, ut prosint gregi: unde merito pastores vocantur, quibus vigilantia incumbit ad subditorum utilitatem. Alias non sunt legitime domini, sed tyranni, ut probat Philosophus, et dictum est supra: unde Dominus utitur in Joanne quadam importuna interrogatione, ter quærens a suo successore beato Petro, quod si ipsum diligit, gregem pascat, Petre, inquit, amas me? Pasce oves meas (Joan. XXI, 17). Quasi in hoc consistit tota pastoralis cura, profectus videlicet gregis. Hoc ergo supposito, quod pro utilitate gregis agat, sicut Christus intendit, omne supergreditur dominium, ut ex dictis apparet; quod ex visione prima Nabuchodonosor satis est manifestum, de statua videlicet quam vidit, cuius caput aureum, pectus et brachia de argento, venter et femur de ære, tibiæ vero ferreæ, pedum autem quædam pars ferrea, quædam fictilis. Sed dictam statuam dum contemplatur, abscissus est lapis de monte sine manibus, et omnia prædicta contrivit. Hic autem lapis factus est mons magnus et implevit universam terram: quam quidem visionem Daniel propheta, ut Hieronymus et Augustinus exponunt, ad quatuor monarchias adaptat, Assyriorum videlicet pro aureo capite; Medorum et Persarum pro argento in brachiis et pectore; Græcorum vero monarchiam pro æreo ventre et femore; sed Romanorum ultimo pro tibiis ferreis et pedibus partim ferreis, partim vero fictili-

bus. Sed post hæc suscitabit, ait Propheta Dan. II, 44, Dominus Deus cœli regnum, quod in æternum non dissipabitur, et regnum eius populo alteri non tradetur, comminuetque universa regna et ipsum stabit in æternum; quod totum ad Christum referimus. sed vice eius ad Romanam Ecclesiam, si ad pascendum gregem eius intendat. Attendendum etiam quod divina institutio destitui non potest, quia solum dispensatores et ministros assumpsit suos vicarios Christus, sicut Apostolus dixit, I ad Cor. IV, 1: Sic nos, inquit, existimet homo, ut ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei. Solus enim Christus fundavit Ecclesiam, cuius ministerium Petro et pastoribus commisit. Fundamentum autem aliud nemo potest ponere præter id quod positum est, quod est Christus Iesus. Unde sacri doctores quamdam potestatem Christo attribuant, quam Petrus non habuit, nec sui successores, et ipsam potestatem excellentem nuncupant: et sic potestas Petri et successorum eius non adæquatur potestati Christi, immo omnino transcendit. Potuit enim Christus sine baptismo salvare, propter quod et Hieronymus dicit super Matthæum, quod nullum sanavit in corpore quam non sanavit in mente, et tamen sine baptismo, quod tamen Petrus non potuit. Unde et Cornelium Centurionem, ut in Act. Apost. legitur, cum tota sua familia baptizavit, etiam post adventum Spiritus sancti. Potuit etiam mutare Christus formam sacramentorum et materiam, quod Petrus non potuit, nec successores eius. Hæc ad præsens dicta sufficiant, subtiliora sapientibus relinquendo, et altiora quæ dici possent. In hoc tamen sistat conclusio præsentis capituli: Vicarios Christi pastores Ecclesiæ cunctis debere præferri, ex iam dictis causis.

CAPITULUS 8

De dominio regali, in quo consistit, et in quo differt politico, et quo modo distinguitur diversimode secundum diversas rationes

NUNC autem ad regale dominium est procedendum, ubi est distinguendum de ipso secundum diversas regiones, et prout a diversis varie invenitur traditum. Et primo quidem in sacra Scriptura aliter leges regalis domini traduntur in Deut. per Moysen, aliter in I Reg. per Samuelem prophetam: uterque tamen in persona Dei differenter ordinat regem ad utilitatem subditorum, quod est proprium regum, ut Philosophus tradit in VIII Ethic.: Cum, inquit (Deut. XVII, 16), constitutus

fuerit rex, non multiplicabit sibi equos, nec reducet populum in Aegyptum, equitatus numero sublevatus, non habebit uxores plurimas quæ alliciant animam eius, neque argenti aut auri immensa pondera (quod quidem qualiter habeat intelligi, supra traditur in hoc libro): describetque sibi Deuteronomium legis huius, et habebit secum legetque illud omnibus diebus vitæ suæ, ut discat timere Dominum Deum suum, et custodire verba eius et cæremonias, et ut videlicet possit populum dirigere secundum legem divinam. Unde et rex Salomon in principio sui regiminis hanc sapientiam a Deo petivit, ad directionem sui regiminis pro utilitate subditorum, sicut scribitur in III lib. Reg. Subdit vero dictus Moyses in eodem libro (ibid. 20): Nec elevetur cor eius in superfluum super fratres suos, neque declinet in partem dexteram vel sinistram, ut longo tempore regnet ipse et filius eius super Israël. Sed in I Reg. traduntur leges regni, magis ad utilitatem regis, ut supra patuit in libro II huius operis, ubi ponuntur verba omnino pertinentia ad conditionem servilem; et tamen Samuel leges quas tradit, cum sint penitus despoticæ, dicit esse regales. Philosophus autem in VIII Ethic. magis concordat cum primis legibus. Tria enim ponit de rege in eodem libro, videlicet quod ille legitimus est rex, qui principaliter bonum subditorum intendit. Item: qui per se sufficiens reperitur, et qui omnibus bonis superexcellit, ne videlicet subditos gravet. Item: ille rex est, qui curam subditorum habet, ut bene operentur, quemadmodum pastor ovium. Ex quibus omnibus manifestum est, quod iuxta istum modum, despoticum multum differat a regali, ut idem Philosophus videtur dicere in I Polit. Item, quod regnum non est propter regem, sed rex propter regnum: quia ad hoc Deus providit de eis, ut regnum regant et gubernent, et unumquemque in suo iure conservent. et hic est finis regiminis: quod si ad aliud faciunt, in se ipsos commodum retorquendo, non sunt reges, sed tyranni. Contra quos dicit Dominus in Ezech. (XXIV, 2): Væ pastoribus Israël qui pascunt semetipsos. Nonne greges pascuntur a pastoribus? Lac comedebatis et lanis operiebamini, et quod crassum erat, occidebatis: gregem autem meum pascebatis; quod infirmum fuit non consolidastis, et quod ægrotum non sanastis, quod confractum non alligastis, quod abiectum non reduxistis, et quod perierat non quæstistis: sed cum austeritate imperabatis eis et cum potentia. In quibus verbis nobis sufficienter forma regiminis traditur redarguendo contrarium. Amplius autem: regnum ex hominibus constituitur, sicut domus ex parietibus, et corpus humanum ex membris, ut Philosophus dicit in III Polit. Finis ergo regis est, ut regimen prospere-retur, quod homines conserventur per regem. Et hinc habet commune

bonum cuiuslibet principatus participationem divinæ bonitatis; unde bonum commune dicitur a Philosopho in I Ethic. esse quod omnia appetunt, et esse bonum divinum; ut sicut Deus, qui est Rex regum et Dominus dominantium, cuius virtute principes imperant, ut probatum est supra, nos regit et gubernat, non propter se ipsum, sed propter nostram salutem, ita et reges faciant et alii dominatores in orbe. Sed quia nemo militat stipendiis suis unquam, et quodam iure naturæ de suo labore unusquisque debet reportare mercedem, ut probat Apostolus in I ad Cor., hinc habemus quod licet principibus a suis tributa percipere et annuos census: unde cum Apostolus ad Romanos probasset omne dominium a Deo esse provisum, ultimo persuadet eisdem retribuere pro labore. Ideo, inquit (cap. XIII, 6), et tributa præstatis. Ministri enim Dei sunt in hoc ipsi servientes. Augustinus etiam eadem verba pertractans de verbis Domini, hoc idem probat. Concludendum est ergo, legitimum regem secundum formam in Deuteronomio traditam, sic debere regere et gubernare. Ad hoc etiam exemplis monemur, quia omnibus agentibus contrarium male cessit. Primo quidem regibus romanis, quia propter eorum superbiam et violentiam quam exercebant, eiecti sunt a regno, ut Tarquinius superbus cum filio, sicut historiæ tradunt. Item: Achab et Jezabel uxor eius mala morte interierunt pro violentia quam fecerunt Naboth de vinea sua, ut in IV Reg. scribitur. Traditur etiam ibi id quod canes linguarunt sanguinem suorum cadaverum in prædicta vinea, in argumentum maleficii in Naboth commissi; sed non sic rex David, ut scribitur in III lib. Reg. Cum enim vellet altare condere ad Deum placandum pro numeratione populi fastuosa nimis offensum, aream emit ab Hareuma Iebussæo. Ipsoque offerente gratis recusavit rex, et, ut scribitur in I Paralipom., pro præfata area dedit David sexcentos siclos auri iustissimi ponderis. Per quod habemus, quod principes suis debent esse contenti stipendiis, nec subditos suos gravare possunt in bonis eorum et rebus, nisi in duobus casibus, videlicet ratione delicti, et pro bono communi sui regiminis. Primo enim modo, propter ingratitude suos privat feudo fideles; alios autem titulo iustitiæ, propter quam sunt concessa dominia, ut dictum est supra. Et in Proverb. dicitur, quod iustitia firmatur thronus regis. Unde et lex divina transgressores divinatorum præceptorum mandat lapidari, et diversis cruciari pœnis: quod quidem consonum videtur, si attendamus ad quamcumque rem creatam et præcipue ad corpus humanum, quia ut nobilior pars conservetur, abiicimus viliores. Amputamus enim manum, ut conservetur cor et cerebrum, in quibus principaliter hominis vita consistit, quod lex evangelica approbat.

Si, inquit (Matt. XVIII, 9), oculus tuus scandalizat te, et sive manus, sive pes (quod pro gradu hominum accipit Augustinus), erue eum, et proiice abs te, quia melius est ad vitam ingredi debilem vel claudum, quam duos oculos et duas manus habentem mitti in gehennam. Item: quod pro bono reipublicæ possit exigere, sicut pro defensione regni, vel pro quacumque alia causa pertinente rationabiliter ad bonum commune sui domini, ratio est in promptu: quia supposito quod humana societas sit naturalis, ut probatum est supra, omnia necessaria ad communem conservationem dictæ societatis erunt de iure naturæ; hoc autem est in proposito. Sic igitur supposito legitimo dominio regali, potest rex exigere a subditis quod ad bonum ipsorum requiritur. Præterea: ars imitatur naturam, in quantum potest, ut Philosophus in II Physic. tradit, sed natura non deficit in necessariis. Ergo nec ars. Sed inter omnes artes ars vivendi est melior et amplior, ut laetum est supra, et probat Tullius in Tusculanis quæstionibus, eo quod cæteræ artes ordinantur ad ipsam. Sic et in necessitatibus regni, quod pertinet ad conservationem socialis humanæ vitæ, rex, qui est artifex architectus dictæ societatis, non debet deficere, sed omnem defectum supplere cum ipsa societate: et ideo concludendum est, quod isto casu possunt legitime exactiones, et talliæ, ac census sive tributa imponi, dummodo non transcendant necessitatis metas. Unde Augustinus De verbis Domini exponens illud Matthæi: Reddite quæ sunt Cæsaris, Cæsari; Igitur, inquit, quod Cæsar præcipit, ferendum est; quod imperat, tolerandum: sed fit intolerabile, dum prædam exactores accumulunt. Et postea exponens verbum Joannis Baptistæ quod militibus dixit: Neminem concutiatis, neque calumniam faciatis, sed estote contenti stipendiis vestris: Hoc, inquit, sumi potest de militibus, prætoribus, cunctisque rectoribus. Quicumque enim sibi stipendia publice decreta consequitur, si amplius quærit, tamquam calumniator et concussor sententia Joannis condemnatur. Ex hac ergo duplici parte principatus despoticus ad regale reducitur: sed præcipue ratione delicti propter quod servitus est introducta, ut Augustinus dicit lib. XVIII De Civit. Dei. Licet enim etiam primo statu fuisset dominium, non tamen nisi officio consulendi et dirigendi, non libidine dominandi, vel intentione subiiciendi serviliter, ut dictum est supra. Leges vero traditæ de regali dominio Isrælitico populo per Samuelem prophetam, hac consideratione sunt datæ: quia dictus populus propter suam ingratitude, et quia duræ cervicis erat, merebatur tales audire. Interdum enim dum populus non cognoscit beneficium boni regiminis, expedit exercere tyrannides, quia etiam hæ sunt instrumentum divinæ iustitiæ: unde et quædam

insulæ et provinciæ, secundum quod historiæ narrant, semper habent tyrannos propter malitiam populi, quia aliter, nisi in virga ferrea, regi non possunt. In talibus ergo regionibus sic dyscolis necessarius est regibus principatus despoticus, non quidem iuxta naturam regalis domini, sed secundum merita et pertinacias subditorum. Et ista est ratio Augustini in prædicto iam libro. Philosophus etiam in III Polit. ubi distinguit genera regni, ostendit apud quasdam barbaras nationes regale dominium esse omnino despoticum, quia aliter regi non possent, quod quidem dominium præcipue viget in Græcia, et apud Persas, saltem quantum ad regimen populare. Hæc igitur de dominio in tantum sint dicta, et qualiter principatus despoticus ad ipsum reducitur, et unde dividitur e contra politicum, quod in capitulo de dominio politico adhuc clarius ostendetur.

CAPITULUS 10

De dominio imperiali, unde istud nomen habuit originem, quando et de quibusdam aliis nominibus: ubi incidenter distinguuntur monarchiæ et quantum duraverunt

DE imperiali vero post prædicta dominia congruum videtur esse dicendum, quia medium tenet inter politicum et regale, quamvis universalius, et ideo quantum ad hæc præponi deberet regali; sed alia causa est quare postponitur, quam nunc prætermittimus. Circa hoc quidem tria pro nunc sunt attendenda. Unum de nomine, quia nomen istud a supremo dominio fastuose et elate trahit originem, quasi omnium dominus: unde et ille superbus Nicanor, cum rogaretur a Iudæis ut deferret diei sanctificationis, hoc est sabbato, eum arrogantia ab eisdem quærens, si erat potens in cælo, qui imperavit agi diem talem, responsoque accepto, quod erat potens in cælo Dominus Deus (II Mach. XV, 5): Et ego, inquit, cum fastu non modico, sum potens super terram, qui impero arma sumi. Propter quam causam ipse postea divinitus turpiter a Juda Machabæo, ut scribitur in II Machab., captus in bello, amputatisque capite et manu dextera, quam contra templum erexerat, mala morte vitam finivit. Quædam autem alia nomina istius domini assumpta sunt a quibusdam excellentibus viris dicti principatus propter aliquam prærogativam in eis reperiendam, ut Cæsar a Julio, ut historiæ tradunt, sic dietus, quia, ut scribit Isidorus lib. Etymolog. IX, qui casu mortuæ matris utero prolatus est, vel quia cum cæsarie natus: a quo imperatores sequentes sic vocati sunt,

quia comati essent; sed Augustus ab augendo rempublicam, primus vocatus est octavianus, ut idem Isidorus scribit. Secundum autem quod hic attendimus, est de processu istius imperii, quia supra est tactum de quadruplici monarchia; sed nos quintam possumus addere, et de qua infra dicemus. Prima fuit Assyriorum, cuius caput Ninus fuit tempore Abrahæ patriarchæ, quæ duravit 1240 annos, ut scribit Augustinus lib. IV De Civit. Dei, usque ad Sardanapalum, qui propter merita muliebria perdidit principatum; sed Arbaces transtulit ad Medos et Persas. Quo tempore regnavit Procax dux Romanorum, ut idem Doctor in XVIII dicit. Secunda vero monarchia, videlicet Medorum et Persarum, duravit usque ad tempora Alexandri, 233 annos, quando videlicet devincitur Darius a predicto principe, ut scribit idem Doctor in eodem lib. XII. Sed monarchia Græcorum in Alexandro inceptit, et in eodem finitur. De quo dicitur in I Machab., quod regnavit Alexander annis duodecim et mortuus est. Sed quamvis Græci non habuerint universale dominium, viguit tamen regnum Macedonum usque ad mortem Alexandri, de quo et prædictus liber mentionem facit, annis 485, ut Augustinus scribit in eodem XII lib. In quo prædictus princeps suum inchoavit dominium, patri suo in eodem regno succedens, ut historiæ tradunt. Post hanc autem monarchiam Romanus principatus vigere inceptit. Tempore enim Iudæ Machabæi, qui immediate quasi post mortem floruit Alexandri, cum Ptolomeo Lagi concurrente, in lib. I Machab., multa de Romanis traduntur. In quibus ipsorum potentia ad omnes mundi plagas videbatur diffusa, sub consulibus tamen: quia superstitibus regibus cum finitimis sollicitabantur regionibus, et modicæ adhuc erant virtutis. Duravitque consulatus, immo monarchia, usque ad tempora Julii Cæsaris, qui primus usurpavit imperium; sed parum in ipso supervixit, a senatoribus quidem occisus propter abusum domini. Post hunc Octavianus filius sororis suæ successit, qui vindicta exercita contra occisores Iulii, interfectoque Antonio, qui monarchiam tenebat in oriente, solus ipsam obtinuit. Et propter suam modestiam longo tempore in eo principatum habuit, ac in quadragesimo secundo anno regiminis completa septuagesima sexta hebdomada, secundum Danielem, sui domini, cessante regno et sacerdotio in Judæa, nascitur Christus, qui fuit verus Rex et Sacerdos, et verus Monarcha: unde post resurrectionem suam apparens discipulis suis dixit: Data est mihi omnis potestas in cælo et in terra: quod quidem ad humanitatem oportet referre secundum Augustinum et Hieronymum, quia de divinitate nulli est dubium, quin semper habuerit.

CAPITULUS 11

*De monarchia Christi, quomodo in tribus excellit, et
de Octaviano Augusto, quomodo gessit vices Christi*

ET hæc quinta monarehia, quæ successit Romanis, secundum veritatem omnibus præcellit ex triplici parte. Primo quidem ex annorum quantitate, quia plus duravit et adhuc durat, et durabit usque ad mundi renovationem, ut patet in visione Danielis, ut dictum est supra, et adhuc nunc magis declarabitur. Secundo: apparet eius excellentia ex dominii universitate, quia in omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum. Nullus enim angulus mundi est, nulla plaga, in qua nomen Christi non adoretur. omnia enim subiecit sub pedibus eius, ut introducit Apostolus in fine I Epist. ad Cor. In principio etiam Malachiæ prophetæ (cap. I, II) ostenditur istud dominium: Ab ortu, inquit, solis usque ad occasum magnum est nomen meum in gentibus, et in omni loco sacrificatur et offertur nomini meo oblatio munda, quia magnum est nomen meum in gentibus, dicit Dominus exercituum. In quo verbo satis apparet, quod dominium Christi ordinatur ad salutem animæ et ad spiritualia bona, ut iam videbitur, licet a temporalibus non excludatur, eo modo quo ad spiritualia ordinantur: et inde est, quod quamvis Christus adoraretur a Magis, glorificaretur ab Angelis in signum universalis sui dominii, humili tamen loco iacuit, vilibus involutus pannis. Qua quidem via homines melius ad virtutem trahuntur quam armorum virtute. Et hoc quidem intendebat, licet sæpius sua uteretur potentia, ut verus Dominus. In humilitate ergo vixit, et demum in Augusto substituit, ut describeretur universus orbis in ortu Domini, ut Lucas Evangelista testatur. Et in hac descriptione solvebatur census, sive tributum, ut historiæ tradunt, in recognitionem debitæ servitutis, non sine mysterio, quia ille natus erat, qui verus erat mundi Dominus et Monarcha, cuius vices gerebat Augustus, licet non intelligens, sed nutu Dei, sicut Caiphas prophetavit. Unde hoc instinctu dictus Cæsar mandavit tunc temporis, ut narrant historiæ, ne quis de Romano populo Dominum ipsum vocaret. Quas quidem vices monarchiæ post Christi veri Domini nativitatem gessit Augustus, quatuordecim annos toto orbe terrarum subacto: quia, ut acta principum Romanorum describunt, dictus Cæsar Augustus quinquaginta sex annos et menses sex tenuit principatum. Tiberius etiam, qui eidem Augusto successit, ut narrant historiæ, Christum tamquam verum Dominum inter deos transferri voluit, licet impeditus fuerit a su-

perbo et fastuoso senatu impatiente alicuius dominii. Tertio autem apparet excellentia monarchiæ Christi super alias quatuor præcedentes, ex dominantis dignitate, quia Deus et homo. Secundum quam considerationem humana natura in Christo participat infinitam virtutem, ex qua maioris fortitudinis est et virtutis, supra humanam fortitudinem et virtutem. Quam quidem describit Isaias (cap. IX, 6) quantum ad virtutem temporalem Christi, unde ipsum Monarcham appellamus: Parvulus, inquit, natus est nobis, et filius datus est nobis. Et factus est principatus super humerum eius. Et vocabitur nomen eius, admirabilis, consiliarius, Deus fortis, Pater futuri sæculi, princeps pacis. Multiplicabitur eius imperium, et pacis non erit finis. In quibus verbis omnia tanguntur, quæ requiruntur ad verum principem. Immo transcendit metas omnium dominorum, ut in sequenti capite declarabitur, et aspicienti patet. Hic ergo principatus, sive dominium omnes monarchias, sive dominia transcendit, annihilat et confringit, quia omnia regna subiiciuntur eidem: quod per eundem prophetam (cap. XLV, 23) prænuntiatum est: Vivo ego, dicit Dominus, quia mihi curvabitur omne genu. Et Apostolus Paulus, ad Philipp. II, 10: In nomine Jesu omne genu flectatur, cœlestium, terrestrium et infernorum. De hac monarchia concludit Daniel II, 44, exposita Nabuchodonosor sui somnii visione: In diebus, inquit, illis (hoc est post illas quatuor monarchias Assiriorum, Persarum et Medorum, Græcorum et Romanorum), suscitabit Dominus regnum cœli, quod in æternum non dissipabitur, et regnum eius alteri non tradetur, et comminuet universa regna hæc, et ipsum stabit in æternum. Cuius quidem ratio æternitatis satis est in promptu, quia iste principatus æterno coniungitur, cum iste Dominus, Deus et homo sit. Et sic completus est circulus a puncto ad punctum, quia probatum est supra, a Deo omne dominium originem trahere. In isto vero principatu percursis hominum motibus, terminatur principatus sicut in re immobili, ultra quam non est motus. Et sic oportet ex dictis concludere, quod istud dominium non potest deficere.

CAPITULUS 12

Mouetur quæstio de monarchia Christi, quo tempore incepit et quomodo latuit, et quare: et duplex assignatur causa suæ occultationis, et primo ponitur una

SED tunc oritur quæstio de isto Domini principatu, quando incepit, quia constat multos postea imperasse, ipse vero abiectam vitam elegit. Unde in Matth. VIII, 20, dicitur: Vulpes foveas habent, et volucres cæli nidos; Filius autem hominis non habet ubi caput suum reclinet. Item, in Joann. scribitur, quod cum pavisset multitudinem, abscondit se, quia volebant eum populi rapere, ac regem facere. Item, in eodem ipse dicit: Regnum meum non est de hoc mundo. Ad hanc autem quæstionem est responsio, quia principatus Christi incepit statim in ipsa sui nativitate temporali. Cuius argumenta sunt in eodem die, Angelorum ministratio et denuntiatio. Unde in Luc. II, 10, scribitur, quod Angelus ad pastores ait: Annuntio vobis gaudium magnum, quia natus est vobis Salvator mundi. Item Magorum adoratio. Unde in Matth. II, 1, dicitur: Cum natus esset Iesus in diebus Herodis regis, ecce Magi veniunt ab oriente Hierosolymam, dicentes: Ubi est qui natus est rex Judæorum? Vidimus enim stellam eius in oriente, et venimus adorare eum. In quibus actibus satis est notus principatus eius, ac temporis exordium: prophetatus quidem et prænuntiatus per Isaiam in verbis supra præmissis. Et attendendum quod in sua infantia plus apparuit virtutis et potentiæ prætendentis excellentiam sui dominii, quam in adulta ætate, ad insinuandum suam infirmitatem esse voluntariam, non necessariam, quæ assumpta est ab ipso: et non publice usus, nisi in casibus propter duplicem causam, quæ ad præsens sufficiant. Una est ad docendum in principibus humilitatem, per quam quis redditur in regimine gratiosus. Quia humilitas meretur gratiam, iuxta illud (Prov., XXIX, 23): Humilem spiritum suscipit gloria. Et iterum Eccli., III, 19: In mansuetudine opera tua perfice, et super hominum gloriam diligeris. Et in Canonica B. Jacobi, IV, 6: Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam. Sed tanto amplius in principe est necessaria quanto per eminentiam sui status, dentibus invidiæ superiorem non patientis laceratur. Quod considerans David rex, fastuosæ regis filiæ, videlicet Michol insultanti et dicenti quod coram ancillis suis se discooperuisset ad Dei laudem, et reverentiam divinæ arcæ, quæ tunc pro numine habebatur, responsum dedit, ut patet in II Reg. VI:

Ludam, inquit, ante Dominum, qui elegit me potius quam patrem tuum et quam omnem domum eius, et præcepit mihi, ut essem dux super populum Domini in Israël. Et ludam, et vilior fiam, plusquam factus sum, et ero humilis in oculis meis. Quam regulam Christus servare voluit in se ipso, secundum voluntatem Dei Patris, per Prophetam Zachariam prænuntiatam, quam Evangelista Matth., XXI, 5, in Christo adimpletam esse pronuntiat: Ecce, inquit, rex tuus venit tibi mansuetus, sedens super asinam et pullum filium subiugalis. Quod si principes mundi de humilitate commendantur et paupertate, per quæ gratiosi facti sunt subditis, et ipsorum prosperatum est dominium, quare non magis commendabimus perfectam humilitatem Christi? Scribit enim Valerius Maximus lib. II, de Codro Atheniensi rege, et Augustinus De Civ. Dei, quod cum Peloponnenses pugnarent contra Athenienses, ex consultatione Apollinis certioratus est, quod ille exercitus prævaleret, cuius dux morti dicaretur. Unde rex Codrus, pro salute suæ gentis, in effigie pauperis se hostibus interficiendum obtulit: ipsoque mortuo in fugam versi sunt hostes. Propter quod Athenienses ipsum inter deos asserebant fuisse translatum. Tradit etiam idem Augustinus in præfato libro, et Valerius Maximus de quibusdam consulibus romanis, et de Lucio Valerio, quod in tanta mortuus est indigentia, ut cogerentur amici collectam facere numerorum pro eius sepultura. Fabricius etiam consul de hoc ipso summe commendatur. Unde scribit idem Valerius Maximus et Vegetius, De re milit. lib. IV, et dictum est supra, quod cum esset par unicuique pauperi, et legati Epirotarum magnum auri pondus eidem offerrent, eo recusante, Narrate, inquit, Epirotis me malle hæc habentibus imperare, quam ipsa possidere. Quid plus insistimus? omnes magni principes et monarchæ cum humilitate subiugaverunt mundum, sed cum fastu elationis perdidit dominium, ut superius est tactum. Propter quod in Eccli. III, 20, scribitur: Quanto magnus es, humilia te in omnibus, et coram Deo invenies gratiam. Amplius autem: si virtus humilitatis et benevolentiae in quocumque principe commendatur, multo magis laudari debet in principe nostro Christo, tanquam in supremo gradu virtutis constituto. Concluditur ergo, quod Christi humilitas et paupertas fuit consona rationi, quamvis legitimus esset Dominus, propter causam iam dictam.

CAPITULUS 13

Secunda causa assignatur quare Dominus assumpsit vitam abiectam et occultam, licet esset verus Dominus mundi; et exponuntur verba Isaïæ Prophetæ de Christo

EST et alia ratio, quare Dominus noster statum humilem assumpsit, quamvis Dominus mundi, ad insinuandam videlicet differentiam inter suum et aliorum principum dominium. Quamvis enim temporaliter esset Dominus orbis, directe tamen ad spiritualem vitam suum ordinavit principatum, iuxta illud Ioannis, X, 10: Ego veni, ut vitam habeant et abundantius habeant. Hinc etiam verificatur suum verbum superius allegatum: Regnum meum non est de hoc mundo. Propter hoc igitur humiliter vixit, ut suos fideles exemplo sui traheret ad operandum secundum virtutem, cuius via aptior est humilitas ac mundi contemptus, ut Stoici et Cynici posuerunt, ut de ipsis Augustinus et Valerius Maximus referunt. Ipse etiam Seneca idem ostendit, qui perfectus Stoicus fuit, in libello De Dei prov. et de brevit. vitæ ad Paulinum: per quam quis efficitur dignus ad regnum æternum; ad quod consequendum sui dominii fuit principalis intentio. Unde ipse Dominus in Luca (XXII, 28) discipulis suisque sequacibus dixit: Vos estis, qui permansistis mecum in tentationibus meis. Et ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus, regnum, ut edatis et bibatis super mensam meam in regno meo. Voluit igitur Dominus sequaces suos humiliter vivere exemplo sui, ex causa iam dicta, iuxta illud Matth. XI, 29: Discite a me, quia mitis sum et humilis corde: ac suum temporale dominium ad hoc ordinare. Unde vita spiritualis fidelium regnum cælorum vocatur, quia differt in vivendo a regno mundano, et quia ad verum regnum ordinatur æternum, non ad temporale dominium tantum. Ad tollendam igitur suspicionem de cordibus hominum, quod quasi principatum assumpserit, ut in mundo dominaretur, et hoc esset finis eius, ut aliorum dominorum, vitam abiectam elegit, et tamen verus erat Dominus et monarcha, quia factus est principatus super humerum eius, ut dictum est supra per Prophetam: quod optime fuit in præmissis verbis Isaïæ prænuntiatum, quia primo præponitur humilis et abiectus: Parvulus, inquit, natus est nobis: postea subiungitur cum ista parvitate virtus et excellentia sui dominii propter coniunctum: Et filius, inquit, datus est nobis. Quia enim humanitas in Christo coniuncta erat divinitati filii tamquam instrumentum eius, omnipotentis erat vir-

tutis: et ideo Propheta ibidem circumloquitur ineffabile eius dominium multis clausulis singularis potentiae, quae omnes distincte habent intelligi, ut Hieronymus exponit ibidem, ut per ordinem clausularum est manifestum. Primo siquidem, quantum ad domini securitatem et soliditatem: Cuius, inquit, principatus super humerum eius. Ea enim quae portantur in humeris, firmiora sunt; sic enim onera solidius vehuntur. Secundo, quantum ad domini novitatem, unde scribitur: Et vocabitur nomen eius Ad mirabilis. Admiratione enim dignum est, quia humilis et pauper, et tamen Dominus mundi. Tertio, quantum ad sapientiae claritatem, quod est praecipue principibus necessarium, quia vae terrae cuius rex puer est, ut dicitur in Eccle. x, 16. Quod accidit quando princeps per se nihil potest, sed innixus aliorum agit consilio, sive agitur, ut melius dicatur: unde subiungitur: Consiliarius. Quarto, quantum ad domini dignitatem, quia Deus. Cum enim in ipso sit unum suppositum et una persona, in qua sunt unitae divina et humana natura; et principatus Christi in virtute agit divini suppositi; et ideo sequitur: Fortis. Recipit enim influentiam Christi principatus ex divina virtute, quae in ipso personaliter erat, qua potentia usus est Christus circa passionem, cum Iudaei vellent eum occidere, et ipsum quaererent, quo dicente: ego sum, statim ceciderunt in terram, ut in Ioanne scribitur. Quae quidem fines sui successoris excedit: quia constat quod Vicarius Christi non est Deus, et in hoc transcendit sua potestas potentiam sui successoris; ex quo Christus multa potuit circa ordinationem suorum fidelium et regimen, quae beatus Petrus non potuit, nec sui successores, ut superius est ostensum. Et ex eadem parte, videlicet quod iste parvulus erat, subditur sexta conditio singularis sui principatus, quae est regendi benignitas: quia Pater futuri saeculi, quod ad plenitudinem gratiae referre possumus, qua quidem qui pleni sunt omne iugum legis leviter portant. Qua ratione Apostolus dicit ad Gal., V, 18: Si spiritu ducimini, non estis sub lege. Unde talibus ad regendum virga ferrea non est necessaria: et hoc singulare est in principatu Christi. Septimum et ultimum sumitur ex eadem causa, quod est regendi tranquillitas, cum subditur: Princeps pacis, etsi non corporis, tamen pectoris. Et hanc quidem suis fidelibus Christus rex noster et princeps et vivendo offert, et moriendo reliquit. In mundo, inquit (Joann. XVI, 33), pressuram habebitis, in me autem pacem: et hoc etiam est singulare in suo principatu. In humilitate ergo et paupertate suum fundavit dominium, et in adversitatibus, et laboribus, et aërumnis: quomodo aucta fuit respublica Romanorum, non videlicet fastu, vel pompis superbiae, ut Salustius refert ex sententia Catonis, et Valerius Maximus hoc idem

probat.

CAPITULUS 14

Quod isto modo aucta fuit respublica per exempla antiquorum Romanorum, et postea subdit de Constantino

ET HINC est quod rex noster Christus principes sæculi permisit dominari, et eo vivente, et eo moriente, ad tempus, quousque videlicet suum regnum esset perfectum, et ordinatum in suis fidelibus operationibus virtuosis, et eorum sanguine laureatum. Si enim Regulus, qui et Marcus appellatur, pro zelo suæ patriæ a Carthaginensibus est occisus; si Marcus Curtius in abruptum terræ hiatum se proiecit ad liberationem patriæ; si Brutus et Torquatus filios occiderunt pro iustitia et disciplina militari conservandis, ut historiæ tradunt, quorum zelo respublica ex parva facta est magna; item, si Seleucus, apud Locros dominans, ut Valerius Maximus refert libro VI, filium uno orbavit oculo, alteroque se ipsum pro adulterio commisso, ut iustitia servaretur, contra prædictum delictum per filium perpetratum, sicque admirabili æquitatis temperamento se inter misericordem patrem et iustum legislatorem partitus est: quare non magis Christiani reddi debent laudabiles, si se exponunt passionibus et tormentis pro zelo fidei et amore Dei, ac virtutibus variis conantur florere, ut regnum consequantur æternum, ac Christi principatus accrescat in eorum meritis? Hæc autem Augustinus, De Civ. Dei, quasi per totum subtiliter valde ac diffuse pertractat. Propter quod et dictum librum fecit, quod et factum fuit intermedio tempore a passione Domini, usque ad tempora beati Sylvestri et Constantini: quo quidem sæculi spatio infinita populi multitudo per mortem Christo Domino suo dedicata est et coniuncta, ac suum ducem et principem est secuta. Primo quidem primi duces Apostoli et alii Christi discipuli, omnes Christi vicarii, et Petri successores, quod fuit tempus 350 annorum, in quorum sanguine, et corporibus, ac ipsorum vitæ meritis fundata est Ecclesia tamquam lapidibus vivis et pretiosis, ac ineffabili fundamento; contra quod nec venti, nec pluvix, nec quæcumque procellæ diversarum passionum vel quarumcumque perturbationum sæviant, ipsum possunt obruere. oportuno igitur tempore, ut manifestaretur mundo regnum Christi compositum, virtus principis nostri Iesu Christi principem mundi sollicitavit, Constantinum videlicet, percutiens eum lepra,

ac ipsum curans supra humanam virtutem. Qua probata, in dominio cessit vicario Christi, beato videlicet Sylvestro, cui de iure debebatur ex causis et rationibus superius assignatis: in qua quidem cessione spiritali Christi regno adiunctum est temporale, spiritali manente in suo vigore; quia illud per se quæri debet a Christi fidelibus, istud vero secundo tamquam administrans primo: aliter autem contra intentionem fit Christi. Tunc adimpletum est quod post illam clausulam scribitur in Isa. IX, 7: Multiplicabitur eius imperium et pacis non erit finis. Apertæ sunt enim Ecclesiæ ab eo tempore, et cœpit Christus prædicari publice, quod ante non poterat sine periculo mortis. Et eodem anno, quo Constantinus curatus est a lepra et conversus est ad fidem, baptizati sunt circa partes romanas plusquam centum millia hominum ex virtutibus ostensis per dictum Christi vicarium. Sed attendendum quod dicit Propheeta: Et pacis non erit finis. Constat enim post mortem Constantini filium eius hæresi Ariana fuisse infectum, et Ecclesiam perturbasse. Unde sub eo passi sunt exilium solemnes Ecclesiæ doctores: Hilarius Pictaviensis, et Athanasius Alexandrinus Episcopi, ac Eusebius Vercellensis et multi alii Ecclesiarum doctores et clerici: nec non et caput Ecclesiæ summus Pontifex Liberius in veritate fidei vacillavit ex multa persecutione Constantii, ut historiæ tradunt. Post ipsum fuit Iulianus apostata, frater Galli, et consobrinus Constantii. Hic secundam intulit persecutionem fidelibus, sub quo passi sunt Ioannes et Paulus germani. Unde ergo verificatur verbum Domini per Prophetam iam dictum? oportet autem prædicta ad pacem pectoris reducere, non corporis. Unde ipse Dominus, quando pacem offert discipulis, in Ioanne, XIV, 27, de tali pace loquitur: Pacem meam do vobis, non quomodo mundus dat, ego do vobis. Manifestum est enim illa verba discipulis imminente passione dicta. Tunc autem constat ipsos persecutionem passos. Unde dictum est eis in eodem temporis momento: Si me persecuti sunt, et vos persequentur. Hanc ergo pacem electi Christi fideles perdere non possunt, nisi velint. Quod si licuit Stoicis dicere, bona hominis, quæ virtutes appellant, in homine semper manere, nec auferri posse virtuosus invitis, ut refert A. Gellius in libro Noctium Atticarum de Dibon Stoico, et Augustinus, De Civit. Dei, lib. V, quare non magis dicemus de mentibus fidelium, quod pacis eorum non erit finis, cum inhæreant fini, qui sine fine vivit?

CAPITULUS 15

Qualiter imperatores constantinopolitani, sequentes a Constantino, fuerunt obedientes et reverentes Ecclesie Romanæ: et hoc ostendit per quatuor concilia, quibus dicti principes se subiecerunt

His autem peractis, Iuliano in bello Persarum interfecto, reddita est pax Ecclesie per Iovinianum fratrem eius virum catholicum: licet parum regnaverit. Istud autem notabile, ab inde usque ad tempora Caroli Magni, de imperatoribus reperitur: omnes quasi obedientes et reverentes fuisse Romanæ Ecclesie, tamquam ipsa principatum teneret, sive respectu spiritualis domini, sicut sancta Synodus Nicæna definit, sive temporalis. Unde Gelasius Papa Anastasio imperatori scripsit, imperatorem ex iudicio Papæ dependere, ut historiæ tradunt, et non e contrario. Valentinianus etiam, qui immediate Ioviniano successit, sic fertur dixisse, ut ecclesiastica historia refert, cum Archiepiscopi Mediolanensis instaret electio: Talem, inquit, nobis in pontificali institute sede, cui nos, qui gubernamus imperium, sincere nostra capita submittamus, et eius monita, dum tamquam homines deliquerimus, necessario veluti curantis medicamina suscipiamus. Et quia ista materia est fructuosa ad ostendendam reverentiam principum circa vicarium Christi, de imperatoribus usque ad tempora Caroli est hic agendum. Ulterius autem a Carolo usque ad ottonem primum, inter quæ tempora facta est diversitas in tribus. Primo: quantum ad modum eligendi. Secundo: quantum ad modum succedendi. Tertio: quantum ad modum providendi. Et ut appareat, tradendum est hic aliquid de processu imperatorum a tempore Constantini, qui subiecti fuerint Ecclesie, præter iam dictos tyrannos. Sicut enim narrant historiæ, postquam Constantinus cessit imperium vicario Christi, transtulit se cum satrapis et principibus suis in provinciam Thraciæ, ubi Asia maior incipit, et terminatur Europa, ibique unam civitatem assumpsit, quæ vocabatur Byzantium. Quam quidem, ut historiæ tradunt, quasi adæquavit Urbi, et suo nomine appellavit. In hac ergo fuit imperialis sedes usque ad Carolum, in cuius persona Adrianus Papa, congregato concilio in Urbe, imperium a Græcis transtulit ad Germanos. In quo apparet imperatores Constantinopolis a vicario Christi, summo videlicet Pontifice, dependere, ut Gelasius Papa Anastasio scribit imperatori: unde ipsorum imperium ad exequendum regimen fidelium secundum mandatum summi Pontificis ordinatur, ut

merito dici possint ipsorum executores esse et cooperatores Dei ad gubernandum populum christianum. Quod quidem ostenditur primo de quatuor imperatoribus, qui in isto medio tempore regnaverunt, nec non et præsentibus fuerunt quatuor conciliis solemnioribus et universalioribus, et approbantes ipsorum statuta, et eisdem se similiter subiicientes. Primum fuit Nicænum trecentorum decem et octo Episcoporum, tempore Constantini, ubi condemnatus est Arius, presbyter Alexandrinus, ut historiæ tradunt, qui Filium Dei asserebat minorem Patre: ubi de dicto principe fertur, quod eidem concilio omnes sumptus fecit, quasi in hoc recognoscens suum dominum vicarium Christi, cuius vices totum gerebat concilium, quia beatus Sylvester absens fuerat ab eodem ex speciali causa. Secundum autem concilium fuit Constantinopoli, sub Cyriaco Papa celebratum (quidam tamen dicunt sub Damaso), præsentibus Theodosio seniore, ut historiæ tradunt, centum quinquaginta Episcoporum. In quo multæ fuerunt hæreses condemnatæ: sed præcipue Macedonii Episcopi Constantinopoli, qui Spiritum sanctum negabat esse Deum, Patri consubstantialem et Filio. Hic autem Theodosius tanta reverentia fuit ad Ecclesiam, quod, ut scribit Gelasius Anastasio Imperatori, beato Ambrosio prohibente eidem ingressum Ecclesiæ, non fuit ausus intrare, quin potius excommunicavit eum, quia consensit in necem multitudinis Thessalonicæ, eo quod suum iudicem occidissent, ut narrat historia Tripartita. Quod totum princeps catholicus patienter tulit, et tandem durissime reprehensus ab ipso, publicam prius egit pœnitentiam, quam publicum haberet Ecclesiæ ingressum. Tertium autem concilium celebratum fuit sub Theodosio iuniore, Arcadii filio, apud Ephesum, ducentorum Episcoporum, tempore Cœlestini primi, licet præsens non fuerit; sed eius vices gessit Cyrillus Alexandrinus Episcopus confidentia Theodosii, qui tantæ fuit honestatis, et maturi consilii et reverentiæ ad divinum cultum, quod etiam in tenella ætate permissus est imperare, ut historiæ tradunt. Synodus autem prædicta contra Nestorium, Constantinopoli episcopum, congregata fuit, qui duas personas ponebat in Christo, et duo supposita, per quæ tollebatur vera unio utriusque naturæ. Quartum autem concilium fuit celebratum in Chalcedonia sexcentorum triginta Episcoporum sub Leone primo, præsentibus principe Marciano, de quo pro reverentia Romanæ Ecclesiæ, sic dixisse fertur in actione septima præfatæ Synodi: Nos, inquit, ad fidem confirmandam, non ad potentiam ostendendam, exemplo religiosissimi viri Constantini, huic concilio interesse volumus, ut inventa veritate, non ultra multitudo pravis doctrinis attracta discordet. Per quod habeo, quod tota intentio princi-

pum antiquitus erat ad favendum fidei et Ecclesiæ Romanæ reverentiæ et honori. In hoc autem concilio damnatus est Eutyches cum Dioscoro, Episcopo Alexandrino: qui, sicut Nestorius ponebat naturas et personas distinctas, sic isti asserebant confusas et admixtas.

CAPITULUS 16

De duobus conciliis sequentibus post alia quatuor, celebratis tempore Justiniani et Constantini iunioris; et quæ fuit ratio quare imperium translatum fuit a Græcis ad Germanos

MULTA etiam et alia fuerunt concilia, licet ista fuerint principaliora a tempore Constantini usque ad Carolum, in quibus principes se subiectos Ecclesiæ ac fideles ostendunt: sed præcipue Justinianus post cursum quartæ Synodi centum viginti Episcoporum, præsentente Julio Papa. Hoc enim manifestum est ex suis legibus, quas in favorem condidit ecclesiastici status. Item, ex epistola, quam, celebrato concilio in Constantinopoli, per totum orbem terrarum direxit, in qua institutis Ecclesiæ se subiecit, mandans populis eidem in omnibus obedire, replicans etiam super quatuor conciliorum memoratorum statuta, et eadem confirmans, suas sanctiones, sive leges subiiciens ecclesiasticis institutis: sed præcipue in usuris et matrimonio, in quibus tota vita civilis versatur. Quæ quidem Synodus celebrata fuit contra Theodorum et eius sectatores Constantinopoli, qui aliud dicebant esse Verbum Dei, et aliud Christum, negantes etiam beatam Mariam. Sexta autem Synodus celebrata fuit in urbe regia præfata, Constantino iuniore procurante, centum quinquaginta Episcoporum, rogatu Agathonis, contra Macharium, Antiochenum Episcopum, et eius socios, qui unam operationem et unam voluntatem in Christo asserunt, iuxta perfidiam Eutychetis. In qua quidem Synodo dictus Constantinus, qui fuit post Justinianum principem ad centum quinquaginta annos, fidei multum favit, destruens Monothelitas hæreticos, quorum pater et avus fuerunt fautores, restauravit Ecclesias per ipsos destructas. Hæc pro tanto sint dicta ad ostendendum quod Constantinopolis imperatores fuerunt Romanæ Ecclesiæ protectores ac propugnatores usque ad tempora Caroli Magni. Tunc igitur gravata Ecclesia a Longobardis, et Constantinopolis imperio auxilium non ferente, quia forte non poterat, eius potentia diminuta, advocavit Romanus Pontifex ad sui defensionem contra prædictos Barbaros regem Francorum.

Primo quidem Pipinum Stephanus Papa, et successor Zachariæ contra Aistulphum, regem Longobardorum: deinde Adrianus et Leo Carolum Magnum contra Desiderium, Aistulphi filium: quo extirpato et devicto cum sua gente, propter tantum beneficium, Adrianus, concilio celebrato Romæ centum quinquaginta quinque Episcoporum et venerabilium abbatum, imperium in personam magnifici principis Caroli a Græcis transtulit in Germanos: in quo facto satis ostenditur, qualiter potestas imperii ex iudicio Papæ dependet. *Quamdiu enim Constantinopolis principes Romanam Ecclesiam defenderunt, ut fecit Justinianus per Belisarium contra Gothos, et Mauritius contra Longobardos, Ecclesia dictos principes fovit. Postquam vero defecerunt, ut tempore Michælis, contemporanei Caroli, de alio principe ad sui protectionem providit.*

CAPITULUS 17

Qualiter diversificatus est modus imperii a Carolo Magno usque ad Ottonem tertium; et unde plenitudo potestatis summo Pontifici convenit

CONSTANTINOPOLI in eligendo servabatur modus antiquus: aliquando enim assumebantur de eodem genere, aliquando aliunde, et aliquando per principem fiebat electio, aliquando per exercitum. Sed instituto Carolo cessavit electio, per successionem assumebantur de eodem genere, ut semper primogenitus esset imperator, et hoc duravit usque ad septimam generationem: qua etiam deficiente, tempore Ludovici a Carolo separati, cum Ecclesia vexaretur ab iniquis Romanis, advocatus est otto, primus dux Saxonum, in Ecclesiæ subsidium, libertaque Ecclesia a vexatione Longobardorum, et impiorum Romanorum, ac Berengarii tyranni, in imperatorem coronatur a Leone VII, genere Alamanno, qui et imperium tenuit usque ad tertiam generationem, quorum quilibet vocatus est otto. Et ex tunc ut historiæ tradunt, per Gregorium V, genere similiter Teutonicum, provisiva est electio, ut videlicet per septem principes Alamanniæ fiat, quæ usque ad ista tempora perseverat, quod est spatium ducentorum septuaginta annorum, vel circa; et tantum durabit, quantum Romana Ecclesia, quæ supremum gradum in principatu tenet, Christi fidelibus expediens iudicaverit. In quo casu, ut ex verbis Domini supra inductis est manifestum, videlicet pro bono statu universalis Ecclesiæ videtur Vicarius Christi habere plenitudinem potestatis, cui competit dicta provisio ex triplici iure. Primo quidem di-

vino, quia sic videtur voluisse Christus ex verbis superius introductis, et infra etiam ostendetur. Secundo vero ex iure naturali, quia, supposito ipsum primum locum tenere in principatu, oportet eum dici caput, a quo est omnis motus et sensus in corpore mystico: per quod habemus quod omnis influenza regiminis ab ipso dependet. Amplius autem: in communitate oportet attendere ad conservationem ipsius: quia hoc natura requirit humana, quæ sine societate vivere non potest. Conservari autem nequit, nisi per dirigentem primum in quolibet gradu hominum: et hoc est in actibus hominum primus hierarcha, qui est Christus: unde est primum dirigens, et consulens, et movens, cuius vices summus Pontifex gerit. Rursus autem: dictum est supra, in primo libro, quod princeps est in regno sicut Deus in mundo, et anima in corpore. Constat autem, quod omnis operatio naturæ ex Deo dependet, sicut gubernante, movente et conservante, quia in ipso movemur et sumus, ut dicitur in Act. Apostolorum, XVII, 28, et Propheta Isa., XXVI, 12: omnia opera nostra operatus es in nobis, Domine. Similiter et de anima dici potest, quia omnis actio naturæ in corpore in triplici genere causæ dependet ex anima. Hoc autem videmus in Deo, quod gubernando et dirigendo mundum permittit corruptionem particularis entis pro conservatione totius; sic et natura facit pro conservatione humani corporis ex virtute animæ. Simile contingit in principe totius regni, quia pro conservatione regiminis super subditos ampliatur eius potestas imponendo tallias, destruendo civitates et castra pro conservatione totius regni. Multo igitur magis hoc conveniet summo et supremo principi, id est Papæ, ad bonum totius christianitatis. Propter quod et prima Synodus Nicæna præsentem Constantino eidem primatum attribuit in primis canonibus quos instituit. Iura etiam sequentia dictum concilium in his singulariter dictum principatum attollunt, dicentia quod sic debet reputari eius sententia tamquam ab ore Dei prolata: et hoc idem Carolus Magnus confitetur ibidem. Item: non licet appellare ab eius sententia. Item: ipse est qui superiorem non habet. Item: ipse est qui vices Dei gerit in terris. Et hæc est tertia via, sive ratio per quam ostenditur et concluditur, summum Pontificem in dicto casu plenitudinem potestatis habere. In duobus igitur casibus ampliatur eius potestas, ut patet supra, vel ratione delicti, vel ad bonum totius fidei: quod eleganter nobis ostendit Propheta Ieremias, I, 10, cui in persona vicarii Christi dicitur: Ecce, inquit, constitui te super gentes et regna, ut evellas, et destruas, et disperdas, ac dissipes: quod ad rationem delicti referimus: ubi in quatuor illis vocabulis diversa genera pœnarum accipimus, quæ infligi possunt unicuique fidei, sive subdito,

cum dicit: et super gentes: sive domino, cum dicit: et super regna. Secundum autem est, unde accipimus ampliata summi Pontificis potestatem, cum postea dicitur: Et ædifices, et plantes; quod ad providentiam Vicarii Christi pertinet pro bono universalis Ecclesiæ.

CAPITULUS 18

Comparatio regalis domini inter imperiale et politicum, qualiter convenit cum utrisque

His habitis, videnda est comparatio imperialis domini ad regale et politicum: quia, ut ex dictis apparet, convenit cum utroque et cum politico quidem quantum ad tria. Primo enim considerata electione. Sicut enim consules romani et dictatores, qui politice regebant populum, assumebantur per viam electionis, sive a senatoribus; ita et de imperatoribus contingebat, quod assumebantur, sive a romano exercitu, ut Vespasianus in Palæstina, ut historiæ tradunt, et similiter Phocas ex militari seditione in oriente assumptus est contra Mauritium imperatorem, quem postea interfecit. Aliquando autem eligebantur imperatores a senatoribus, ut Traianus et Diocletianus, quamvis unus de Hispania esset, alter vero de Dalmatia. Et similiter Aelius Pertinax a senatoribus est assumptus. Item: non semper de genere nobili, sed de obscuro, ut in prænominatis liquet Cæsaribus, Vespasiano et Diocletiano, sicut historiæ tradunt. Sic de consulibus et dictatoribus romanis contigit, sicut supra patuit de Lucio Valerio et Fabricio. Et Augustinus refert, in V De Civit. Dei, de Quinto Cincinnato, qualiter cum solum quatuor haberet iugera ad colendum, factus est dictator maior. Item: alia est comparatio, sive similitudo, quod ipsorum dominium non transibat in posteros, unde statim ipso mortuo dominium expirabat. Quantum autem ad ista duo exemplum habemus etiam modernis temporibus, quod electi sunt imperatores, videlicet Rodolphus simplex comes de Ausburg, quo mortuo, assumptus est in Imperatorem comes Adolphus de Anaxone, quo occiso ab Alberto, Rodolphi filio, eodem modo assumptus est. Hoc ergo generale est, nisi forte vel ipsorum probitate contingeret ipsos assumi, vel ex gratia patris ipsorum, ut de Arcadio et Honorio, filiis antiquioris Theodosii, contigit, et similiter de Theodosio iuniore, Honorii filio. Nam quia bene rexerunt rempublicam et imperialem aulam, meruerunt in suo genere aliquo tempore perseverare dominium. Similiter accidit de romanis consulibus, quod licet singulis annis eligerent consu-

les, saltem quantum ad magistratum, ut patet in I Machab., sæpius tamen contingebat, quod propter probitatem personæ vel generis transibat in posteros, ut de Fabio Maximo contigit, de quo scribit Maximus Valerius, quod cum a se quinquies, et a patre, avo et proavo, maioribusque suis sæpe consulatum gestum conspiceret, animadversione quam constanter potuit cum populo id egit, ut aliquando vacationem Fabiæ genti darent, ne maximum imperium in una tantum continuaretur familia. Accidit quoque quandoque per quamdam violentiam usurpari imperium, non ex merito virtutum, sicut fertur de Caio Caligula sceleratissimo, qui fuit nepos Tiberii, sub quo Christus passus est. Et similis de Nerone verificatur sententia. Hoc idem accidit de consulibus urbis, quod ex eorum impietate, ut historiæ narrant, usurpaverunt dominium, sicut Sylla et Marius, commotores urbis et orbis. Ex quibus omnibus patet convenientia imperialis domini cum politico. Sed et cum regali ex triplici parte convenientia ostenditur. Primo quidem ex modo regendi, quia iurisdictio- nem habent, ut reges, et eisdem quodam iure naturæ sunt, ut regibus, tributa et vectigalia instituta, quæ et transgredi non possunt sine peccato, nisi sicut in iure regali superius definito: quod consules nequeunt, nec etiam quicumque alii civitatum rectores in Italia, qui politico regunt regimine, ut iam dicitur. Tributa enim et vectigalia ad ærarium publicum deducuntur: et de hoc Salustius refert, qualiter reprehendit Cato in sua concione romanos consules sui temporis. Cum enim commendasset eos, quod Eis fuit domi industria, foris iustum imperium, animus in consulendo liber, neque libidini, neque delicto obnoxius, subiungit: Pro his nos habemus luxuriam atque avaritiam, publice egestatem, privatim opulentiam. Secunda convenientia imperatorum cum regibus est corona, quia coronantur ut reges. Duplicem enim habent coronam et recipiunt electi in Imperatorem. Unam quidem prope Mediolanum, in villa quæ dicitur Modætia, ubi sepulti sunt reges Longobardorum: quæ quidem corona ferrea dicitur esse signum, quod primus imperator germanus Carolus Magnus colla regum Longobardorum suæque gentis perdomuit. Secundam coronam, quæ aurea est, a summo percipit Pontifice, et cum pede sibi porrigitur, in signum suæ subiectionis et fidelitatis ad Romanam Ecclesiam. Huius autem fastigii dignitatem, nec consules nec dictatores habebant in Urbe; quia, ut scribitur in I Machab., inter præsidēs romanos nemo portabat diadema, nec induebatur purpura, quorum utrumque faciunt imperatores et reges. Tertia vero convenientia quam imperatores habent cum regibus, et differunt a consulibus, sive rectoribus politicis, est institutio legum et arbitraria potestas, quam habent

super subditos in dictis casibus. Propter quod et eorum dominium maiestas appellatur, imperialis, videlicet et regalis: quod consulibus et rectoribus politicis non convenit, quia agere ipsis non licet, nisi secundum formam legum eis traditam, vel ex arbitrio populi, ultra quam iudicare non possunt. Patet igitur de qualitatibus imperialis regiminis secundum diversitatem temporum, et comparisonem ipsius ad regimen politicum, et regale.

CAPITULUS 19

*De dominio principum, qui subsunt imperatoribus
et regibus, et de diversis nominibus eorum quid
importent*

DETERMINATIS his quæ ad regimen regale et imperiale pertinent, nunc de dominiis eisdem annexis est dicendum, ut sunt principes, comites, duces, marchiones, barones, castellani, et quibusdam aliis nominibus ad dignitatem pertinentibus secundum diversas consuetudines regionum. Sunt etiam alia nomina dignitatum sub regibus, de quibus Scriptura sacra mentionem facit, ut satrapa: unde in Dan., III, 94, scribitur: Congregati sunt satrapæ regis Babylonæ, magistratus et iudices. Et ibidem etiam fit mentio de optimatibus regis. In I etiam Machab. quatuor ponuntur nomina dignitatum Ubi dicitur, quod contra Nichanorem ludas constituit populo duces, tribunos, et centuriones, et pentacontarchos, et decuriones. Gesta etiam Romanorum quibusdam singularibus nominibus suos rectores appellant, post exactos reges, videlicet consules, dictatores, magistratus, tribunos, senatores, patricos et præfectos. Item. Scipiones, censores et censorinos. De quibus omnibus sub duplici titulo est agendum. Primo quidem de nominibus propriis imperatorum et regum et annexis statui, unde traxerunt originem, et quale fuit ipsorum regimen. Postea vero de propriis pertinentibus ad politicum principatum. Propria autem nomina dignitatum deservientium Imperatoribus et regibus, sunt quidem principes, domini videlicet provinciarum, quasi primum locum tenentes sub regali, vel imperiali dominio. Unde et dominantur baronibus, et comitibus interdum, ut in Theutonia et regno Siciliae patet. Quamvis etiam Scriptura istud nomen sæpius extendat ad omne genus domini, et præcipue nobilis: ad cuius similitudinem quidam Angelorum ordo vocatur principatus, quia dominantur toti provinciae. Unde et in Dan. scribitur, x, 13: Princeps Persarum restitit viginti

uno diebus. Item etiam Joseph, qui secundus erat a rege in Aegypto, se principem vocat, ut in Genesi scribitur. Secundum nomen est comitum, quod quidem nomen fuit assumptum primo a populo Romano post exactos reges. Eligebant enim singulis annis, ut tradit Isidorus, II *Étymolog.*, duos consules, quorum unus rem militarem, alter vero rem administrabat civilem, et isti duo consules primo vocati sunt comites, a commeando simul per veram concordiam. Unde aucta fuit respublica, ut Salustius tradit *De bello lugurthino*. Processu vero temporum istud nomen abolitum est a Romano regimine, et translatum est ad statum aliquem dignitatis, sub regibus et imperatoribus deputatum. Unde dicuntur comites, a comitando, quia ipsorum officium est præcipue reges et imperatores sequi in rebus bellicis, vel quacumque re militari, et in aliis quibuscumque gerendis pro totius regni utilitate. Duces autem a ducatu populi dicti sunt, sed præcipue in castris. Est enim ipsorum officium, exercitum dirigere, et ipsum in pugna præire. Unde cum filii Israël impugnarentur a Chananæis, quæsierunt a se invicem, ut scribitur in *lib. Jud.*: *Quis ascendet ante nos contra Chananæum, et quis erit dux belli?* Et hoc nomen tali rectori proprie convenit, propter difficultatem regendi, quando quis est in pugna. Unde ab excellentia regiminis, congruissime dux vocatur. *Qua* ratione Josue, sive Jesus Nave, quia pugnavit bella Domini, sic vocatus est, sicut testificatur de ipso ille egregius princeps Mathathias in I *Machab.*: *Jesus dum implet verbum, factus est dux in Israël.* Sic etiam dixerunt zelatores legis Iudaicæ Jonathæ, mortuo Juda Machabæo: *Eligimus te in principem et ducem ad bellandum bellum nostrum.* Aliud autem nomen dignitatis deserviens imperatoribus et regibus est marchio qui comitatu æquipollet: sed hoc nomen sortitur a severitate iustitiæ. Dicitur enim marchio, a marcha, quod est singulare divitum pondus, per quod significatur recta et rigida iustitia. Hoc autem satis congrue apparet in dictis principibus, quia, ut communiter reperitur in regionibus nobis notis, omnes tales principes, qui isto nomine nuncupantur, sunt in provinciis asperis (propter quod et confinia regionum quæ sunt loca montuosa et rigida, apud aliquos appellantur *marchiæ*); vel in provinciis lascivis, quorum utrumque genus rigore iustitiæ conservatur. Est et aliud nomen, quod baro dicitur, a labore dictum, sive quia a laboribus fortes, ut Isidorus tradit in commemorato libro. *Barys* enim Græce, Latine gravis, sive fortis vocatur. Hoc autem proprium est principum, ut in continuis sint gymnasiis, sicut in partibus Galliæ et Germaniæ est solitum, sive in venationibus, vel aucupiis, sive in torneamentis, ut mos fuit ipsorum antiquitus, ut Ammonius, *historiarum scriptor egregius,*

scribit. Cuius ratio ponitur a Vegetio, De re milit., quia oportet ipsos esse primos ad bellandum pro subditis, et assuetudine efficiuntur audaces. Unde ipse subdit ibidem, quod nullus attentare dubitat, quod se benedicisse confidit. Et quia ad omnes principes laboris exercitium pertinet, ideo istud nomen omnibus est commune, sive ad principes, sive ad comites, et sic de aliis sub regali dominio existentibus.

CAPITULUS 17

De quibusdam nominibus dignitatum singularibus in quibusdam regionibus: et quale sit omnium istorum regimen

SUNT autem et alia nomina consequentia regale vel imperiale dominium in quibusdam regionibus, sive provinciis, quæ aliquid important, ut nomen satrapæ et optimatis apud Persas et Philistæos. Quorum primum significat promptitudinem serviendi. Unde satrapæ dicuntur quasi satis parati, quod est officium principis propter fidelitatem, quam iurat suo superiori; vel satis rapientes, quod videtur importare ipsum nomen, cum sit fastuosum, ut ex ipsa sacra Scriptura est manifestum. optimatum autem nomen significare videtur supremum gradum sub principe, ab optimo dictum. Magistratus a præ eminentia consilii et doctrinæ dicti sunt in regimine; quomodo et maiores curiæ regis Franciæ sic vocantur, quasi maiores statu. Eteron Græce, Latine statio dicitur. Iudices vero quasi ius dantes populo, qui proprie assessores dicuntur, qui etiam prætores, quasi præ aliis locum tenentes in curia. Sed præses nomen est sacræ Scripturæ, sic dictus, ut tradit Isidorus, quia alicuius loci tutelam præsidialiter tenet. Sunt et alia duo nomina ad dignitatem pertinentia in curia regis, de quibus fit mentio inter officiales euriæ Salomonis, in III Reg., ut a commentariis, et scriba, qui in officiis distinguebantur: quia unus præerat legionibus scribendis per principem institutis, quod idem videtur quod magistratus; alius autem præpositus erat responsivis regum, quem et nos cancellarium appellamus. Præter hæc autem sunt et alia duo nomina usitata quidem in partibus Galliæ, forte ex proprio idiomate alicuius gentis, in quibus nos ab ipsis talem possumus etymologiam sortiri, ut est mariscallus et senescallus, qui proprie rectores expositi sunt ad universalia negotia regionis, quod utrumque nomen importat, ut mariscallus, idest dominus laborum. Maris enim syriace domina, vel dominus latine, callus autem laborem importat; senes

callus autem a senex, propter maturitatem regiminis, et callus calli. In tali enim officio non debent exponi, nisi homines magnæ experientiæ et laboris assidui. Apud Hispanos autem omnes sub rege principes divites homines appellantur, et præcipue in castella: cuius est ratio, quia rex providet in pecuniis singulis baronibus secundum merita sua; vel secundum complacentiam hos deprimit, hos exaltat. Ut in pluribus enim munitiones et iurisdictiones non habent, nisi ex voluntate regis, et inde vocantur divites homines, quia, cui in maiori summa providetur per regem, ille maior est princeps, quia pluribus potest militibus providere: quem modum adhuc observant Romanæ militiæ eo quod sub stipendiis vivunt. Sunt ibi et alii qui vocantur infantes, et alii infantiones, quorum primi sunt de genere regio, qui filii, vel nepotes sic dicti ab innocentia populi quia nullum debent lædere, sed conservare, ac in iustitia fovere, et regi sicut infantes in omnibus obedire: quod hodie male observatur ibidem. Secundi vero sic sunt dicti, quia primos debent sequi sicut maiores. Sunt enim nobiles, qui plus virtutis habent quam miles simplex, et aliquorum castrorum et villarum domini, qui et alicubi castellani dicuntur. Dicti autem sunt infantiones, quia minus possunt inter alios principes lædere propter impotentiam suam, sicut pueri ab infantia recedentes. Si enim lædant subditos suos, rebellant, maioribus principibus adhærentes, et sic perdunt dominium. Item nec potentiam habent maiorum principum, sicut nec puer respectu viri. Hæc igitur de principibus subiectis et subalternatis regibus dicta sufficiant, et quid significant, vel quid importent. De cæteris vero dignitatibus supra præmissis, quia ut in pluribus pertinent ad politiam, licet aliqua sint communia, infra in sequenti opere declarabitur. Nunc enim videndum est, quale est dictorum principum regimen: circa quod est respondendum, secundum sententiam sacræ Scripturæ. Dicitur enim in Eccli., X, 2: Secundum iudicem populi, sic et eius ministri sunt, et qualis est rector civitatis, tales habitantes in ea. Tales enim principes modum habent communiter regendi, regaliter, vel imperialiter, nisi forte in aliquibus locis propter consuetudinem usurpatam, vel ex tyrannide, vel propter malitiam gentis, quia aliter domari non possunt, ut dictum est supra, nisi tyrannico regimine, ut accidit in insula Sardinia et Corsicæ, item in quibusdam insulis Græciæ, item in Cypro, in quibus dominantur nobiles principatu despotico vel tyrannico: unde et de insula Sicilia tradunt historiæ, quod semper fuit nutritrix tyrannorum. In partibus etiam Italiae comites et alii principes, nisi forte per violentiam tyrannizent, oportet subditos suos regere more politico et civili. Inveniuntur etiam apud eos quædam nomina dignita-

tum ex iure imperii dependentium, et supra simplicem militiam transcendentium, ut sunt valvasalli et cathani, qui et proceres appellantur, iurisdictionem super subditos habentes: quamvis hodie per civitatum potentiam sit diminuta vel subtracta totaliter. Valvasalli autem vocantur a valvis, quia deputati erant ad custodiendum portas palatii regalis sive imperialis, quos nos ostiarios appellamus. Cathani ab universalitate operum in curia principum, et strenuitate super alios simplices milites sunt dicti, qui et proceres quasi ante alios procedentes dicuntur, Katholou enim universale græco nomine significamus. Multa etiam sunt alia nomina, secundum diversas regiones et linguas, ad beneplacitum principum instituta. Sed hoc ad præsens sufficiat, reliqua reservando ad regimen politiæ, de quo specialis debet esse tractatus propter diffusionem materiæ: ubi de nominibus dignitatum agetur, prout patietur natura regiminis, secundum diversos provinciarum mores, ut philosophi et historici tradunt scriptores.

LIBER 4

CAPITULUS 1

De differentia inter principatum regni et principatum politicum, quem dividit in duos

CONSTITUES eos principes super omnem terram, memores erunt nominis tui, Domine. Psal. 44,17. ¶ Licet dominium omne sive principatus a Deo sit institutus, ut supra est declaratum in tertio libro, diversus tamen in ipso traditur modus a Philosopho, et per sacram Scripturam. Quia ergo supra, in præfato iam libro, actum est de monarchia unius, puta de dominio summi Pontificis, regali et imperiali, ac ipsorum naturam concomitantibus; nunc hic congrue agitur de dominio plurium, quod communi nomine politicum appellamus, descriptum nobis in præsumptis verbis dupliciter, et quantum quidem ad modum assumendi, et quantum ad modum vivendi. Modus autem assumendi in hoc gradu electivus est in quocumque hominis genere, non per naturæ originem, ut de regibus accidit, quod verbum institutionis importat. Constitues, inquit, eos principes: sed addit, super omnem terram, in hoc ostendens generalem regulam in principatu politico: ut generalis sit per viam electionis, ut statuatur princeps: sed quod sit virtuosus: unde subdit: Memores erunt nominis tui, Domine, in consideratione scilicet divina, suorumque præceptorum, quæ sunt regentibus quædam recta ratio agendorum. Propter quod in Proverb., VI, 23, dicitur, quod mandatum Domini lucerna est, et lex lux. Maximus etiam Valerius de Cæsare dicit, quod cælesti providentia virtutes per ipsum fovebantur, et vitia vindicabantur. De hoc autem principatu in præsentī libro est pertractandum, quem Philosophus sic distinguit in III Polit. et supra ostensum est in principio libri: quia si tale regimen gubernatur per paucos et virtuosos, vocatur aristocratia, ut per duo consules, vel etiam dictatorem in urbe Romana in principio, expulsis regibus. Si autem per multos, veluti per consules, dictatorem et tribunos, sicut in processu temporis in eadem contigit urbe, postea vero senatores, ut historiæ narrant, tale regimen politiam appellant, s. quod est pluralitas, sive civitas, quia hoc regimen proprie ad civitates pertinet, ut in partibus Italiæ maxime videmus, et olim viguit apud Athenas, post mortem Codri, ut Augustinus refert De Civit. Dei. Tunc enim a regali dominio destiterunt, magistratus reipu-

blicæ assumentes: sicut in Urbe. Sed quocumque modo dividitur contra regnum, sive monarchiam, et ipsorum oppositum contra oppositum: quia si propositum in proposito, et oppositum in opposito. Et quoniam utrumque pluralitatem includit, ista duo ad politicum se extendunt, prout dividitur contra regale seu despoticum, ut Philosophus tangit in I et III Polit. De hoc ergo hic est agendum. Et primo quidem in quo differt a regali, sive imperiali, sive monarchico, quod ex supra dictis in primo et tertio libro aliququaliter videri potest; sed nunc etiam differentia est addenda, quia legibus astringuntur rectores politici, nec ultra possunt procedere in prosecutione iustitiæ: quod de regibus et aliis monarchis principibus non convenit, quia in ipsorum pectore sunt leges reconditæ, prout casus occurrunt: et pro lege habetur quod principi placet, sicut iura gentium tradunt: sed de rectoribus politicis non sic reperitur, quia non audebant aliquam facere novitatem, præter legem Conscriptam. Unde in I Machab. scribitur, quod Romani curiam fecerunt, et quod quotidie consulebant trecentos viginti, consilium agentes semper de multitudine, ut quæ digna sunt gerant. Per quod habetur, quod in regimine Romano a regum expulsionem dominium fuerit politicum, usque ad usurpationem imperii, quod fuit quando Julius Cæsar, prostratis hostibus, videlicet Pompeio occiso et filiis, subiugatoque orbe, singulare sibi assumpsit dominium et monarchiam, convertitque politiam in despoticum principatum, sive tyrannicum. Nam, sicut historiæ tradunt, post prædicta ad contemptum senatorum videbatur intendere. Ex quo provocati maiores urbis, ipsum in Capitolio viginti quatuor pugionibus perforaverunt, auctoribus Bruto et Cassio, plurimoque senatu. Advertendum etiam hic, quod quamvis unus dominaretur singulis annis, ut in dicto libro Machab. scribitur, sicut in civitatibus Italiæ etiam modo contingit, regimen tamen dependebat ex pluribus, et ideo non regale, sed politicum appellabatur, sicut et de iudicibus Isrælitici populi accidit, cum tamen non regaliter, sed politice populum regerent, sicut dictum est supra. Considerandum etiam, quod in omnibus regionibus, sive in Germania, sive in Scythia, sive in Gallia, civitates politice vivunt; sed circumscripta potentia regis sive imperatoris, cui sub certis legibus sunt astricti. Est etiam alia differentia, quia rectores sæpius exponuntur examini, si bene iudicaverunt, aut rexerunt secundum leges eisdem traditas, et ex contrario subiiciuntur pœnis: unde ipse Samuel, sicut in I Reg., XII, 2, scribitur, quia populum Isræliticum iudicaverat prædicto modo, tali se sententiæ exponit, assumpto in regem Saule: Ecce, inquit, præsto sum, loquimini de me coram Domino et Christo eius (scilicet Saule), utrum bovem cuiusquam

tulerim, si quempiam calumniatus sum, si oppressi aliquem, si de manu alicuius munus accepi. Sic etiam de consulibus Romanis tradunt historiae. Propter quam causam accusatus Scipio Africanus ab impiis æmulis, quod pecunia corruptus fuisset, urbem reliquit. Ex talibus falsis æmulationibus in processu temporis exorta sunt bella civilia: quod in regibus vel imperatoribus locum non habet, nisi quod regiones interdum eis rebellant, si iura regni transcendant, sicut in partibus Hispaniæ et Ungariæ frequentius accidit, et inde etiam in oriente sæpius machinantur mortem dominis: ut apud Aegyptum de Soldano contingit, et in Perside et Assyria, de principibus Tartarorum. Ex qua causa, quia principes sæpe efficiuntur tyranni, quædam regiones indignum iudicant, ut etiam Philosophus narrat in sua Polit., quod reges in ipsorum provinciis perpetuentur in filiis, hoc est quod filii regum succedant in regno: sed ipso mortuo, eligit populus quem magis ornatum moribus comprehendunt, sicut fiebat de imperatoribus, ut supra patuit in III lib., et in Aegypto adhuc observatur modernis temporibus. Quærentur enim pueri elegantes in diversis regionibus, et præcipue in partibus Aquilonis, quia sunt staturæ proceræ et ad militarem disciplinam idonei. Hi de ærario publico nutriuntur, exercitantur in gymnasiis et disciplinis scholasticis, in civilibus actibus et rebus bellicis assistunt Soldano in ministerio, sicut traditur, et post mortem eius, qui probati inveniuntur, ad principatum assumuntur. Interdum tamen impeditur ex violentia, sive ex tyrannide, aut fastu ambitionis. Sunt et aliæ differentiæ circa regimen, quantum ad tempus regiminis, et alias circumstantias, de quibus Philosophus mentionem facit in IV Politic.; sed ista sufficiant et quæ dicta sunt supra, in II et III libro.

CAPITULUS 2

De necessitate constituendi civitatem, propter communitatem necessariam humanæ vitæ, circa quam præcipue consistit principatus politicus

ET quia regimen politicum maxime consistit in civitatibus, ut ex supradictis apparet (provinciæ enim magis ad regale pertinere videntur, ut in pluribus reperitur, excepta Roma, quæ per consules et tribunos ac senatores gubernabat orbem, ut in dicto libro Machab. est manifestum, et quibusdam aliis Italiæ civitatibus, quæ licet dominantur provinciis, reguntur tamen politice): ideo de ipsius constitutione nunc est agendum. Et primo quidem ostendenda est eius constituendæ ne-

cessitas, et quæ eius communitas. Secundo vero quot sunt partes eius, sive ex quibus hominum generibus componitur. Necessitudo autem apparet primo quidem considerata humana indigentia, per quam cogitur homo in societate vivere: quia, ut in Job XIV, 1, scribitur: Homo natus de muliere brevi vivens tempore, repletur multis miseriis, id est necessitatibus vitæ, in quibus miseria manifestatur: unde secundum naturam est animal sociale, sive politicum, ut Philosophus probat in I Polit.; et inde concluditur communitatem civitatis esse necessariam pro necessitatibus humanæ vitæ. Amplius autem: natura providit cæteris animalibus ornamenta et munimenta in sui exordio. Unde ex virtute naturæ æstimativa vitat contraria et convenientia diligit, nullo dirigente prævio, ut opus naturæ sit in eis opus intelligentiæ, sicut Philosophus tradit in II Phys. Sed in homine non sic, immo instructore indiget ad eligendum proportionata naturæ, propter quod nutricem habet ad ista docenda. Rursus ad idem. Vestes et tegumenta quibus ornantur animalia et plantæ statim sicut nascuntur, et homo caret, significativa sunt indigentæ, pro quibus oportet recurrere ad hominum multitudinem, unde civitas constituitur. Propter quod Dominus ostendit in hoc lilia agri, et volucres cœli, et sic de similibus melioris esse conditionis, quam homo, referendo indigentiam ad illum magnificum regem Salomonem, qui tam excellenter abundavit: Respicite, inquit (Matth. VI, 26), volucres cœli, quia non serunt, neque metunt, neque congregant in horrea. Considerate lilia agri, quoniam non laborant, neque nent. Postea subdit: Dico vobis, quod nec Salomon in omni gloria sua coopertus est sicut unum ex istis; quasi maioris fuerit indigentæ quantum ad victum et vestimenta, ac tegumenta, quam plantæ et animalia. Amplius autem: ferocitas animalium, quæ facta sunt homini nociva post lapsum Adæ, ad hoc ipsum inducit. Ad maiorem enim securitatem hominis, cuiuscumque rei timendæ, necessaria est communitas hominum, ex quibus civitas constituitur, unde homo redatur securus. Et inde motus fuit Cain civitatem construere, ut in Gen. scribitur: unde et in Eccli., XL, 19, dicitur quod ædificatio civitatis confirmabit nomen. Rursus: præter necessitatem in corpore sano, sunt et aliæ conditiones necessitatis pertinentes ad corpora ægra, quibus homo frequenter subiicitur. Ad sui autem reparationem sibi homo solus non sufficit, quemadmodum animalia cum patiuntur, quibus natura providit, ut sine hominum medicina curentur, cognoscentia per extimativam eis inditam herbas sanativas eorundem, seu quæcumque alia ordinata ad ipsorum salutem. Homo autem horum ignarus indiget medicis, medicina, et hominum ministerio, quæ omnia multitudinem requirunt homi-

num, quæ civitatem facit, et sic idem quod prius. Amplius autem: quia casus sunt multi, in quos homines incidunt per inopinatum eventum, quibus relevantur in societate: unde in Eccle. IV, 10 scribitur: Væ soli, quia si ceciderit, non habet sublevantem se. Si autem fuerint duo, fovebuntur mutuo. Ex quibus omnibus concluditur, civitatem esse necessariam homini constituendam propter communitatem multitudinis, sine qua homo vivere decenter non potest: et tanto magis de civitate quam de castro, vel quacumque villa, quanto in ea plures sunt artes et artifices ad sufficientiam humanæ vitæ, ex quibus civitas constituitur. Sic enim Augustinus definit eam in I De Civ. Dei, quod est multitudo hominum in uno societatis vinculo colligata. Advertendum autem, quod superius, in principio primi libri, probatum est, societatem humanam esse necessariam, et hic similiter; sed aliter et aliter utrobique: quia ibi secundum quod ordinatur ad principem, hic autem secundum quod partes multitudinis sibi invicem sunt necessariae, propter quam causam necessario sunt institutæ civitates, et castra, prout ordinantur ad politicum regimen.

CAPITULUS 3

Declaratur hoc idem ex parte animæ, sive ex parte intellectus, sive voluntatis, scilicet constitutionem civitatis esse necessariam

NON solum autem ex parte corporis, hoc est quantum ad sensitivam virtutem, habet persuasionem, et veritatem continet quod secundum naturam constructio civitatis est necessaria. sed etiam ex parte animæ rationalis hoc est manifestum: et tanto amplius, quanto homo, in quantum est rationalis, quod ex parte intellectus provenit, societatem magis requirit. Circa partem autem rationalem duplex distinguitur: potentia et actus, videlicet intellectus et voluntas. Quantum autem ad partem intellectivam duplices sunt actus, iuxta quos versatur politicum regimen, videlicet speculativus et practicus. In practico quidem includuntur virtutes morales, quæ referuntur ad opus et non ad scire tantum, sicut Philosophus dicit in II Ethic., ut sunt temperantia, fortitudo, prudentia et iustitia: quæ quidem omnes ad alterum ordinantur, et sic requirunt multitudinem hominum, ex quibus constituitur civitas, ut iam dictum est supra. Et quamvis dictæ virtutes non omnes habeant pro subiecto intellectum (fortitudo enim est in irascibili, temperantia in concupiscibili, quæ ad partem sensitivam pertinent), participant tamen

rationem in quantum regulantur ab ipsa, unde prudentia est ipsarum directiva. Est enim prudentia recta ratio agibilium, ut Philosophus dicit in VI Ethic. Amplius autem: et ipsa sacra Scriptura dictas virtutes morales ad hoc idem ordinat. Sic enim de istis virtutibus dicit in libro Sap. loquens de eo, quod sobrietatem et sapientiam docet, iustitiam et virtutem, quibus utilius nihil est in vita hominibus. Deinde subdit de merito istarum virtutum: Habebo, inquit, per hanc (videlicet scientiam, sive experientiam harum virtutum), claritatem ad turbas, et honorem apud seniores; et multa alia ibidem subduntur, quæ ad multitudinem hominum pertinent. Sed de speculativo intellectu adhuc est manifestum, quia, ut vult Aristoteles in II Ethic.: homo maxime ex doctrina argumentum accipit, et scientiæ generationem, et experimento indiget et tempore: quæ omnia respiciunt hominum multitudinem, ex quibus civitas constituitur. Rursus: duo sunt disciplinabiles sensus, ut tradit Philosophus de sensu et sensato, visus videlicet et auditus: auditus autem multitudinem respicit. Ergo idem quod prius. Præterea: Philosophus dicit in I Metaph., quod sapientis est ordinare. Ordo autem multitudinem requirit. Est enim ordo, ut Augustinus dicit De Civ. Dei, parium dispariumque sua cuique tribuens dispositio: quod sine multitudine esse non potest. Amplius autem: et ipsa loquela, quæ manifestativa est cordis, ad partem intellectivam pertinet, ut Philosophus dicit, et ad alterum ordinatur: propter quod in Eccli., cap. XX, 32, scribitur: Sapientia abscondita et thesaurus invisus, quæ utilitas in utrisque? Hoc idem et de scriptura dici potest, quia respicit multitudinem, sine qua nec fieri, nec explanari valeret. Sed ex parte voluntatis, quæ potentia rationalis ponitur a Philosopho, hoc idem dici potest. Duæ enim sunt virtutes in ipsa, quæ ad alterum ordinantur, ac multitudinem requirunt. Una quidem est iustitia, quam respectu voluntatis ius gentium sic definit: iustitia est constans et perpetua voluntas ius suum unicuique tribuens: quæ quidem sive legalis quæ dominatum iustum vocatur a Philosopho, sive distributiva, sive commutativa quæ partes iustitiæ omnes sunt, politiæ in civitatibus sunt præcipue necessariæ, immo sine eis exerceri non possunt, ut Philosophus tradit in V Ethic., nec etiam ipsæ civitates conservari. Per quod concluditur civitatis constructionem esse necessariam secundum naturam respectu talis virtutis. Secunda vero, quæ in voluntate ponitur et ad multitudinem refertur, est amicitia, quæ principaliter communitatem requirit multitudinis, et sine ea non est ista virtus, de qua Philosophus dicit in VIII Ethic., quod maxime est necessaria ad vitam humanam eo quod nullus eligeret vivere sine amicis: unde idem Aristoteles connumerat

utilitates istius virtutis, ad ostendendam ipsius necessitatem, semper tamen respectu multitudinis. Primo quidem in infortuniis, quia in talibus recurritur ad amicos. Item in fortunis, quia per amicos conservantur: unde præcipue opus habent amicis, qui divitias possident, et sunt in principatibus, ut Philosophus idem ait. Amicis autem indigent iuvenes, ut religantur a concupiscentiis et ad non peccandum. senes vero ad famulatum. et sic de singulis generibus hominum. Per quæ colligitur communitatem multitudinis hominibus esse necessariam secundum naturam, et per consequens constructio civitatis, in qua, si amicitia vigeat et nutriatur concordia, civitas quamdam causat harmoniam et animæ suavitatem, ut Augustinus De Civit. Dei dicit, I. II, ex summis videlicet, infimis et mediis ordinibus, quibus moderatur. Propter quod Propheta dicit, Psalm. CXXXII, 1: Ecce quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum! Idem etiam Augustinus duas constituit civitates in dicto libro secundum duos amores. Præter hæc vero est alia ratio ad ostendendum communitatem multitudinis hominum esse necessariam, appetitus videlicet humanus ad communicandum opera sua multitudini, ut molestum sit eidem aliquid virtutis agere absque hominum societate: unde Tullius dicit in libro De Amicit., quod natura nihil solitarium amat. Verum est enim quod ab Archyta Tarentino, ut opinor, dicere solitum esse, a senibus nostris audivi: Si quis in cælum ascendisset, naturamque mundi ac siderum aspexisset, pulchritudinem insuavem illi sine amico, vel socio admirationem fore. Ipsæ etiam divitiæ nisi effusæ in multitudine non clarescunt, ut Bætius dicit. Patet igitur hominem sive ex parte corporis, sive partis sensitivæ, sive considerata sua rationali natura, necesse habere vivere in multitudine. Ex qua parte necessaria est secundum naturam constructio civitatis: unde Philosophus dicit in I Polit., quod natura quidem omnibus inest ad talem communitatem, qualis est civitatis communitas. Et quamvis primos institutores civitatum malos homines Scriptura referat, ut Cain fratricidam, Nembroth oppressorem hominum, qui ædificavit Babylonem, Assur, qui ædificavit Ninivem, ut in Genesi scribitur, a Nembroth fugatus; moti tamen fuerunt ad constituendum civitates propter hominum commoditates iam dictas, retorquendo tamen in suum dominium, pro quo conservando necessaria erat in unum multitudinis congregatio.

CAPITULUS 4

De communitate civitatis, in quo consistat, ubi Aristoteles refert opinionem Socratis et Platonis, quam hic auctor declarat

HABITA igitur necessitate constituendæ civitatis propter communitatem hominum, nunc quærendum videtur in quo consistat ista communitas. Circa quod diversi philosophi et sapientes diversas constituerunt politias respectu communitatis, ut Philosophus refert in sua Politica: ubi primo narrat opinionem Socratis et Platonis, in II Polit., quod communitatem ponerent in sua politia quantum ad omnia, ut videlicet omnia essent communia, tam divitiæ, quam uxores et filii, moti quidem ex bono unionis in communitate, per quam respublica commendatur et crescit. Amplius autem: cum bonum sit diffusivum et sui communicativum, quanto res communior est, tanto plus de bonitate habere videtur. Ergo omnia communicare plus habet de ratione virtutis et bonitatis. Præterea: amor est virtus unitiva, ut Dionysius tradit. Ubi est ergo unionis maior ratio, ibi plus vigeat virtus amoris, qui civitatem constituit et conservat ut Augustinus dicit, et dictum est supra. Ergo omnia habere communia, tam divitias, quam uxores et filios, habet rationem maioris bonitatis. Hæ autem rationes sunt, et multæ aliæ, quas Philosophus refert iuxta opinionem Socratis et Platonis, licet non per eadem verba, sed a sententia non discordat. Et si attendimus ad qualitatem dictorum Philosophorum, quia fuerunt homines virtutibus dediti super omnes Philosophos, eo quod solas virtutes bonum hominis ponebant, non videtur credibile, talem communitatem eos posuisse eo modo quo Aristoteles videtur eis imponere in prædicto libro, quia hoc videtur magis bestiale quam humanum, feminas scilicet esse communes quantum ad mixtionem carnis: unde et sacra Scriptura matrem separat a filiis, et filiam a patre, et virum uxori coniungit, ac solum cum sola distinguit in coniugio in primo hominis præcepto: propter quod in Genesi, II, 24, dicitur: *Quamobrem relinquet homo patrem et matrem, et adhærebit uxori suæ, et erunt duo in carne una.* Non autem dicit plures. Sed et de filiis est impossibile, quia in actu generationis duo semina non conveniunt, sed unum solum ex parte viri. Propter quod ipsa etiam animalia suos natos cognoscunt quanto tempore est necessarium ad nutrimentum filiorum, ut in pullis avium maxime contingit, antequam advolare possunt. *Quod* ergo dicamus dictos Philosophos minus compositos animalibus, videtur

absurdum, qui ad componendos mores corrigendosque totam suam struxerunt philosophiam, ut Augustinus tradit de Socrate, VIII De Civit. Dei: cuius doctrinam Plato eius discipulus fertilissime sortitus est, ut Valerius Maximus scribit: qui, cum sapientissimus omnium esset sui temporis, et a iuvenibus studiosis certatim quæreretur Athenis, in Aegyptum descendens a sacerdotibus illius gentis geometriæ multiplices numeros cælestium rationum observare percepit, et in Italiam peragrans ab Archita et Arione Pythagoræ præceptis instructus est. Talibus ergo, et tantis viris talem politiam attribuere, unde ordo destrueretur naturæ, non est sine admiratione. Sed et ipsi commentatores Aristotelis hoc eidem attribuunt, quod non plene retulerit aliorum opiniones, et præcipue Socratis et Platonis, sicut Eustratius dicit super I Ethic., circa ideam bonitatis, et Simplicius in fine I De cælo de generatione mundi. Augustinus autem, in IX De Civit. Dei, hoc idem refert de opinione Stoicorum circa passiones animi, quod aliqui attribuebant Stoicis, quorum princeps Socrates fuit, quod in sapientem non caderent, ut idem Aristoteles in II Ethic. præfato imponit Philosopho. Et tamen Augustinus idem dicit esse falsum, ex sententia A. Gellii in lib. Noctium Atticarum. Sed hæc omnia referenda sunt ad effectum amoris. Quia ergo dicti philosophi virtutibus erant præditi, et ad hoc sollicitabatur eorum conatus; virtus autem amoris ad paria nobis cum proximo præcipitur (Diliges, inquit Salvator, proximum tuum sicut te ipsum) cum ipsi sub quibusdam metaphoris soliti essent loqui, volentes persuadere ad concives amorem, per quem civitas proficit, communitatem posuerunt in uxoribus, et filiis in dilectione mutua: sed in possessionibus in communicatione necessaria. Quia si quis viderit fratrem suum necessitatem habere, et clauserit viscera sua ab eo, quomodo amor Dei manet in eo? (I Ioann. III, 17): quod fuit præcipuum Stoicorum. Rerum enim exteriorum sive divitiarum contemptivi erant, ut de Socrate refert Hieronymus. Per hoc autem patet responsio ad obiecta. Quia unio et amor habet gradum in inferioribus entibus: quoniam perfectior est unio in corpore animato, si in diversis organis virtus animæ diffundatur ad diversas operationes unitas in una substantia animæ, sicut apparet tam in animatis perfectis, quam in animatis quæ habent solum sensum tactus, ut sunt vermes et quædam animalia quæ Aristoteles vocat, in II De anima, animalia imperfecta. Propter quod et Apostolus comparat corpus mysticum, id est Ecclesiam, vero corpori et naturali, in quo sunt membra diversa sub diversis potentiis et virtutibus, in uno principio animæ radicatis: unde et unionem allegatam reprobatur Apostolus Cor., XII, 17, dicens: Si totum corpus oculus, ubi auditus? Et si totum

auditus, ubi odoratus? Quasi necessarium sit in qualibet congregatione, quæ præcipue est civitas, esse distinctos gradus in civibus quantum ad domos et familias, quantum ad artes et officia: omnia tamen unita in vinculo societatis, quod est amor suorum civium, ut dictum est supra, et de quo etiam Apostolus dicit ad Coloss. Cum enim connumerasset quædam opera virtuosa, ad quæ cives ad invicem obligantur, statim subdit: Super hæc autem omnia charitatem habentes, quod est vinculum perfectionis, et pax Christi exultet in cordibus vestris, in qua vocati estis in uno corpore, distincto videlicet per membra iuxta civium statum. Ex qua diversitate artium et officiorum, quanto in eis multiplicatur amplius, tanto civitas redditur magis famosa, quia sufficientia humanæ vitæ, propter quam necessaria est constructio civitatis, magis reperitur in ea. Quod si forte allegatur de discipulis Christi, quibus omnia fuerunt communia, non importat legem communem, quoniam status eorum omnem modum vivendi transcendit. Ipsorum enim politia non ordinabatur ad uxores et filios, sed ad civitatem cœlestem, in qua neque nubent, neque nubentur, sed sunt sicut angeli Dei: sed quantum ad divitias bona erant communia. Quod solum perfectorum est, et Dominus dicit in Evangelio (Matth., XIX, 21): Si vis, inquit, perfectus esse, vade et vende omnia, quæ habes, et da pauperibus; et veni, sequere me. Hoc et Socratici fecerunt et Platonici, sicut contemptivi rerum temporalium, ut de Plotino scribit Mercurius Trismegistus, et Macrobius super Somnium Scipionis. In cæteris autem civibus communis status expedit possessiones habere distinctas ad vitanda litigia: sicut etiam et de Abraham et Loth scribitur in Genesi, XIII, 8. Cum enim contentio oriretur inter ipsorum pastores pro pastura gregum: Ne quæso, dixit Abraham ad Loth, sit iurgium inter me et te, et pastores meos et tuos. Fratres enim sumus. Ecce universa terra coram te est. Si ad sinistram ieris, ego dexteram tenebo; si dexteram elegeris, ego ad sinistram pergam. Per quod habemus, quod inter cives expedit ad societatem servandam, ipsorum divitias esse distinctas: et sic patet responsio ad prædicta.

CAPITULUS 5

*De opinione Socratis et Platonis circa mulieres,
quomodo sint exponendæ rebus bellicis*

SED ad eandem politiam redeundo prædictorum Philosophorum, quædam alia Aristoteles eisdem attribuit in præfato libro: quia volebant mulieres instruendas in rebus bellicis. Quorum argumentum inducit secundum ipsos, quia videmus in avibus rapacibus ferociores esse fœminas. et efficacius pugnare: hoc idem et de bestiis liquet, sicut præcipue in ferocibus animalibus est manifestum. Amplius autem: corporale exercitium confert fœminis, quantum ad virtutem corporis et fortitudinem, sicut in ancillis familiarum et mulieribus rusticanis est manifestum, quia fortiores sunt et saniores. Virtutis autem proprium est, quod bonum faciat habentem, et opus suum bonum reddat. Si ergo in gymnasiis ac rebus bellicis magis confortatur fœminea virtus, congrue opera bellica videntur eisdem competere. Amplius autem: proportio qualitatum primarum ad hoc idem inducit, ut calidi et humidi, frigidi et sicci, ex quibus ad medium deductis, fortificatur mixtum in sua virtute. Sic enim videmus ligna viridia, ex quo in eis humidum est consumptum, et ad medium deductum, quod fortius ardent. Sic etiam videmus in avibus rapacibus, quod fœminæ ratione sui motus sunt fortioris naturæ et maioris corpulentia. Cum igitur in mulieribus abundet humidum, sicut in pueris, per motum consumitur, et venit ad temperamentum, et vires recipit. Huius autem argumentum assumitur de regno Amazonum, quod fortissimum fuit in oriente, et quasi totam Asiam, tertiam partem orbis, subiugaverunt sibi, ut historiæ narrant, quæ de Scythis orientalibus traxerunt originem: unde et apud ipsos Scythas, de quibus descenderunt Tartari, mulieres in rebus bellicis exponuntur, et cum suis militant viris. Ex quibus omnibus moti forte fuerunt præfati Philosophi in constitutione politia, mulieres fore ad opera bellica exponendas. Sed contra hanc politiam rationes sunt fortes, quibus difficile est respondere. Una quidem est Aristotelis in II Polit.: quia non est eadem ratio de animalibus et hominibus, eo quod animalia non subiiciuntur dominio æconomico. Solus autem homo gubernationi intendit exponendæ rebus familia. Quæ quidem fieri non potest, ubi mulieres exponerentur armis: quia sicut in politica officia sunt distincta, ita et in æconomia, ut pater familias ad exteriora negotia intendat, mulieres autem ad intrinsecos actus familia. Cuius quidem argumentum assumere possumus ex parte Romanæ

reipublicæ, quæ, ut tradunt historiæ, duos habebat consules: unus intendebat bellicis rebus, alter rempublicam gubernabat. Hoc idem et de Amazonibus scribitur. In quorum regno, seu monarchia duæ erant reginæ, sive monarchæ, quæ sic distinguebantur in officiis, sicut de Romanis consulibus est dictum. Secunda ratio sumitur ex ipsa membrorum muliebrium ineptitudine ad pugnandum. Sic enim Philosophus distinguit De gestis animalium inter masculum et fœminam, quia masculus habet superiora membra grossiora, brachia, manus, nervos et venas, ex quibus vox grossior generatur, nates vero et ventrem et alia circumstantia subtiliora: mulieres autem e converso. et hoc ut in actu generationis sint aptiores. Ampliores autem et mammillas ad nutriendam prolem, quæ omnia sunt impeditiva pugnæ: unde et de Amazonibus scribitur, quod puellis mammillas amputabant dextras, sinistras autem comprimebant, ne impedirentur a sagittando. Tertia ratio sumitur ex dispositione animæ. Tradit enim Philosophus De gestis animalium, quod mulier est masculus occasionatus unde sicut deficit in complexione, ita et in ratione. Et inde est, quod propter defectum caloris et complexionis sunt pavidæ et mortis timidæ: quod in bellis maxime fugiendum est. Propter vero defectum rationis, carent astutiis bellicis, quibus pugnantes ut plurimum sunt victores, sicut Vegetius tradit De re militari: unde tradunt historiæ, quod Alexander quibusdam astutiis et blanditiis devicit Amazones, magis quam bellandi fortitudine: quarum regnum temporibus eius fortissimum et potentissimum erat in Asia. Quarta ratio sumitur ex periculo commercio viri et mulieris, quia actus venereus corrumpit extimationem prudentiæ, ut tradit Philosophus, in VII Ethic., et impossibile est in eo aliquid intelligere. Ex qua causa virilis animus enervatur: unde ferunt historiæ Iulium Cæsarem, cum bellum immineret, iussisse suas omnes delicias separari a castris, et præcipue mulieres. Cyrus etiam, rex Persarum, cum Lydos superare non posset, quia fortissimi erant et ad labores assueti, tandem per ludos et usum veneris ibidem constitutos virtute et fortitudine enervatos perdomuit. De ipsis insuper Romanis antiquis sic scribit Vegetius in principio primi libri: Ideo ipsos perfectos ad bellum semper, quia nullis voluptatibus nullisque deliciis frangebantur. Quid plura? quia etiam equi fortissimi, qui alias sunt audacissimi ad pugnandum, et procul odorant bellum, ex præsentia equæ distrahuntur a pugna. Propter hanc ergo causam ipsæ Amazones, ut historiæ narrant, nullum virum in sua recipiebant acie. Patet igitur ex iam dictis, mulieres a rebus bellicis excludi debere.

CAPITULUS 6

Assumit alteram partem, quod non est conveniens mulieres exponi debere bellicis rebus, et respondet ad argumenta in contrarium facta

SED quia motivum dictorum Philosophorum probabilitatem habuit, sicut in argumentis apparet; solvendæ sunt ipsorum rationes, et cum reverentia pertractandæ. Quod enim ponitur exemplum de avibus rapacibus, et quibusdam bestiis, quod audaciores et fortiores sunt fœminæ ad pugnandum et capiendum prædam: ergo similiter erit in mulieribus: ad hoc est responsio, quia non est simile de avibus, et bestiis, et mulieribus. Ut enim dictum est supra, homo naturaliter est civilis et œconomicus, et in gubernatione suæ familiæ proprius actus est mulieris, sive in nutritione filiorum, sive in honestate servanda in domo, sive in provisione victualium: quæ omnia fieri non possent, si rebus bellicis intenderent. Et propter hæc natura ipsam sic disposuit, ut ab ipsa pugnandi occasio tolleretur: quia, ut Philosophus De animal., mulieres debiliora habent corpora quam viri, et sunt minoris caloris, et sola illa membra grossiora in eis videmus, quæ ad actum ordinantur generationis et gestum, ut venter, et nates, ac ad nutrimentum mammillæ. omnia autem alia habent subtiliora et debiliora quam viri, et minus nervosa, in quibus fortitudo consistit, ut sunt pedes et crura, manus et lacerti, et sic de singulis membris, ubi fortitudo fundatur, ut dictum est supra. Quod vero dicitur, quod fortitudo augetur in eis per exercitium, hoc est verum: ergo pugnare expedit eis: ad hoc responderi potest, quod sola fortitudo non sufficit ad vincendum in pugna, ut probat Vegetius De re militari in principio. sed astutia bellandi, qua mulieres carent. Rudis enim et indocta multitudo exposita est semper ad necem. Sic autem brevis corporum Romanorum adversus Germanorum proceritatem prævaluit, ut ibidem dicitur. Et præterea mulieres non debent actibus exponi ex quibus a virtutibus excludantur; quod contingit, si rebus bellicis deputentur propter incentivum libidinis, quod in eis est, et respectu sui, et ex consortio viri: propter quod natura mulieri multa fræna providit, ut est verecundia, quæ est præcipuum vinculum eius, ut Hieronymus scribit ad Cellantiam virginem, talaes vestes, annulus in digito, servitus viri. Sic enim Scriptura sacra testatur: Quoniam sub viri potestate eris. Bellicis autem rebus intendere in republica libertatem mereatur, unde et militibus iura gentium speciales apices privilegiorum con-

cedunt. **Q**uod autem tertio obiicitur super idem medium de fortitudine ad bellandum, locum haberet, si sola fortitudo esset causa victoriæ, et appetitudo membrorum esset in fœminis ad pugnandum, sicut in viris, cuius contrarium est probatum. Et præterea natura mulieris est a viro pati, et non agere: pugnare autem summa est actio, cum sit actus fortitudinis, qui solus, si laudabiliter exerceatur, meretur coronam. Dicendum est ergo simpliciter, mulierem non debere exponi bellicis rebus, sed in domo quiescere, curam gerere rei familiaris, ut dictum est supra: unde et in hoc Salomon, in fine Prov., fortitudinem mulieris commendat, speciale de ipsa componens Canticum, sub litteris hebraici alphabeti, ac totum circa eam ad domesticam referens actionem. Mulierem, inquit, fortem quis inveniet? Procul et de ultimis finibus pretium eius; quasi multum sit reverenda, si habeat, quæ sequuntur. Unde primo ponit artem filandi: Quæsit, inquit, lanam et linum, et operata est consilio manuum suarum, per hoc volens ostendere, quod istud sit proprium earum officium: propter quod et in gestis Caroli Magni scribitur, quod filiabus suis, quas intime dilexit, colo et fuso mandavit insistere, et operosas esse. Ulterius Salomon subiungit alios actus mulieris, qui referuntur ad domesticam domum, ut est filiorum curam habere, familiam dispensare, suæ domui providere, amicos viri sui honorare, ac defectus eius supplere: quæ sunt propriæ operationes coniugis, et ad bona matrimonii pertinentes, ut de Abigail uxore Nabal Carmeli scribitur, sicut patet in I Reg. Sed quia talis sollicitudo multas habet perturbationes, ut de Martha dicitur in Luca: Martha, Martha, sollicita es, et turbaris erga plurima, cum talia sint obiectum virtutis et fortitudinis: ideo dictus Sapiens talem mulierem fortem vocat, non quidem fortitudine ad opera bellica, sed ad patienter gubernandam familiam, ut superius est ostensum.

CAPITULUS 7

Refert aliam opinionem dictorum philosophorum quantum ad principatum, quem volebant esse perpetuum: circa quam disputat ad utramque partem

EST autem et alia conditio, quam Philosophus, in II Polit., attribuit politiciæ dictorum philosophorum, videlicet magistratus ad regimen iuxta morem Atticæ regionis, cuius caput sunt Athenæ, post mortem videlicet Codri regis: quos quidem magistratus romana respubli-

ca senatores vocabat. Hos præfati philosophi voluerunt esse perpetuos et quoscumque officiales in sua politica constitutos: quorum motivum, fuit imitatio naturæ, ut Aristoteles eis imponit. Videmus enim in terra, quod partes eius eodem modo semper se habent, ut in mineris contingit: quia minera auri in eadem parte terræ semper generat aurum, et minera argenti argentum. Unde in Iob. XXVIII, 1, dicitur: Habet argentum venarum suarum principia, et auro locus est, in quo conflatur. Ex hoc ergo principio sic concludunt, quod si locus auri numquam mutatur et argenti, ut fiat locus plumbi vel ferri; nec locus plumbi vel ferri, ut fiat locus auri vel argenti: sic et in principatibus contingere debet: quia nec principes, nec sui officiales mutari debent, ut fiant aliquando subditi, vel quod subditi fiant officiales vel principes: quia ars imitatur naturam in quantum potest. Amplius autem: ad hoc idem probandum, sic argumentum assumi potest: quia, ut Philosophus dicit in principio suæ *Metaph.*: *Experientia facit artem, et inexperientia casum, et Vegetius, De art. milit.: Scientia, inquit, rei militaris nutrit audaciam. Nemo enim facere metuit, quod se bene didicisse confidit. Ex his autem arguitur, quod si fiat mutatio rectorum vel principum, seu magistratus, interdum assumitur inexpertus, ex quo multi contingunt errores in politica. Rursus ad idem. Talis vicissitudo regimini derogat, ut dictum est supra in secundo libro: quia datur occasio subditis non obedientiæ ex spe evadendi manum principis, vel veniendi ad dictum principatum: et sic motivum dictorum philosophorum, Socratis videlicet et Platonis, videtur consonum rationi. Sed e converso fuit motivum sapientum Urbis, sive romanæ reipublicæ, quia post expulsionem regum statuerunt consules: unde in I Machab., VIII, 16, scribitur, inter alia commendabilia de Romanis, quod committunt uni homini magistratum suum per singulos annos dominari universæ terræ suæ, et omnes obediunt uni. Causam autem assignant historiæ, ut nec insolens diu maneret, et moderatior cito succurreret. Quam quidem causam Philosophus etiam tangit in II Polit., quia mutare aliquando principatum ac dignitatem, magistratus personis idoneis distribuere, causa est maioris pacis in civitate, et in politica quacumque. Alia autem causa assumitur ex uno principio Philosophi, V Ethic., ubi dicitur, quod a principatus virum ostendit. Contingit enim interdum personam assumptam ad dignitatem esse hominem virtuosum in gradu suo; sed postquam statum principatus accepit, elevatur in superbiam et tyrannus efficitur: sicut accidit de Saule, de quo dicitur in I Reg., quod, quando assumptus est in regem, inter filios Israël non erat melior vir illo, et solis duobus annis in sua permansit innocentia. Post-*

quam autem factus tyrannus, et Deo inobediens, dictum est ei per Samuelem (XV, 23): *Quia* abiiecisti sermonem Domini, et non obedisti voci eius, abiicit te Dominus ne sis rex. Amplius autem: gradus quidam est in natura hominis, quantum ad virtutes et gratias. *Quidam* enim sunt ad subiectionem dispositi, sed ad regimen minus valent; quidam autem e converso. Ex tali ergo opinione, quia bonus est subditus assumptus, et male regens, si perpetuetur cum principatu, est causa scissuræ in civitate, conveniens est mutare rectores. Rursus: appetitus honoris inest homini: unde Valerius Maximus dicit: quod nulla est tanta humilitas, quæ hac dulcedine non tangatur: et hinc sequitur aliud, scilicet quod est superioris impatiens. Dare ergo principatum uni soli est causa seditionis in multitudine. Et ista est etiam ratio Aristotelis in II Polit., ubi dicit, quod Socrates semper facit eosdem principes, quod seditionis est causa apud nullam dignitatem possidentes. Videntes enim se omnino statu carere, si contingat eos esse viriles et animosos, ad discordias nituntur civium. Propter quod Valerius Maximus refert de Fabio duce romano libro X, de quo dictum est supra, quod cum sæpius consulatum habuisset, et in sua progenie talis dignitas a longo tempore per successionem continuata esset, id egit cum populo, ut aliquando vacationem eius honoris Fabiæ genti darent. Laudabilis igitur politia est, in qua secundum merita unicuique civi vicissim distribuuntur honores, ut antiqui fecerunt Romani, quam etiam Philosophus magis commendat.

CAPITULUS 8

Hic declarat melius esse in politia non perpetuare rectores; et respondet ad partem oppositam: ubi etiam dicit, nullum in Lombardia habere dominium, nisi per viam tyrannicam, duce Venetiarum excepto

SED quod pro se inducunt de mineris præfati philosophi, non habet similitudinem, sive necessitatem in arguendo, eo quod mineræ sive auri, sive argenti, sive cuiuscumque metalli recipiunt impressionem a corpore cœlesti, quæ est ad unum determinata: unde sicut ficulnea semper ficus producit, et non alium fructum propter eadem principia quæ sunt in ipsa, et mediante influentia cœlesti. ita et eadem pars terræ sic disposita, ut sit minera auri, semper faciet aurum. Sed non sic est de voluntate humana, quæ sideribus non subiicitur, ut Ptolemæus

probat in Centilogio, quia volubilis est: unde actus humani ponuntur a Philosopho in Ethicis de contingenti materia, et inde variantur de bono in malum, et a converso; et ideo perpetuatio est periculosa. Sed quod postea dicitur de experientia, hoc supponi debet, ut eligatur expertus, qui possit et sciat regere, et cives dirigere ad virtutem: alias si eligitur unus insufficientis pretio vel amore, iam politia est corrupta. Formam enim eligendi tradit ille Jethro Moysi cognato suo, ut in Exod., XVIII, 21, scribitur, loquens de principibus et assessoribus populi: Provide, inquit, viros potentes de omni populo, in quibus sit veritas, et qui oderint avaritiam; et constitue ex eis tribunos, et centuriones, quinquagenarios et decanos, qui iudicent populum. Philosophus etiam, in V Ethic., dicit, quod non sinimus hominem principari, in quo est natura humana tantum, sed illum qui est perfectus secundum rationem: quia, si aliter fiat, assumptus ad principatum, dat sibi plus de bonis, et tyrannus efficitur. Quod autem inducitur ultimo de derogatione regiminis, si principatus immutetur, hic attendendum est, sicut tactum est supra in II libro, quod regiones diversificantur quantum ad homines, et in complexione et in modo vivendi, sicut cætera viventia secundum aspectum cæli, ut Ptolemæus tradit in *Quadripart.* Si enim plantæ transferuntur ad aliam regionem, ad eius naturam convertuntur: simile est de piscibus et animalibus. Sicut ergo de viventibus, ita et de hominibus. Gallici enim, qui se transferunt in Siciliam, ad naturam applicantur Siculorum: quod quidem apparet, quia, ut narrant historiæ, iam ter est populata dicta insula de præfata gente. Primo enim tempore Caroli Magni; secundo ad trecentos annos tempore Roberti Guiscardi; et temporibus nostris per regem Carolum, qui iam induerunt ipsorum naturam. Hoc ergo supposito, dicendum est, quod regimen et dominium ordinari debet secundum dispositionem gentis, sicut ipse Philosophus in *Polit.* tradit. Quædam autem provinciæ sunt servilis naturæ: et tales gubernari debent principatu despotico, includendo in despotico etiam regale. Qui autem virilis animi et in audacia cordis, et in confidentia suæ intelligentiæ sunt, tales regi non possunt nisi principatu politico, communi nomine extendendo ipsum ad aristocraticum. Tale autem dominium maxime in Italia viget: unde minus subiiçibiles fuerunt semper propter dictam causam. Quod si velis trahere ad despoticum principatum, hoc esse non potest nisi domini tyrannizent: unde partes insulares eiusdem, quæ semper habuerunt reges et principes, ut Sicilia, Sardinia et Corsica, semper habuerunt tyrannos. In partibus autem Liguriæ, Aemiliæ et Flaminia, quæ hodie Lombardia vocatur, nullus principatum habere potest perpetuum, nisi per viam tyrannicam, duce Venetiarum

excepto, qui tamen temperatum habet regimen: unde principatus ad tempus melius sustinetur in regionibus supradietis. Quod enim dicitur derogare politia, non est verum, si eligantur idonei: alias, ut dictum est, corrumpitur politia. Idoneos autem Aristoteles tradit, in Polit. lib. IV, mediocres civitatis hoc est nec nimis potentes, quia de facili tyrannizant, nec nimis inferioris conditionis, quia statim democratizant. Cum enim se in alto considerant sui immemores, et sicut ignari regiminis, in erroris barathrum submerguntur, vel de improvida cura ad subditos, vel de præsumptuosa audacia ad aliorum gravamina: unde et politia corrumpitur et inquietatur. Assumendi igitur sunt rectores vicissim in politia, sive consules, sive magistratus vocentur, sive quocumque alio nomine, dummodo idonei reperiantur. Amplius autem nec periculum imminet, quia iudicant secundum leges eis traditas, quibus sunt per iuramentum astricti: unde non est materia scandali puniendo, quia tales leges ab ipsa multitudine sunt institutæ. Rursus nec dominio derogat, si leviter puniat secundum naturam gentis subiectæ: quia aliquando in talibus regionibus melius politia servatur dissimulando culpam, vel dimittendo pœnam. In quo facto virtus epicheiæ, de qua Philosophus loquitur in V Ethic., videtur locum habere, quæ iustum legale diminuit. In quo etiam regimine regulæ illius summi pastoris sunt attendendæ, videlicet beati Gregorii in Registro et Pastor., in quibus modum correctionis tradit secundum personarum statum et qualitatem.

CAPITULUS 9

Hic disputat de communitate bonorum quantum ad possessiones, quam quidem philosophus nomine Pheleas dicit debere adæquari in omnibus: et quod est falsum quod Lycurgus philosophus sensit

ET quia opiniones dictorum philosophorum versabantur circa communitatem possessionum, congruum videtur de aliis dicere, qui circa ipsas suam constituerunt politiam. Duo enim fuerunt philosophi, qui considerantes litigia generari in civitatibus ex eo quod unus abundat, et alter caret, voluerunt in sua politia adæquare in civitatibus suis possessiones. Unus fuit Pheleas Chalcedonius, de quo Philosophus loquitur in II Polit., alter fuit Lycurgus, Spartanorum regis filius, qui Lacedæmoniis iura constituit, ut tradit Justinus, ut æquata possessio neminem potentiorum altero redderet. Modus autem, quem teneri voluit

Pheleas in adæquando, narratur a Philosopho, ut fieret videlicet in ipsa constitutione civitatis, habita consideratione multitudinis civium et camporum: alias difficile iudicabat: et ut hoc perseveraret, ordinabat matrimonia contrahi inter maiores et minores: et sic per hoc tollebantur iurgia, amovebantur iniuriæ, auferebantur arrogantia, vel superbiendi materia. Ad hoc etiam movebat exemplum in aliis politiis. *Quia*, ubi est bonorum temporalium inæqualitas, contingit sæpius perturbatio: ibi enim est invidendi occasio: inde cupiditas oritur, quæ, iuxta Apostolum, radix omnium malorum est. Ipse etiam Lyncurgus propter hanc causam in legibus, quas Lacedæmoniis tradidit, pro ipsorum conservanda politia, artificiales subtraxit divitias, sive numismata in commutationibus rerum venalium, in solis naturalibus divitiis tales permutationes relinquens. Sed hanc positionem philosophus reprobatur in II Polit., ostendens hanc adæquationem omnino impossibilem, et per consequens contra rationem. Et primo ex parte humanæ naturæ, quæ non semper in familiis multiplicatur æqualiter: quia contingit unum patremfamilias habere multos filios, alium autem nullum. *Quod* ergo isti duo haberent æquales possessiones, esset impossibile: quia una familia deficeret in victualibus, altera superabundaret; et hoc esset contra provisionem naturæ: quia quæ familia plus multiplicatur in prolem, amplius cedit ad firmitatem politia propter ipsius argumentum, quam quæ in generatione prolis deficit; et quodam iure naturæ magis meretur a republica, sive politia provideri. Amplius autem: natura non deficit in necessariis, ut dictum est supra. ergo nec ars, quæ civilis est regiminis. Sed hoc contingit, si in familiis adæquantur possessiones, quia videlicet cives moriuntur penuria, unde politia corrumpitur. Non tantum autem ex parte naturæ humanæ sequitur inconveniens adæquare possessiones, sed etiam ex gradu personæ. Est enim differentia inter cives, quemadmodum inter membra corporea, cui politia est superius comparata. In diversis autem membris virtus diversificatur, et operatio. Constat enim quod maiores expensas cogitur facere nobilis, quam ignobilis: unde et virtus liberalitatis in principe magnificentia vocatur, propter magnos sumptus. Hoc autem fieri non posset, ubi possessiones essent æquales: unde et ipsa vox evangelica testatur de illo patrefamilias, sive rege, qui peregre profectus est, qualiter servis suis bona distribuit, sed non æqualiter, immo uni dedit quinque talenta, alteri duo, alii vero unum, unicuique secundum propriam virtutem. Amplius autem: nec ipse ordo naturæ hoc patitur, in quo divina providentia res creatas in quadam inequalitate constituit, sive quantum ad naturam, sive quantum ad meritum. Unde ponere æqua-

litem in bonis temporalibus, ut sunt possessiones, est ordinem in rebus destruere, quem Augustinus respectu inæqualitatis definit, De Civit. Dei: est enim ordo parium et disparium rerum sua cuique tribuens dispositio. Et ex hoc origenes in Periarchon reprehenditur, quia omnia dixit æqualia ex sui natura, sed facta sunt inæqualia propter defectum sui, hoc est propter peccatum. Non ergo ex adæquatione possessionum vitantur litigia, quin potius augmentantur, dum in hoc destruitur, sive tollitur ius naturæ, quando subtrahitur indigenti, qui plus meretur. Item, quia contra rationem est esse omnia æqualia in politia, cum omnia Deus instituerit in numero, pondere et mensura, ut in libro Sapient. dicitur quæ gradum inæqualitatis ponunt in entibus, et per consequens in civilibus, sive politicis.

CAPITULUS 7

Agitur rursus de politia Platonis et Socratis quantum ad genera hominum qui requiruntur in ea, quæ sunt quinque; ubi multum disputatur de numero bellatorum

SED redeundum est ad politiam Socratis et Platonis, quia quædam alia constituerunt in ipsa præter ea quæ dicta sunt supra. Suam enim civilitatem distinxerunt in quinque genera hominum, videlicet in principes, consiliarios, bellatores, artifices et agricolas. Quæ quidem divisio satis videtur sufficiens ad perfectionem civitatis, quia omnia genera hominum comprehendit, quæ ad regimen politicum pertinent. Sed Aristoteles in hoc prædictos philosophos videtur reprehendere. Tum quia numerum ponebant bellatorum excedentem proportionem civitatis: ponebant enim mille bellatores ad minus, vel ad plus quinque milia. Secundum, quod Philosophus reprehendit, est, quia sic distinguebant bellatores ab aliis, quod nullo modo se exponerent bellicis rebus alii cives a bellatoribus. Sed quantum ad primum non videtur determinatus numerus posse poni, eo quod omnes civitates non sunt æqualis potentiæ et virtutis: unde consideranda est multitudo populi in civitate, et secundum numerum constituere bellatores. Item latitudo regionis, ut sit sufficientia pascuorum et victualium: unde Aristoteles dicit in II Polit., quod, si tanta debeat esse multitudo bellatorum in civitate, oportet ipsam adæquari civitati Babylonis, quæ videlicet excedit in gentis multitudine, et in latitudine camporum. Sed si attendimus ad ipsum numerum

bellatorum, qui est mille, ut historiæ tradunt, secundum unam expositionem, politia Platonis et Socratis cum civilitate concordant Romuli, primi constructoris Urbis, a quo et istud nomen miles originem habuit: unde et miles dicitur electus ad bellandum ex numero mille, quia mille erant tunc expediti bellatores ab ipso electi ad pugnandum contra adversarios Urbis, ut contra Sabinos primo, ulterius vero contra Samnites. et sic in hoc concordabat Romulus cum Socrate et Platone, licet primus conditor Urbis per longum tempus Philosophos antecesserit sæpe dictos. Alio modo dicitur miles quasi unus ex mille, iuxta quod Scriptura volens commendare sanctum David de constantia et fortitudine: Dilectus, inquit, mellis candidus et rubicundus, electus ex millibus: ut sic importet quamdam excellentiam in pugnando: quos Scriptura sacra expeditos vernaculos appellat in Genesi. Sic enim scribitur de Abraham, quod contra quatuor reges processit cum trecentis decem et octo expeditis vernaculis, qui quinque reges devicerant, capto Loth, nepote eiusdem Abrahæ, cum tota familia: unde satis credibile videtur, quod maiorem habuit multitudinem ad pugnandum; sed isti nominantur propter ipsorum probitatem ad invadendum. Sic et Gedeon trecentos elegit de populo Isrælitico ad pugnandum contra castra Madianitarum, ut in lib. Judicum traditur, quos probavit divino mandato esse aptiores ad pugnam, ex eo quod transiens populus quasdam aquas, omnibus ex populo bibentibus ex aquis prædictis et genua flectentibus, illi soli lambuerunt ut canes, non poplite flexo. Tales igitur sic electos non videtur possibile mille in civitate reperiri, et multo minus quinque millia: et sic vera est sententia Aristotelis contra Socratem et Platonem, si sic intendant. Secundum vero quod Aristoteles improbat, est de distinctione bellatorum, quasi alii cives sint immunes a bello, ut consilarii et artifices: quod non est verum, ubi sit aggressus multitudinis contra cives. Quamvis autem bellatores sint aptiores ad pugnam, quia experientiam habent, et pugnandi artem, et, ut ait Vegetius: Nemo facere metuit, quod se bene didicisse confidit; impetum tamen multitudinis sustinere non possent, nisi cum multitudine. Sic enim Judas Machabæus deficit, quia cum paucis pugnavit contra multitudinem Bacchidis, principis Demetrii regis, recedente ab ipso multitudine suæ gentis, sicut patet in I lib. Machab. Hinc est etiam quod quamvis Saul elegerit tria millia virorum ad defensionem sui regni (duo enim millia erant cum ipso, ubi ipse curiam tenebat, ut in Magmas et in Bethel, mille vero cum Jonathain domo propria, ut in Gabaa Benjamin), nihilominus contra multitudinem hostium multitudine usus est: unde cum Naas Ammonites, rex eiusdem regionis, obsideret cum multi-

tudine Jabes Galaad, trecenta millia de filiis Israël congregavit in castris, et triginta millia de tribu Juda ad expugnandum Ammonitas præfatos, ut scribitur, I Reg. Sed advertendum quod militaris disciplina Vegetii, in III libro, secundum sententiam Lacedæmoniorum, sive Atheniensium, restringit numerum in exercitu armorum, videlicet ad decem millia peditum, et duo millia equitum, vel ad plus viginti millia peditum, et quatuor millia equitum, ostendens magnam multitudinem esse damnosam, tum quia difficilior regitur, tum quia laboriosius in victualibus providetur. Ibidem etiam cum exercitu computat non solum tirones, sed etiam auxiliares, quod ad alios cives referimus, qui non erant militiæ deputati. Et præterea idem Vegetius in I libro, ubi docet eligi tironem, ad agricolas et artifices magis remittit, eo quod assueti sunt ad labores. Assumendi sunt igitur cives ad pugnam non solum bellatores distincti, in quocumque genere sint, sive consilarii, sive artifices, sive agricultores, dummodo dispositionem corporis habeant, unde non impediuntur a pugna, ut sunt homines corpulenti et ponderosi ad ambulandum; cives nimis deliciis dediti; homines etiam provecæ ætatis, quos emeritos habebant antiqui Romani; homines etiam quos divina lex prohibet a pugna. Hos excludere a pugna dignum videtur, ut patet in Deut., quos lex prædicta prohibet, instante exercitu, et acclamante prætore. Ubi quatuor genera hominum ponuntur quia a pugna excipiuntur ibidem: videlicet qui ædificasset novam domum, et non ea fuisset usus; vel qui plantasset novam vineam; qui in proximo uxorem duxisset: quæ quidem tria intentionem distrahunt a pugnante, et ex hoc efficitur minus audax. Quartum genus est nimis timentium mortem, qui a sacra Scriptura formidolosi vocantur. Vegetius etiam in principio I libri, inter artifices quinque genera hominum dicit excludenda a castris videlicet piscatores, aucupes, dulciarios, id est qui deliciis intendunt; lenciones, id est qui molles sunt et flexibiles; item qui videntur intendere ad genesia, id est ad opera muliebria, ut sunt opera textrina, sive venerea. Cæterum de ordine castrorum sive exercitus, et ipsius rectoribus seu motoribus, non est præsentis negotii: quia nostrum non videtur congruum docere pugnare, vel de eiusdem pugnæ gymnasiis agere, sed solam veram tradere politiam: per quam, si ad veram pertingamus, disponimur ad vivendum secundum virtutem, et quasi participamus cœlestem, quæ est civitas Dei, de qua gloriosa dicuntur.

CAPITULUS 8

Hic declarat de politia Hippodomi philosophi, qui reprehenditur quantum ad genera hominum, quia ponit solum tria, et quantum ad numerum populi

PRÆTER has autem quamvis Philosophus in II Polit. multas pertractet politias, inter alios tamen a supra dictis, qui multum de politia tractaverunt, fuit Hippodorus philosophus Eriphontis filius, sed Milesius patria, unde Thales, unus ex septem sapientibus, originem traxit. Hic enim suam politiam ex multis et ad plura ordinavit, et primo quidem in ea numerum multitudinis determinatum tradidit civitati circa decem millia virorum: quem numerum sufficienter putabat in civitate: cuius forte fuit motivum quod superius traditum est de castris, quia melius gubernantur, et in victualibus potest per rectores congruentius provideri. Dictam autem multitudinem ad tria genera hominum reducebat, ad bellatores videlicet, artifices et agricolas. In qua quidem divisione sic ponebat eos esse distinctos, quod nec bellator ad culturam terræ, nec ad negotiationes, nec agricola ad arma transiret. Horum autem generum hominum sufficientiam dicebat esse, quia ordinantur ad conservationem humanæ vitæ. Agricolæ quidem quantum ad victum, artifices autem quantum ad tegumentum, sed bellatores ad bonorum suorum firmamentum, sive custodiam. Sed si ad ea [attendamus], quæ dicta sunt supra, et infra est dicendum, faciliter errorem dicti philosophi percipere possumus ex iam dictis: quia in politia determinatum numerum dare non possumus, sed multiplicatur in ea populus vel propter amœnitatem loci, vel propter famam regionis, vel propter fœcunditatem gentis. Rursus videmus civitates, quod quanto magis abundant in gente, tanto maioris potentiæ et famosiores iudicantur: nec propter hoc impediuntur in regimine, si per officiales bene disponantur et rectores: quia pœnæ in legibus institutæ hominum arcent malitiam, et sunt in politia medicinæ quædam, ut tradit Philosophus in II Ethic. Nec iterum distingui sic debet quin cum opportunitas hoc requirit, illa tria genera sint admixta: quia artifices et agricolæ aliquando sunt bellatores, cum de istis duobus generibus hominum præcipue eligantur tirones ut dictum est supra ex verbis Vegetii et e converso dicimus de bellatoribus ad artifices et agricolas, cum de eis sæpius assumantur. Sed et sua divisio de solum tribus generibus hominum non est sufficiens: quia relinquit consiliarios et sapientes, qui sunt principalis pars politiæ, sine quibus convenienter poli-

tia ipsa non regitur: ut enim historiæ tradunt, Demosthenes Atheniensis præfatos viros peritos, vel quoscumque senes expertos sic se habere ad politiam definit, ut canes ad gregem, quorum custodia arcentur lupi: sic et se habent sapientes et advocati in civitatibus, quia canes sunt populi. Unde Tullius scribit in libro De offic., quod Solon plus profuit reipublicæ civitatis Atheniensis, quæ legibus et institutis eius erudita fuit, quam victoria Themistoclis, quod bellum gestum fuerat consilio magistratus, sive senatus instituti ab eodem sapiente, qui fuit unus de septem. Unde et in Eccle., IX, 18, scribitur: *Melior est sapientia quam arma bellica.* Vegetius etiam De art. milit., et Valerius Maximus de Aristotele referunt, quod cum esset vitæ supremæ, reliquias senilibus atque rugiosis membris in summo litterarum otio vix custodiens, adeo valenter pro salute patriæ incubuit, ut eam hostilibus armis quasi solo æquatam, in lectulo Athenis iacens eriperet: et quantum ad hoc simile in eodem libro Eccle., IX, 14, scribitur de sapiente: *Civitas parva et pauci in ea viri: venit contra eam rex magnus, et vallavit eam, extruxitque munitiones per gyrum, et perfecta est obsidio, sicut accidit de Athenis per Philippum regem Macedonum, ut historiæ tradunt.* Inventus est in ea vir pauper et sapiens, ut dicti Philosophi, quorum fuit proprium mundum spernere, et quasi vitam religiosam eligere, sicut Hieronymus scribit, et postea subditur in eodem libro, quod liberavit urbem per sapientiam suam. Concluditur ergo ex præmissis, consiliarios non debere excludi a politia. Eodem etiam modo nec rectores, cum sint caput universitatis civilis, ex quo totum corpus dependet.

CAPITULUS 10

Refert etiam opinionem eiusdem quantum ad possessiones, quas in tres partes dividit; et in quo salvatur sua positio

SUNT autem et alia, quæ dictus Hyppodomus posuit in sua politica, ut est de distinctione possessionum: quia in tres partes distinguebat possessiones totius regionis civitatis. Quasdam enim deputabat ad rem sacram, quæ scilicet divino cultui dedicabantur, ut sunt hodie bona ecclesiastica; quasdam autem assignabat communes, quæ bellatoribus dispensabantur; quasdam vero proprias, quæ agricolis debebantur. Artificibus vero nihil assignabatur, eo quod ex arte sufficienter vivere possent. Sed hæc divisio, etsi insufficienter videbatur in multis, in

quantum tamen ad aliquid laudabilis erat, in eo videlicet quod divinæ reverentiæ deferebat. Quam quidem et iure naturæ et iure divino debemus: sic enim mos fuit apud antiquos Romanos, ubi vigit disciplina. Unde Gen., XLVII, scribitur, quod tota terra Aegypti, imminente fame, tempore Ioseph, in servitute redacta est regis, præter terram sacerdotum, quæ videlicet sic erat dedicata Deo, quod alienari non poterat, sicut nec hodie possessiones cclesiæ, nisi multum legitimis casibus. Philosophus etiam refert in sua Metaph., quod Aegyptii fuerunt de primis philosophiæ vacantibus, et præcipue in mathematicis artibus: cuius rationem assignat, quia gens illa sacerdotalis plus vacare permissa est, ex abundantia videlicet eorum quæ habebant ex possessionibus eis concessis, per quæ tollitur sollicitudo in quærendo victum. Et quamvis lex Mosai-ca prohibeat sacerdotibus inter fratres suos possessiones habere, plus tamen eisdem concessit, dum omnium civium possessiones in partem fructuum percipiunt, videlicet decimarum. Unde Malach., III, 10, scribitur: Afferte, inquit, omnem decimationem, ut sit cibus in domo mea: et de hoc, quasi de opere perfectæ iustitiæ, se ille Pharisæus extollit in Luca: Decimas, inquit, do, videlicet sacerdotibus et Levitis, omnium quæ possideo. Rationabile etiam erat, quod Hippodomus de bellatoribus seu militibus ordinaverat, ut stipendia perciperent de bonis communitatis, sicut communitati deserviunt. Sic etiam romana respublica statuit, ut de publico ærario viverent. Quo quidem titulo dicit Ioannes Baptista militibus, ut in Luca, III, 14, scribitur: Estote inquit, contenti stipendiis vestris. Et Apostolus in I epist. ad Cor., IX, 7: Quis, inquit, militat stipendiis suis umquam? Sed in hoc sua deficiebat politia, in quantum solis agricolis proprias assignabat possessiones, nisi forte hoc dicatur ratione agriculturæ, quia hic est proprius eorum actus: unde agricolæ proprias dicuntur possessiones habere quantum ad culturam, cæteri vero cives, quantum ad usum. Alias esse imperfecta politia et defectiva. Constat enim possessiones, ut dictum est supra in secundo libro, inter naturales divitias computari: quæ sic vocantur, quia homo ipsis naturaliter indiget ut necessariis humanæ vitæ, et propter ipsarum amœnitatem, ad refocillationem animæ: unde primus homo primo usus est eis divino mandato, quia collocatus est in paradiso, quem Dominus plantaverat diversis arborum generibus, ut operaretur et custodiret illum operatione quidem delectabili sine fatigatione, ut Augustinus exponit, VIII Super Gen. ad litt. De primis etiam filiis Adæ, videlicet Cain et Abel, historia Genesis narrat, quod prima ars, quam didicerunt, fuit gubernare divitias naturales, quia Cain factus est homo agricola, Abel autem custos ovium: in hoc

volens ostendere, ipsas esse institutas ad indigentiam vitæ. Ergo non solis agricolis erant assignandæ possessiones, ut Hippodomus dicit. Ad perfectionem igitur politiæ requiritur, ut non solum agricolæ proprias habeant possessiones, sed etiam alii, nisi eo modo quo supra est declaratum; et tanto amplius abundant, quanto in altiori culmine sunt constituti, ut supra de regibus est dictum, ut iam patuit; ne forte ex nimia cura rerum temporalium distraherentur a rebus bellicis, vel ipsorum nimia amœnitate mollescant, quod cedit in politiæ non modicum detrimentum. Unde et ipse Hippodomus proprias eis auferebat possessiones, ut solis armis intenderent.

CAPITULUS 11

Ponit opinionem eiusdem circa iudices et assessores politiæ, ubi divisionem facit multiplicem et notabilem circa ea quæ sunt agenda per iudices

ET quia Philosophus de dicto Hyppodomo longum adhuc sermonem fecit circa suam politiam, et de ipsa multum est dictum, sub compendio accipienda est sua traditio, quæ restat omnium enim referre politias, cum quælibet civitas suam habeat et diversam, laboriosum esset scribere et fastidiosum audire. Illud autem in quo multum institit dictus Hippodomus fuit de iudiciis, ut refert Aristoteles in II Polit. Primo quidem de iudiciis respectu sui: quia omnia iudicia ad tria reduxit, in quibus homines litigant, videlicet vel de damno rerum, vel de iniuria in personam; et hoc dupliciter, vel de offensa in verbo, vel de gestu, quod dehonorationem Aristoteles appellat, secundum dictum Philosophum; vel est de læsione sive percutiendo, sive vulnerando, quam Philosophus mortem vocat, quia ad mortem ordinatur, de quibus longus est sermo in iure civili: et hæc iniustificationem vocat ibidem, quia contra iustitiam exercentur. Distinguebat etiam de iudiciis ex parte iudicantium, quia ad duo genera referebat: videlicet ad patronum ordinarium; secundum vero erat provocatorium, quod ipse principale vocat, in quo erat appellationis refugium: et istud, ut Philosophus narrat in II Polit., volebat constitui ex senioribus electis civitatis, qui male iudicata revocarent, quos Thusci antianos vel priores vocant, et ad hoc sunt inventi. Interdum autem est syndicus constitutus ad idem, sic nominatus quasi curam gerens politiæ, ne lædatur per iniustitiam, ut faciunt collegiorum œconomi. Item statuit dictus Hippodomus in sua politia, in utroque præ-

torio tam ordinario, quam principali, ut iudicia fierent sine collectione sapientium, sed quilibet scriberet singillatim in pugillaribus de sententia ferenda suum consilium, quam ordinario, vel iudici appellationis secreto porrigeret: cuius causam Aristoteles assignat, ne forte timore civium deieraret, et declinaret a vero: quem modum hodie politiæ Thuscorum observant ponendo fabam, sive denarium in pyxidibus deputatis ad affirmativam vel negativam super rebus agendis pro republica, sive pro condemnando, sive pro absolvendo civem. Item statuit idem Hippodamus in sua politia quasdam leges pietate plenas, et iuri naturæ consentaneas circa quædam genera hominum. Primo quidem quantum ad sapientes, ut si ex eis aliquis ordinaret expediens civitati vel castro, honorem consequeretur iuxta meritum operis, sicut factum est Ioseph per Pharaonem, ut in Genesi scribitur, et sic accidit Mardocheo per Assuerum; et hoc propter beneficia quæ uterque contulerat, unus quidem regioni, alter vero principi. Hoc idem etiam de bellatoribus præcipit, ut si aliqui eorum morerentur in bello ob defensionem patriæ et bonum civitatis, ipsorum nati acciperent cibum de ærario publico. In quo quidem romana respublica maxime conatum adhibuit victoriosos milites honorare sive in morte, sive in vita, ut historiæ tradunt; sed præcipue in filiis, quia in eis, cum sit ipsorum similitudo, satis perpetuatur memoria, ut verum sit quod in Eccli., xxx, 4, scribitur: Mortuus est enim et quasi non est mortuus: similem enim reliquit post se videlicet in beneficio adepto causa patris. Item statuit quod totus populus, videlicet tam bellatores, quam artifices, quam etiam agricolæ, principem eligerent: nolebant enim principem per successionem, quemadmodum pro maiori parte observant civitates Italiæ. Item: statuit quod principes de tribus haberent curam præcipue, videlicet de rebus communibus, de peregrinis et orphanis: orphanos vocans omnes impotentes, qui non possunt sua iura consequi. Quod et lex divina specialiter præcipit, eo quod eosdem alii de facili lædunt propter impotentiam resistendi. Ista sunt igitur quæ de politia tradit idem Philosophus. Et quamvis idem Philosophus in II Polit. ipsam reprehendat in multis, quæ disputabilia sunt in utramque partem, sicut actus humani, cum sint de materia contingenti; multa tamen laudabilia scribit, et quæ cum politia Romana concordant, sicut infra videbitur. Et hæc de ipso in tantum ad præsens sint dicta.

CAPITULUS 12

*De politia Lacedæmoniorum, quam reprehendit
circa regimen servorum et mulierum, et circa
bellatores*

NUNC igitur ad alias politias procedendum quas Philosophus refert in prædicto libro secundo, ut Cretensium et Lacedæmoniorum, quæ claræ videbantur et ex fama regionis, et ipsarum antiquitate, et earum auctore. Et licet in multis Aristoteles commendet politiam prædictam, multa tamen ibidem reprehendit. Primo quidem de remissione quantum ad servos, quia non ut subditos, sed ut amicos eos habebant, et inde lasciviebant, et efficiebantur elati, et concitabant rixas in confinibus Lacedæmoniorum contra tyrannos, ut de eis illud competeret, quod in Prov., XXIX, 21, dicitur: *Qui delicate a pueritia nutrit servum suum, postea illum sentiet contumacem.* Item, ibidem 19, dicitur: *Servus verbis non potest emendari, quia quod dicis intelligit, et respondere contemnit.* Sed forte hoc non sine ratione contingit interdum, quando imminent pugnae cum hostibus, quia tunc servi manumittuntur, eo quod audaciores sunt ad aggrediendum. Unde in III lib. Reg. scribitur, quod rex Achab per pedissequos civitatis ex mandato Dei Syriam percussit et fugavit. Propter quod historiæ romanæ tradunt, quod post conflictum ipsorum apud Cannas tanta fuit ipsorum strages, quod coacti sunt relegatos et proscriptos revocare, ac servos libertate donare, ex quibus aciem fecerunt ad defensionem Urbis. Quia ergo Lacedæmonii infestos habebant confines, ideo servos levius tolerabant. Lacedæmonii enim confines erant, ut ipse Aristoteles dicit, duabus regionibus, Arcadiæ videlicet et Mesenæ, item Thessalonicæ; ab alia autem parte Achaiæ et Thebæis, qui antiquitus multum viriles fuerunt. Reprehenduntur ergo Lacedæmonii, si populares, quos servos vocant, sustinent non refrænando eorum stultitias ex iam dicta causa; sed tolerari possunt, si confines sunt nimis infesti, ut dictum est supra: quia prædictis servis datur audacia ad invadendum et refrænandum malitiam hostium, et ex eadem causa dabatur libertas mulieribus, unde efficiebantur lascivæ. De hoc enim a Philosopho reprehenduntur, quod suas mulieres non restringebant a discursibus, quod mulieri est laqueus libidinis, ut de Dina accidit filia Iacob, sicut in Genesi, XXXIV, scribitur, quæ oppressa fuit a Sichem, filio regis Emor, quia sine custodia discurrebat per regiones. Unde in Eccli., XXVI, 13, dicitur: *In filia non avertente se firma custodiam, ne, inventa occasione, abutatur*

se. Ita et de Lacedæmoniis contingebat, quod vivebant voluptuose propter nimiam libertatem. Sed eos excusat Aristoteles propter ipsorum nimia bellorum exercitia, quæ habebant Lacedæmonii: unde uxores eorum cogebantur discurrere ad gubernationem familiæ sed si alias sustinuisent ipsorum viri, mala erat politia. Tertium autem, quod Aristoteles disputat de Lacedæmoniorum politia, est circa milites, utrum deberent uxores habere, vel mulieribus coniungi: quia, si hoc est, distrahuntur a pugna. Ex actu enim carnalis delectationis mollescit animus et minus vilis redditur, ut dictum est supra: et sententia est Platonis, ut Theophrastus refert, quod militaribus rebus intentis non expedit nubere. Sed Aristoteles istud reprobatur dicto II libro, quia bellatores naturaliter sunt proni ad luxuriam. Causa autem assignatur in quodam libello, De Problematibus, translato de græco in latinum Frederico Imperatori. Sed Philosophus ibidem introduxit Hesiodi pœtæ fabulam, quæ Martem cum Venere iunxit: unde si abstineant a mulieribus, prolabantur in masculos. Et ideo Aristoteles in hoc reprobatur Platonis sententiam, quia minus malum est mulieribus carnaliter commisceri, quam in vilia declinare flagitia. Unde Augustinus dicit, quod hoc facit meretrix in mundo, quod sentina in mari, vel cloaca in palatio: Tolle cloacam, et replebis fetore palatium: et similiter de sentina: Tolle meretrices de mundo, et replebis ipsum sodomia. Propter quam causam idem Augustinus ait in XIII De Civit. Dei, quod terrena civitas usum scortorum licitam turpitudinem fecit. Hoc etiam vitium sodomiticum ipse Philosophus, in VII Ethicor., dicit accidere propter vitiosam naturam et perversam consuetudinem: et horum etiam non est convenientiam vel inconvenientiam assignare, cum non sint per se delectabilia humanæ naturæ: unde medium virtutis ibi esse non potest. Et hoc concordat cum Apostolo, ad Rom. I, qui tales actus ignominie passiones appellat. Quartum autem, quod Aristoteles reprehendit in Lacedæmoniorum politia, est de inæquali divisione successionum: quia unus civis quasi totam occupabat regionem, ex re videlicet pecuniaria, sicut sæpius accidit de fœneratoribus; alii vero cives expoliati fugiunt, et sic remanet politia nuda. Item circa uxores, quia in bonis defuncti uxor ratione dotis duas occupabat partes, sicut accidit in Francia de medietate bonorum; residuum vero distinguebatur, seu distribuebatur hæredibus, et pro suis legatis. Sed quantumcumque toleretur apud Lacedæmonios de aliis civibus diminutio possessionum, quantum tamen ad bellatores sustineri non debet, quia per eos civitas conservatur in sua virtute. Hoc autem Aristoteles accidisse Spartiatis, hoc est Lacedæmoniis, dicit, quia ad nihilum sunt redacti propter dictam

causam; cum tamen soliti essent habere decem millia bellatorum, quod non erat modicum apud veteres. Isti autem sunt illi Spartiatæ, de quibus agitur in II Machab. qui propter virilitatem animi cum Iudæis et Romanis specialem habebant amicitiam.

CAPITULUS 13

*Reprehendit etiam dictam politiam quantum ad
Leges filiorum et iudicum, movens quæstionem,
utrum pauperes sunt eligendi ad regimen politi-
cum*

EST et aliud, quod reprehendit Aristoteles in dicta politia, de generatione videlicet filiorum. Statuerunt enim in sua politia ad provocandum cives, quod zelarent multiplicationem prolis, quod qui tres haberet filios, assumeretur ad dignitatem publicorum negotiorum; et qui quatuor, esset sine vectigali. Hoc autem erat causa depauperandi cives: unde fiebant impotentes ad invadendum hostes, et hoc fuit in eis causa dissensionis, unde regio diminuta est in virtute. Istud autem reprehensibile esse, in ratione fundatur, quia quod quis generet plures, non est virtutis, ex qua quis meretur præeminentiam, puta ut in bellando pro republica, quod est virtutis fortitudinis, vel in consulendo civitati, quod pertinet ad prudentiam, vel in regendo cives, quod pertinet ad justitiam, vel in conversando oneste cum eis, quod pertinet ad temperantiam. Sed quod in generando quis mereatur præmium in republica, hoc non est virtutis, quia etiam vilis homo potest habere virtutem generativam meliorem: unde quod in hoc honoretur, non est dignum, quia honor non debetur nisi propter virtutem, ut Philosophus dicit in I Ethicorum. In omnibus igitur actibus politiæ inter cives æqua debet esse ponderatio oneris et honoris, præter quam in prædictis, ut verum sit, quod dixit David, sicut in I Reg. scribitur, recuperatis spoliis de Siceleg, contra Amalecitas: Aequa, inquit, erit portio euntis ad bellum, et remanentis ad sarcinas. Et quamvis lex Mosaica sterili maledictione imprecetur, ut in Exod. et Deuter. est manifestum, et ad multiplicandam generationem plurium uxorum sit facta concessio; hoc non fuit ibi concessum, nisi ad virtutem, referendo ad cultum divinum, sicut Augustinus dicit De Civitate Dei. Aliud autem, quod reprehendit Philosophus in Lacedæmoniis, unde ipsorum corrupta fuit politia, circa electionem iudicum est, quia eligebantur pauperes, qui, egestate compulsi, corrumpebantur pecuniis

a maioribus, et inde opprimebatur iustitia, et exercebantur tyrannides. Comparatione ergo istius politiæ democratiam Philosophus magis commendat: quia deficientibus in civitate hominibus virtuosus ad regimen, ex quibus constituitur principatus qui aristocratia vocatur, melius regitur per divites malos, ex quibus constituitur principatus qui appellatur democratia. Non ergo expedit politiæ pauperes assumi et cupidos ad iudicandum. Unde narrant historiæ, quod duo viri per consules Romanos fuerant electi ad gubernandum Hispaniam, quorum unus nimis pauper, alter nimis erat avarus. Cumque delatio facta fuisset in Capitolio de ipsis, quia de hoc litigabant, Scipio Africanus de neutro consuluit, utrumque corruptorem definiens politiæ, sive cuiuscumque regiminis, quia se habent ad civitatem velut sanguisugæ ad corpus humanum. Unde in Proverb., XXX, 15, dicitur: Sanguisugæ duæ sunt filiæ, dicentes: Affer, affer; quasi ad hoc sit principalis eorum intentio extorquere pecunias. Sed quid dicemus de Fabricio consule, qui pauperrimus fuit? ut scribit Valerius Maximus. Item de Lucio Valerio? de quo dictum est supra, qualiter in summa paupertate mortuus est. Ad hoc autem distingui oportet de duplici indigentia, voluntaria scilicet, et necessaria. Voluntariam habuit Christus et sui discipuli; et hanc habuit Fabricius et alius consul Romanus, qui, ut fideliter gubernarent rempublicam, divitias contempserunt. Maluit enim Fabricius divitibus imperare, quam locupletem fieri, ut dictum est supra de ipso. Hæc ergo non repellitur a regimine; sed secunda necessaria: quia talis raro, vel numquam bene regit vel consulit, nisi suo appetitui vacuo satis detur. Cuius ratio, et differentia de utraque paupertate haberi potest ex diversitate finis. Finis autem paupertatis voluntariæ est bonum honestum, sive bonum virtutis; finis vero necessariæ inopiæ est bonum utile, ad quod appetitus eius est pronus. Hoc autem est, cuius gratia aliquid agitur, ut Philosophus dicit. Quid ergo agunt, qui talem habent indigentiam, ad hunc finem deducunt, ut suum impleant ventrem et bursam. Sed qui voluntariam, sicut contemptivi divitiarum, ordinant omnia ad virtutem: et ideo cum gubernant vel regunt cives, semper in eis bonum virtutis intendunt, quod est bonum humanum, ut idem Aristoteles dicit in I Ethic. Amplius autem: natura nihil frustra operatur, ut dicit Philosophus in I De cælo. Appetitus vero eius qui non habet divitias ex necessitate, et non voluntate, semper tendit ad habendum divitias. Si ergo non consequitur, erit frustra: et ideo natura appetitus ad hoc impellit, sicut refugiens vacuum, quod sustinere non potest. Ergo difficile est vitare, ut non insequatur quocumque modo ad habendum divitias. Periculosum est igitur politiæ, sive reipubli-

cæ pauperem assumi ad consulatum, sive ad iudicatum, ut Philosophus dicit, nisi quando paupertas est placida: quia tunc est resecata cupiditas, quæ omnium malorum est radix, ut scribit Apostolus. Talis enim indigens ad regimen politiæ est optimus, de quo in Ecclesiaste, cap. IX, scribitur, quod inventus est vir pauper et sapiens, qui liberavit urbem per sapientiam suam, nulla videlicet cupiditate impeditam.

CAPITULUS 14

Redit adhuc super politiam Lacedæmoniorum quantum ad ipsorum regem, reprobans modum quem tenebant circa ipsum, ostendens inconuenientia quæ sequebantur ex hoc

POST hoc autem et super Lacedæmoniorum regimen est agendum. Volunt enim historici, ut Iustinus Hispanus, magnus gestorum scriptor, dictam civitatem habuisse regem, et ipse Aristoteles in II Politic. hoc affirmat, quod rex esset respectu regionis et provinciæ, sicut in Urbe contingit. Hoc etiam videmus in multis partibus Europæ occidentalis et borealis, quod regem habent, et quælibet civitas suas leges et politiam, puta Francia, Hispania, Gallia et Germania. Lacedæmonii igitur, qui Spartiatæ sive Spartani, regem habuerunt, in quibus Catellus regnavit, cuius Lycurgus, ut tradit idem Iustinus, in pupillari ætate curam suscepit, ut in Cretensi politia patebit. Circa quod quidem regimen regis Spartiatarum seu Lacedæmoniorum procedit Philosophus in Polit. reprehendens ipsum de multis. Primo, de provisione regis, quia non sustinebant occasione inventa, quod regimen esset perpetuum. Sed nec etiam ad vitam modum rectorum politicorum servare volentes, quod in præiudicium non modicum videbatur esse regiminis: quia in hoc eneruabatur ipsorum potestas, et subditis dabatur occasio resiliendi a legibus observandis; et sic non poterant ipsorum reges facere viros perfectos et virtuosos. Propter quam causam, licet dictus Philosophus non faciat mentionem, historiæ tamen tradunt Lacedæmonios fuisse gentem indomabilem, nisi quod per dictum Lycurgum fuit morum maturitate ac præclaris legibus regulata, de quibus infra dicetur. Sequebatur etiam istud inconueniens, quod si quando civitas legatos mitteret, ut ipse Philosophus dicit, ad aliquam civitatem, vel provinciam, sive regionem, cum quidam ex eis pugnarent pro rege, quidam autem hostes forent, cognoscebatur ipsorum dissensio: unde minus erant cari, et de sua legatione

raro reportabant intentum. Et advertendum, quod quamvis consules in Urbe annuales essent, ut dictum est supra, et assignata causa est, sicut et magistratus Athenis; tamen non sic erat faciendum de rege, immo si non sit perpetuus, valde periculosum est civibus. Dictum est enim supra, quod hæc est differentia inter regem et rectorem politicum, quo alter, videlicet politicus, solis legibus suæ civitatis populum iudicat; regalis vero princeps ultra leges quas invenit, vel ante statuit, opportunis temporibus legibus, quas in pectore defert, utitur pro meliori exitu sui regiminis ac suæ gentis salute. Si ergo tales principes ad tempora regnent, contingit ipsos ad iudicandum esse præcipites, sive contra cives, qui de ipso amovendo fuerunt solliciti, sive alicuius rei adipiscendæ cupidine, vel ut amicis præstent gratiam, quam, si regnassent, non fuissent facturi. *Quantum* autem ad primum habemus exemplum illius, qui dixit in Luc., XIX, 27, exponendo, ut littera sonat: Verumtamen inimicos illos, qui noluerunt me regnare super se, adducite huc, et interficite ante me. Hoc eodem modo, ut historiæ tradunt, Herodes occidit multos ex nobilibus Iudæorum, qui conabantur sibi regnum auferre. *Quantum* autem ad secundum, exemplum assumi posset de villico iniquitatis in eodem Evangelio: quod extendi potest ad omnem gradum regiminis, quia gerunt vicem dominorum in terra, quod et principes orbis faciunt in respectu Dei. Cum enim timent amoveri ab officio, de ærario publico dominii sui iugiter sibi amicos copulant. Ex quibus omnibus manifestum est, quod maximum est periculum alicui temporali rectori conferre regendi arbitrium in faciendo iustitiam. Sed si dominium est perpetuum, rector curabit de subditis sicut de re propria, ad quam quotidie et continuo sollicitatur quasi ad suas divitias naturales, et ad indeficientem thesaurum. Propter quod sic ipse eos gubernat, sicut pastor gregem, sicut hortulanus plantam, quorum qualiscumque læsio eis efficitur scandalosa.

CAPITULUS 15

*Ex eadem causa ponit quædam in dicta politia
Lacedæmoniaë reprehensibilia, quæ erant materia
dissensionis in populo*

INERAT etiam quædam consuetudo talibus dominis in politia Lacedæmoniorum ex eadem causa trahens forte originem, quia tales principes de republica non curabant ut in eorum solemnitatibus et ostentationibus primum fierent exactiones in populum: unde gravati pauperes se-

ditionem concitabant, et sic enervabatur politia. Propter quod, ut de publico fieret ærario, Philosophus, in II lib. Polit., magis commendat: quam quidem consuetudinem dicit in Creta fuisse, sive legem constitutam. Exactiones enim, sive vectigalia multiplicata in populo, nisi pro urgente causa, ut puta pro conservatione civitatis vel regionis, ipsam conturbant, et sunt in ea causa dissensionis et litis. Ex hac etiam eadem ratione sequebatur aliud inconveniens, quod navalis princeps distinguebatur ab ipsa, ex qua sequebatur divisio animorum, et per consequens dissensio politia: quod non accidisset, si fuisset princeps perpetuus, quia quicumque fuisset dux civitatis fuisset ei subiectus. Facit autem mentionem de navali bello, quia Lacedæmonii multum dominabantur mari. Concluditur etiam ex eodem forte malam esse politiam prædictorum, quia viri militares non assumebantur, qui essent fortes virtute videlicet fortitudinis, quæ est una de principalibus inter quatuor, qua cives exponunt se morti pro republica, sicut Regulus apud Pœnos; sed habebant dicti milites, sive principes partem virtutis, quam Philosophus increpat in sua Politica. Distinguit enim Aristoteles in III Ethic. duplicem fortitudinem. Quarum alteram hic tangit, quæ militaris dicitur, quæ solis viribus innitur corporis; et hanc Philosophus vocat partem virtutis, sive fortitudinis, quia requiritur interdum in vera fortitudine. Alia est quæ gratia reipublicæ se exponit, et non cedit, neque fugit periculis excrescentibus, de qua Seneca dicit in libro De Dei providentia: Fortissimos, inquit, sibi pares fortuna quærit. Ignem experitur in Mutio, paupertatem in Fabricio, exilium in Rutilio, tormenta in Regulo, venenum in Socrate, mortem in Catone: et de qua etiam dicitur in I Machab. II, 66, per Mathathiam de filio: Iudas, inquit, fortis viribus a iuventute sua sit vobis princeps, et ipse aget bella populi; pro qua hostibus, gratia reipublicæ non cedens, sed pro ea dissolutus corde in cæde oppressus occubuit. Prima autem fortitudo est imperfecta, secunda autem perfectissima virtus. Assumere igitur ad bellandum sive principem, sive quemcumque militem, qui non sit fortis secunda fortitudine, non est bonæ politia: quia sæpius tales convertuntur vel periculis cedunt, ut dictum est supra. Item: ex eadem causa, quia videlicet princeps non perpetuus erat, nec ad vitam contingebat, non erant in politia Lacedæmoniorum expensæ communes pro bellatoribus; et inde sequebatur quod experti milites non gerebant bella populi propter defectum stipendiorum, quibus respublica providere non poterat; sed exponebantur idiotæ, id est inexperti, plebeii videlicet, et amatores pecuniarum: et hoc Aristoteles reprobat in dicto libro, quia sæpius erant causa ruinæ populi. Hæc igitur de politia lacedæmonica in tantum dicta sufficiant.

CAPITULUS 16

*Hic declarat de politia cretensi, et differentia eius
ad lacedæmonicam, de auctoribus dictæ politiæ, et
de legibus Lycurgi*

PERTRACTAT etiam dictus Aristoteles in dicto libro de politia Cretensium, quam dicit traditam a Lycurgo, fratre regis Lacedæmoniorum, cui nomen Polybita, patre Catilli, ut Iustinus refert: item a Minœ rege eiusdem insulæ, qui fuerunt primi legum inventores in Græcia: ad quas discendas profectus est Pythagoras, ipsasque Cretenses perdocuit, sicut idem tradit Iustinus: de quibus etiam duobus Philosophus in præfato libro mentionem facit. Et licet diversæ historiæ de Lycurgo diversimode loquantur, nos tamen relationi eiusdem Iustini magis insistimus, quia præclarissimus fuit historiarum scriptor antiquus: et hinc forte contigit Lacedæmonios cum Cretensibus eandem habuisse politiam unde Philosophus dicit Lacedæmonios in hoc imitari Cretenses, quasi ab ipsis leges habuerint. Licet igitur in multis conveniant, differunt tamen quantum ad convivia et festivitates, quia fiebant de communi ærario apud Cretenses, quod dabatur ab incolis de fructibus, et pecoribus quæ offerebantur in sacrificiis in his quæ ad Deos pertinent: quo modo inventæ sunt decimæ. Alia differentia erat de mulieribus quia Lacedæmonii zelabant multiplicationem prolis, Cretenses non tantum. Tertia differentia erat de agricultura, quia terras Lacedæmoniorum colebant servi, terras vero Cretensium colebant incolæ, per quos oblationes fiebant iam dictæ. Quarta differentia erat, quia apud Cretenses eligebantur consules, sive sapientes, quos Bosmoym, id est ornatos senes vocabant, non de omnibus, sed de maioribus, et erant plures numero; sed Lacedæmonii de omnibus, quos Ephoros dicebant, id est procuratores reipublicæ, sed pauciores: et hoc quidem Aristoteles magis commendat, quod minor erat occasio concitandi turbam. Ratio autem dissensionis apud Cretenses, quia olim habuerunt regem, de quo dictum est supra. Sed tempore Aristotelis non habebant nisi ducem, quem dicti sapientes eligebant: unde, quia populus numquam habebat electionem, fomentum erat invidiæ, et per consequens odii. Sed Lacedæmonii etsi haberent regem secundum beneplaciti tempus, eligebatur tamen a sapientibus, assumptus de omnibus gradibus civium: et hoc videbatur consonum rationi, ut consensu totius consilii assumpti ad regimen populi fieret rex, ut hodie communiter faciunt civitates Italiæ. Sic enim civitatis nomen importat, quæ est secun-

dum Augustinum, I De Civitate Dei, hominum multitudo aliquo societatis vinculo colligata: unde civitas, quasi civium unitas. Cum ergo nomen civitatis omnes cives includat, rationabile quidem videtur ad regimen eius de singulis generibus civium debere requiri, prout exigunt merita singulorum, ac civilis regiminis status. Politia ergo Lacedæmoniorum quam Cretensium in hoc melior videbatur. In multis igitur convenientes dictæ regiones, ut Philosophus tradit, in aliquibus tamen differebant eo modo quo dictum est supra. Et hæc de politia Cretensium sufficiant quantum ad sententiam Aristotelis. Sed quia de Lycurgo mentionem facit, quod historia de suis legibus narrat congruum videtur hic interserere. Tradit enim Justinus, hunc Lacedæmoniis et Cretensibus scripsisse canones, ad quos observandos sub iuramento Lacedæmonios obligavit usque ad reditum suæ peregrinationis, quam ad templum Apollinis simulabat, ibidem consulturus de ipsorum salute. Dictus ergo legislator in Cretam se transtulit, ibique moriens, suasque leges eisdem tradens, ossa sua in mari iactari præcepit, ut suis iuribus daret æternitatem, quibus ipse primum documentum operis dedit. Leges igitur quas tradidit sub compendio idem Justinus refert. Primo quidem auri argentique materiam sustulit populo. Legendi senatum, vel creandi quos vellet magistratus potestatem permisit. Fundos omnium æqualiter inter eos divisit, ut æquata patrimonia neminem potentiorum altero redderent. Convivari omnes publice iussit, ne cuiusquam divitiæ, vel luxuria in occulto essent. Juvenibus vero non amplius una veste toto anno vestiri permisit, nec aliquem cultius quam alterum progredi, nec epulari opulentius. Emi singula non pecunia, sed compensatione mercium iussit. Pueros puberes non in forum, sed in agrum duci mandavit ut primos annos non in luxuria, sed in opere agerent et labore, nihil eos causa somni sustinere, vitam sine pulmento degere: neque prius in urbem redire quam viri facti forent, iussit. Virgines sine dote nubere voluit, ut uxores non pecuniæ causa eligerentur, strictiusque viri sua matrimonia cœrcerent, cum nullis frænis dotis tenerentur. Maximum honorem non divitum et potentum, sed senum esse statuit; nec usquam terrarum locum honoratorem quam senectuti statuit. Hæc igitur sunt leges politiæ Lycurgi, de quibus Philosophus mentionem non facit, et de quibus disputare quales sint, longus esset sermo, et ideo omittitur ad præsens; non tamen contradicunt his quæ a Philosophis dicta sunt de ipso.

CAPITULUS 17

Hic declarat de politia Chalcedoniorum, qualiter famosa fuerit: et in quo conveniebant Lacedæmonii et Cretenses cum ipsis, et in quo differebant

SED et de politia Chalcedoniensi nunc est agendum, quam Aristoteles multum commendat, dicens istas tres politias Lacedæmoniorum, Cretensium et Chalcedoniorum apud Græcos magis fuisse famosas, quia magis ordinatæ fuerunt secundum virtutem. Est autem Chalcedonia civitas in Thracia sita, ubi celebratum fuit concilium quartum sexcentorum triginta Episcoporum sub Leone I, præsentem Marciano principe, quod non fuit sine magna copia regionis facultatem habere ad provisionem tantæ multitudinis prælatorum. Huius ergo politiam Aristoteles Vidi in II Polit. præfert cæteris, quamvis lare præcedentes duæ eidem plurimum sunt non propinquæ: cuius quidem perfectionis quia et bonitatis Aristoteles tria signa subiungit. Unum, quia officiales eiusdem vivebant ordinate, et sua tranquille exequabantur officia cum quadam stabilitate morum. Secundum vero, quod inter eos in ministerio reipublicæ satis videbatur esse concordia, nec umquam est ibi concitata seditio talis, unde dignum esset in scripturis, vel quocumque modo de ipsa facere mentionem. Tertium autem argumentum suæ bonitatis sumit Philosophus ex quieto dominio. Nunquam enim inter eos surrexit sive dominus, sive nobilis, sive cuiuscumque potentiæ, qui ibidem tyrannidem exerceret. Subiungit autem Aristoteles communitatem quam habebant Lacedæmonii cum Chalcedoniis, sed Chalcedonii excellentiori modo. Primo quidem in conviviis et festis, quæ fiebant in demonstrationibus honorabilium personarum, quæ faciebant utrique per contributionem; sed Chalcedonii honestiori modo, quia sine oppressionem pauperum. Secundum autem in quo conveniebant, erat electio seniorum et regis; sed in hoc differebant, quia Lacedæmonii assumebant quoscumque de populo, quos Ephoros vocabant, et erant pauci, ad quos pertinebat electio regis; sed Chalcedonii plures eligebant et ex melioribus, quos et Aristoteles principes appellabat, et erant in Chalcedonia centum quatuor: quos ideo principes nominat propter virtutem sui regiminis, in quo nemo melius principatur. Istos eosdem Philosophus genisios, id est honoratos, nuncupat: quorum officium erat et assistere regi, et ipsum eligere. Item in hoc differebant a Lacedæmoniis, quia non eligebant de quocumque genere, nec ex indifferentibus, sed ex eligibilioribus secundum virtutem: cuius rei

causam assignat Aristoteles, quia de vili loco assumpti ad principatum, ut pluries lædunt politiam, et læserunt aliquando Chalcedoniam, iuxta illud Pœtæ:

Asperius nihil est humili cum surgit in altum.

Unde et in Eccle., X, 5, scribitur, quasi hoc sit in magnum detrimentum regiminis: Est, inquit, malum, quod vidi sub sole, et quasi per errorem egrediens a facie principis, positum stultum in dignitate sublimi, et divites sedere deorsum. Vidi servos in equis, et principes ambulare quasi servos super terram. Item: non semper eligebant de eodem genere, quia natura deficit sæpius in successu suæ prolis; sed assumebant Chalcedonii ubicumque reperirent meliorem, sive principem, sive genisios, id est honoratos senes, et in hoc imitabantur pohtiam arlstocraticam, quæ est principatus ex paucioribus et virtuosis: quod quidem verum erat apud Chalcedonios, quia rex cum aliquibus hominibus honoratis et virtuosis tractabat quæ agenda erant in civitate, non requisito populi consensu, ut de Romanis scribitur in I Machab., quod consilium agebant trecentum viginti de multitudine, ut quæ digna sunt gerant. *Quamvis* autem istud rex posset cum prædictis honoratis, interdum tamen requirebat populum de quibusdam agendis, et licitum erat populo consentire, vel non, ita ut locum non haberet, nisi fuisset acceptum, postquam fuisset propositum populo et tunc reducebatur status politiæ ad principatum democraticum, quia hæc fiebant in favorem gentis plebeïæ. Aliquando vero committebatur aliquid paucis, et tunc principatus oligarchicus vocabatur. Eligebantur enim quinque ex divitibus, quos Aristoteles pentacontarchos appellat, ad quos pertinebat illos centum quatuor assumere honoratos, sive genisios: et fuit proprium politiæ Chalcedoniorum: quem modum hodie observant civitates Italiæ et præcipue Tusciæ. Hic etiam ritus servatus fuit in Urbe toto empore quo consulatus duravit. Primo enim creati sunt consules, qui erant duo, postea dictator et magister equitum, ut historiæ tradunt, ad quos pertinebat totum civile regimen; et sic principatu aristocratico regebatur. Ulterius inventi sunt tribuni in favorem plebis et populi, sine quibus consules et alii prædicti regimen exercere non poterant; et sic adiunctus est democraticus principatus. Processu vero temporis senatores acceperunt regendi potestatem, licet senatores primo a Romulo sint inventi. Divisit enim totam civitatem in tres partes, in senatores, milites et plebem: et tunc existentibus regi. bus, in urbe tenebant locum senum, qui erant in Lacedæmonia, qui Ephoroi dicebantur, sive in Creta, quos Bosmoym appellabant, sive in Chalcedonia, quos nominabant Genisios, ut supra dictum

est. Est quia senatores cum primis erant in multitudine, ideo tunc principatus Romanorum politicus dicebatur. Quando vero corrumpebatur politia per potentiam aliquorum, puta tempore quo exorta sunt bella civilia, tunc regebatur oligarchico principatu. Hæc pro tanto sunt dicta ad ostendendum regimen Græcorum multum concordare cum nostro etiam tempore Aristotelis.

CAPITULUS 18

Quomodo Aristoteles tradit in politia Chalcedoniorum documentum de electione principis, utrum dives vel pauper sit eligendus, et qualiter pauper virtuosus sustentari debeat; et utrum uni principi competant plura dominia

TRADIT etiam documentum idem Philosophus in dicta politia Chalcedoniorum quantum ad electionem, ut non arte, vel fortialiter eligant, sed virtuosos: quia contingit aliquando talem sortem super pauperem cadere, cuius principatus est periculosus: quia, ut ipse dicit, et supra est ostensum, impossibile est egentem bene principari, ac legitime negotiis publicis posse vacare. Propter necessitatem enim inhiat lucris, et resilit a virtute, nec sibi ipsi vacare potest, ut quiescat animus, seu, ut dicit Salustius de antiquis Romanis, sit animus in consulendo liber. Tradit etiam documentum Philosophus, quod et Chalcedoniæ dicit contigisse in sua politia, ut si quando reperiretur pauper qui foret virtuosus, ad tollendam occasionem ne se lucris immergat illicitis, ut respublica ei provideat in necessariis: unde et in omni regimine sunt instituta stipendia sive de ærario publico, ut Augustinus dicit De verbis Domini, ne forte dum sumptus quæritur, prædo grassetur; sive de bonis cuiuslibet sub regimine constituti, ut sunt tributa et vectigalia, quæ dominis debentur quodam iure naturæ, sicut probat Apostolus ad Rom., cap. XIII, 6: Ideo, inquit, tributa præstatis: ministri enim Dei sunt, in hoc ipsum servientes. Item, in I ad Cor., IX, 7: *Quis*, inquit, militat stipendiis suis umquam? *Quis* pascit gregem et de lacte eius non manducat? Sed tunc movetur quæstio, quam Aristoteles tangit in dicta Polit.: utrum ad principatum semper dives eligi debeat: quia in hoc datur materia, ut homines sint amativi pecuniarum quocumque modo, eo quod natura humana semper est appetitiva honoris, ut scribit Maximus Valerius. Ad quod ipse Philosophus multa dicit comparans oligarchiam ad

aristocratiam: quia secundum primum principatum eligitur dives, iuxta secundum semper assumitur virtuosus. Sive ergo pauper, sive dives, dummodo vivat secundum virtutem, assumendus est in vera politia. Sed minus periculum est de divite, quia instrumenta sibi adsunt humanæ vitæ, per quæ honeste suum potest officium exequi salva tamen iustitia subditorum. Multa alia scribit Philosophus de politia Chalcedoniensi, comparans ad invicem principatus: duo tamen concludit reprehensibilia de ipsis Chalcedoniensibus. Unum, quod sustinebant principem plures principatus habere, quod Aristoteles reprobatur, ostendens multo melius esse, vel dignius plures esse, vel convenire ad unum principatum, quam quod unus habeat plures. Ratio autem huius ex verbis Philosophi haberi potest ibidem, quia in diversis principatibus actus unius per alium impeditur: unde dat istud principium, ex quo argumentum assumitur, quod ab uno unum opus optime perficitur, cuius rei gratia duo ponit exempla. Unum de fistulizantibus, sive cytharizantibus et choreariis, quia in opere sibi contrariantur, et in instrumentis. Fistula enim, sive cythara requirit hominem intelligentem in melodiis, et manus agiles et subtiles. Sed chorearius nihil horum requirit, quia sufficit homo etiam rusticanus cum manibus crabrosis. Ita et de diversis contingit dominis quod contrariantur sibi invicem, sicut fistulans choreario. Aliud exemplum introducit de nautico bello et campali: quia non est conveniens ut utrobique sit unus rector, cum non habeant similes actiones. Alius est enim modus pugnandi in campo, et alius in aquis, et alia instrumenta requirit campale bellum, et alia navale, et per consequens alias actiones. Unde concluditur, inconveniens esse unum dominum habere plura dominia, et ea bene posse gubernare propter contrarias actiones et instrumenta. Amplius autem: et virtus est debilis in agente, quia vix homo sufficit ad sui regimen. Durum est enim ut qui nescit tenere moderamina vitæ suæ, iudex fiat alienæ, ut Gregorius ait. Multo ergo difficilius est habere multa regimina propter causas iam dictas.

CAPITULUS 19

De politia Pythagoræ, quam didicit a præ dictis philosophis Minæ et Lycurgo, et quomodo totus suus conatus ad hoc fuit, assuefacere scilicet homines ad virtutes

PRÆTER dictas autem politias, quas Philosophus tangit in sua Politica, invenitur una philosophica, de qua Aristoteles mentionem non facit, videlicet Pythagoræ, qui ipsum præcessit per duas hominum ætates, a quo nomen philosophi exordium habuit, ut scribit Maximus Valerius. Non est enim ausus se nominare sapientem, neque se in numero septem sapientum computare, qui ipsum præcesserant; sed se philosophum appellavit, id est sapientiæ amatorem. Hic, ut tradit Justinus Hispanus, cum peragrasset Aegyptum ad perdiscendos siderum motus originemque mundi, inde regressus, Cretam et Lacedæmoniam profectus est ad cognoscendum leges Minois et Lycurgi, de quibus suam fundavit politiam. Sed præter leges iam dictas, idem Justinus hoc de ipso scribit, quod Crotonam veniens, populum in luxuriam lapsum sua auctoritate ad usum frugalitatis revocavit. Laudabat quotidie virtutem, et vitia reprimebat, casumque civitatum hac peste perditarum enumerabat. Tantum quoque studium ad frugalitatem perdiscendam multitudini persuasit, ut aliquos ex eis luxuriatos fuisse incredibile videretur. Tradit etiam Tullius de ipso, quod quibusdam harmoniis vitia in hominibus extinguebat luxuriæ. Unde dicit, quod Tauromitanum iuvenem quendam libidine flagrantem, cum audivisset Pythagoras ad hostium amicæ meretricis insanire, iussit psalterium spondæum canere, et sic eum ad sanam mentem revocavit. Matronarum quoque separatarum a viris doctrinam, et puerorum a parentibus frequenter habuit, ut de ingressu religionis frequenter contingit ex ignito sermone prædicationis, vel ex virtuosa operatione et excellenti vita doctoris. Docebat autem nunc hos pudicitiam, nunc illos modestiam, litterarumque studium. Ut matronæ aureatas vestes cæteraque dignitatis suæ ornamenta deponerent, velut quædam luxuriæ instrumenta, omniaque in Junonis ædem deferrent, eisdemque consecrarent suadebat, asserens matronarum vera ornamenta pudicitiam fore. Hic autem cum annos viginti esset Crotonæ, Metapontum se transtulit, ibidemque decessit: cuius tanta fuit admiratio, ut de eius domo templum facerent, ipsumque pro deo colerent. Scribit etiam Hieronymus de ipso, Contra Jovinianum, quod filiam habuit tantæ pudici-

tiæ, ut virginitatem servans, choro simul virginum iam præset, easque castitatis instruxit doctrina. Per quod apparet quod in sua politia ad hoc tota sua ferebatur intentio, suusque conatus, ut homines traheret ad vivendum secundum virtutem, quod et Aristoteles in Politica docet: quin etiam omnis vera politia corrumpitur, si ab hoc fine declinetur.

CAPITULUS 17

De documentis Pythagoricis sub figuris et ænigmatibus traditis, et de duobus Pythagoricis fidelissimis amicis

TRADIT etiam Hieronymus ubi supra quosdam leges Pythagoricas ob consenationem suæ politię sub quibusdam paradigmis et parabolis more antiquorum traditas: Fugienda, inquit, sunt modis omnibus et abscondenda, languor quidem a corpore, imperitia ab animo, luxuria a ventre, a civitate seditio, a domo discordia, et in commune a cunctis rebus intemperantia. Pythagoricorum etiam sunt ista: Amicorum omnia esse communia, et amicum se alterum esse: in quo maxime fuit eorum conatus. Unde narrat Maximus Valerius de duobus Pythagoricis, seu Pythagoræ discipulis, Damone et Pythia, quod tam fidelem inter se iunxerunt amicitiam, quod cum alterum eorum Dionysius tyrannus morti adiudicasset et is tempus ab eo impetrasset, ut, priusquam periret, profectus domum res domesticas ordinaret, alter vadem pro altero se tyranno dare non dubitavit. Appropinquante autem diffinita die, nec illo redeunte, cum unusquisque tam temerarium sponsorem stultitiæ damnasset, is nihil se amici constantiam metuere prædicabat. Eodem itaque momento, eademque hora per Dionysium constituta, qui eam acceperat, supervenit. Admiratus tyrannus amborum animum, supplicium remisit, eorumque fidei se coniungi desiderans, eos, ut ipsum in societate suæ amicitię reciperent, rogavit. Scribit etiam Hieronymus alia documenta, seu leges, quas Pythagoras in sua tradidit politia: duorum videlicet temporum maxime curam habere, mane videlicet et vespere, id est eorum quæ acturi sumus, et eorum quæ gessimus. Post Deum veritatem colendam, quæ sola homines proximos Deo facit. Refert etiam Hieronymus super Ecclesiast., Pythagoricam fuisse doctrinam, ut homines scholastici usque post quinquennium taceant, postea vero eruditi loquantur. Item: alia documenta et leges de ipso reperiuntur sub ænigmatibus tradita quæ Hieronymus narrat, Contra Jovinianum: Stateram, inquit, ne

transilies; id est ne prætergrediaris iustitiam. Ignem gladio ne foveas, id est, iratum et tumidum animum verbis maledicis ne lacessas. Coronam minime carpendam, id est leges urbium observandas. Cor non comedendum, id est mœrorem de animo expellendum. Per viam publicam ne ambules; id est, ne multorum sequaris errores. Hirundinem in domo non habeas, id est garrulos et verbosos in tua societate non suscipias: et multa alia documenta, vel his similia leges, quæ in sua politia prædictus Philosophus tradidit, magis ordinata ad regimen animæ, quam corporis; qua regulata, corporalia facilius disponuntur. Et hæc ad præsens de diversorum politiis, dicta sufficiant. Nunc vero de vera vita politica, si-ve per Philosophum tradita, si-ve per alios sapientes, in sequentibus est agendum.

CAPITULUS 18

In quo consistat perfecta politia, ex qua accipitur felicitas politica: scilicet quando partes politiæ sunt bene dispositæ, et sibi ad invicem correspondent

QUIA vero cum de politia agitur, ad civitatem refertur, modus agendi de ipsa ex qualitate civitatis dependet. Civitas autem, ut Augustinus dicit in I De Civit. Dei, est hominum multitudo aliquo societatis vinculo colligata, quæ vera virtute beata redditur. Hæc autem definitio a sententia Philosophi non discordat, qui in perfecto politiæ regimine felicitatem ponit politicam, ut ex I Etymolog. patet. Virtus enim, qua rector politicus civitatem gubernat, architecta est respectu cuiuslibet aliarum virtutum, quæ sunt in civibus: quia cæteræ virtutes civiles ordinantur ad istam, sicut ad militarem equestris et sagittaria. Et ideo in operatione eius, cum sit virtus suprema, consistit felicitas politica, ut Philosophus videtur velle in commemorato iam libro. Sic enim de vera et perfecta politia contingit, quemadmodum de corpore bene disposito, in quo vires organicæ sunt in perfecto vigore. Et si virtus suprema quæ est ratio, cæteras dirigat inferiores potentias, et ad suum moveantur imperium, tunc insurgit quædam suavitas et perfecta delectatio virium in alterutrum, quam harmoniam vocamus: unde Augustinus dicit in III De Civitate Dei, quod respublica si-ve civitas bene disposita melodiciæ vocibus comparatur, in qua diversis sonis proportionatis ad invicem, fit cantus suavis et delectabilis auribus: quæ proprie fuit in statu innocentie regulata ex

virtute originalis iustitiæ præter aclum divinæ cognitionis: unde causabatur contemplativa felicitas, et etiam modo secundum quamdam participatam virtutem in viris perfectis, ut nihil velint nisi quod regula mandat rationis, et quod Deo placet. Et ex hac quidem ratione motus fuit Philosophus, assimilare rempublicam seu politiam naturali et organico corpori, in quo sunt motus dependentes ex uno movente, sive ex duobus, ut sunt cor et cerebrum; et tamen in qualibet parte corporis est operatio propria primis motibus correspondens et in alterutrum subministrans: unde hoc corpus divini muneris beneficio animari asserit, et quod summæ æquitatis, nutu Dei agitur moderamine rationis: quod et Apostolus confirmat in I ad Cor., ostendens totam Ecclesiam esse unum corpus distinctum in partibus, sed unitum vinculo charitatis. Ad veram igitur civilitatem sive politiam requiritur, ut membra sint conformia capiti et ad invicem non discordent, et sint omnia sic disposita in civitate, ut iam est dictum. Amplius autem: in causis et causatis, et moventibus et motis, ita videmus, quod est debita proportio ipsorum ad invicem quantum ad influentiam: quia inferiora moventur secundum superiorem motum, et superiora movent quantum est inferiori conveniens, cum natura non deficiat in quibus tale necessariis. Si igitur talis est ordo superiorum ad inferiora, et e converso in qualibet natura creata, multo magis esse debet in natura intellectuali, quanto perfectior est inter entia. Si ergo talis dispositio suavitatem facit contemplando, multo magis operando. Et hinc Pythagorici moti fuerunt in cœlestibus corporibus ponere melodiam, ut Philosophus dicit in II De cœlo, propter ordinatos motus quos habent, et indeficibiles, unde insurgit summa suavitas: et quia ipsa fore dicebant animata, ex hac parte eisdem dabant felicitatem. Ergo sic politice vivere perfectam et felicem vitam facit. Præterea: ordo est parium dispariumque rerum, sua cuique tribuens dispositio, ut Augustinus dicit, XVIII De Civit. Dei: per quam definitionem habemus diversum gradum in politia, tam in executione officiorum, quam in subiectione, sive obedientia subditorum: unde tunc est perfecta socialis congregatio, quando quilibet in suo statu debitam habet dispositionem et operationem. Sicut enim ædificium est stabile, quando partes eius sunt bene sitæ, sic de politia contingit, quod firmitatem habet et perpetuitatem, quando quilibet in suo gradu, sive rector, sive officialis, sive subditus debite operatur, ut suæ conditionis requirit actio. Et quia ibi nulla est repugnantia, consequenter ibi erit summa suavitas et perpetua firmitas status: et hoc est proprium felicitatis politicæ, ut Philosophus tradit. Hos autem tales rectores civitatis, sive politiæ pro conservando in pace populo, describit nobis in Exod.

XVIII, Jethro cognatus Moysi: Provide, inquit, de plebe viros potentes, in quibus sit veritas, et qui oderint avaritiam, et constitue ex eis tribunos, et centuriones, et quinquagenarios, et decanos, qui iudicent populum omni tempore. Et postea subdit: Si hoc feceris, implebis imperium Domini, et præcepta eius poteris sustinere, et omnis hic populus revertetur in pace ad loca sua: quasi omnia subsistant in quadam suavitate mentis, et pace temporis, ex quibus insurgit felicitas hominis, si tales sint gubernatores reipublicæ quales hic ordinantur. Tales et Salustius dicit fuisse rectores Romanos: unde respublica ex parva facta est magna, quia in eis fuit domi industria, foris iustum imperium, animus in consulendo liber, neque libidini neque delicto obnoxius: in quibus tales actus virtuosi regiminis nobis traduntur, unde perfecta et felix ostenditur politia.

CAPITULUS 20

Dividit politiam tripliciter, et unamquamque partem prosequitur, et primo qualiter in partes distinguitur integrales secundum opinionem Socratis et Platonis

NUNC igitur de his in specie est agendum, in quæ, sive in quas partes civitas, sive politia dividitur. Quas quidem oportet accipere vel respectu totius civilitatis, cui partes integrales respondent; vel respectu sui regiminis, aut ut ad negotia ordinatur bellica: quia secundum hanc divisionem diversa sortiuntur vocabula a diversis historiarum scriptoribus et auctoribus legum. Quantum autem ad primum modum tradendi divisionem, accipere possumus superius tactam, quæ est Socratis et Platonis, qui totam politiam in quinque colligebant partes: in rectores scilicet, consiliarios, bellatores, artifices et agricolas. Aliam autem, quæ est Romuli primi principis urbis Romæ: qui, ut historiæ referunt, divisit multitudinem sui populi in tres partes, videlicet senatores, milites et plebem. Politia vero Hippodomi per tria genera hominum dicebatur et ipsa constitui, per bellatores, artifices et agricolas, ut supra est traditum. Harum autem quælibet sustineri potest, et rationem habet. Prima enim, quæ quinque hominum genera comprehendit, satis videtur conveniens. Si enim vires animæ consideremus, quarum respectu nostra attenditur indigentia, unde accipitur constituendi civitatem necessitas, manifestum est dictam divisionem esse sufficientem. Patitur enim homo indigentiam respectu partis intellectivæ, ut possit vi-

vere secundum virtutem, propter quod est sibi provisa directio in agendis: ad quod ordinatur consiliativa, quæ ponitur a Philosopho inter intellectuales virtutes. Unde in Eccli. XXXII, 24, scribitur: Fili, inquit, sine consilio nihil facias, et post factum non pœnifebis. Et ideo in republica, sive in politia consilarii sunt optima pars eius: propter quod a Plutarcho comparantur oculo, qui inter partes corporis est nobilior. Indiget etiam refrænativa concupiscentiæ, sive affectivæ, quæ inordinata est, ut ipse Philosophus tradit, unde ipsas ægritudines in VII Ethic. appellat: et inde necessarii sunt rectores ad corrigendum hominum malitiam; propter quod et Apostolus dicit, quod non sine causa gladium portat, vindex in iram ei qui male fecit. Ex qua ratione institutæ sunt leges per principes et rectores, ut per Philosophum patet, et ipse Apostolus in Epistola ad Galat., III, 19: Lex, inquit, propter transgressores posita est; et iterum (I Tim., 1, 9): Iusto non est lex posita. Sunt etiam et aliæ indigentia humanæ vitæ, quæ respondent aliis potentiis animæ, ut est tegumentum, ornamentum et nutrimentum. Duo quidem prima indigentiam suppleant partis sensitivæ hominis; quod artificum est officium sive in ædificiis, sive in vestimentis, sive calceamentis, sive quibuscumque aliis artificialibus rebus, quæ aspectum, vel auditum, vel odoratum, sive tactum delectant, vel eidem conferunt supplementum. Sed ad indigentiam supplendam humanæ vitæ quantum ad nutrimentum, quod respondent parti vegetativæ, ordinantur agricolæ sive in pane, sive in vino, sive in fructibus, sive in gregibus, sive in armentis, sive in volatilibus, quæ omnia de iure ad civitatem per agricolas deferuntur et transportantur. Bellatores autem congrua sunt pars politiæ, ordinata quidem contra impulsores aliarum partium, et ad ipsarum munimen. Ad hoc enim constituitur miles in civitate, ut se pro sua patria contra hostes opponat: unde ad hæc iuramento astringuntur cum ad gradum militarem ascendunt, pro republica non recusantes mortem, ut in Policrato traditur, ubi de sacramento militis agitur. Est ergo bellator in republica necessarius, et pars præcipua politiæ: quia eius officium est assistere principi pro exequenda iustitia, ut dicitur in commemorato libro, et fideliter et constanter contra hostes pugnare pro conservanda patria: et sic non solum parti politiæ sed toti, militaris gradus in republica singulariter est fructuosus. Ex quibus omnibus manifeste patet sufficientia politiæ Socratis et Platonis quantum ad partes eius.

CAPITULUS 21

*Hic ostendit sufficientiam partium integralium
politix quas Hippodamus tradit et Romulus*

SED et de duobus aliis modis iam dictis adhuc divisio tolerari potest: quia comprehenduntur cum prima, cuius sufficientia est iam ostensa. Et quidem in divisione Romuli cum de senatoribus agitur, rectores accipimus politicos et sapientes eis adiunctos, sive assessores, sive quoscumque alios iurisperitos. Plus enim principes politici sunt consiliativi quam regales vel imperiales; sicut et de Romanis scribitur, I Machab. VIII, quod consulebant quotidie trecentos viginti de multitudine, ut quæ digna sunt gerant. Cuius ratio esse potest, quia regimen politicum solis roboratur legibus, ut dictum est supra; regale vero, sive imperiale, etsi legibus gubernetur, in casibus tamen opportunis, ac gerendis quibuscumque negotiis regimen consistit in arbitrio principis: quia pro lege habetur quod principi placuerit, ut iura definiunt. Concludendum est igitur, in dominio politico consiliarios maxime fere necessarios, quos in nomine senatorum includimus: unde Isidorus dicit in II Etymolog., quod senator a consulendo et tractando est dictus, qui sic se habet ut consulat, et nulli noceat; unde et Augustinus, De Civ. Dei, senes inter senatores connumerat. Comprehendimus etiam in nomine senatoris rectores, sicut idem Isidorus tradit in prænominato iam libro ex verbis Salustii dicentis, quod Senatores patres vocati sunt propter diligentem curam regiminis. Nam sicut patres filios, ita illi rempublicam gubernabant. Patet igitur quod in nomine senatorum, quos Romulus distinxit a militibus et plebeiis, etiam rectores et consiliarios comprehendit, quos Socrates et Plato in sua Polit. posuerunt distinctos. Sed in nomine plebis artifices et agricolas accipere possumus, quia utrumque genus de gente plebeia accipitur. Et apparet, quod divisio multitudinis in avitate per præfatos philosophos a divisione quam fecit Romulus non discordat. De distinctione tamen Hippodomi iam præfati videtur esse dubium: quia nulla fit ibidem mentio de consiliariis et rectoribus, nec ad partes reduci valent per dictum Philosophum assignatas, cum actus et naturæ ipsarum penitus sint diversa. Sed si attendimus ad ea quæ ad civilitatem eius sunt tradita quæstio facilius solvitur. Pertractat enim de iudicibus et assessoribus, ubi circa ipsos suam ponit distinctionem, et nos ex ea possumus accipere consiliarios et rectores: de quibus pro tanto mentionem non facit cum de partibus agit politiæ, eo quod illas partes solum assumit, quæ

ad indigentiam referuntur corporalis vitæ: unde et sua positio quantum ad substantiam a prima, videlicet Socratis et Platonis, non videtur differre. Hæc igitur de partibus politiæ, ex quibus constituitur, dicta sufficient. Unum tamen de eis adhuc considerandum videtur, de bellatoribus videlicet, quia omnes politiæ de ista parte faciunt mentionem; cuius quidem rationem habere possumus a Vegetio, De arte militari, in fine I libri, quia omnes regiones et civitates per bellatores in suo sunt conservatæ vigore, et quod respublica diminuta est per dissuetudinem bellandi in urbe, post primum bellum Punicum per annos viginti in pace vitam deducens; unde Romanos ubique victores sic enervavit, ut in secundo bello Punico Annibali pares esse non possent. Tot itaque consulibus, tot exercitibus amissis, tunc demum ad victoriam pervenerunt, cum exercitium militare condiscere potuerunt, et postea concludit: Semper ergo legendi exercitandique sunt iuniores. Utilius enim constat suos erudire armis, quam alienos mercede conducere. Necessarii igitur sunt bellatores omni tempore in republica, tum pro pace civium conservanda, tum pro incurso hostium evitando: quorum considerato fructu in republica amplior eis inter cives confertur honor, tamquam magis necessariis ad conservationem politiæ, et propter periculum cui se pro ipsa debent exponere. Propter quod eisdem solis dabatur victoriosus corona. Hinc est quod in Policrato assimilantur manui, quæ secundum Aristotelem in II De anima, est organum organorum. Iura etiam ipsos milites ampliori decorant privilegio inter omnes civiles sive in testamentis, sive in donationibus, seu in quibuscumque negotiis, sed præcipue dum sunt in castris, ac suum exercent officium.

CAPITULUS 22

Agit ulterius de aliis partibus politiæ respectu regiminis, ubi verba exponuntur diversorum officialium

DE partibus autem politiæ respectu regiminis, quia romana respublica magis ordinem præcipuum tenuit, et post Tarquinium expulsum a regno gradus officialium ponitur ab historiarum scriptoribus, de ipsis specialiter tamquam aliorum exemplaribus est agendum. Narrant enim primo, consules institutos, Brutum videlicet, qui maxime egerat ut expelleretur Tarquinius, et Tarquinius Collatinum maritum Lucretiæ: sic dicti vel a consulendo civibus, vel a regendo cuncta con-

silio; quos mutandos ideo elegerunt per singulos annos, ut dictum est supra, ut nec insolens diu maneret, et moderatio cito succurreret. Propter hoc autem duo pares erant, quia unus rem civilem, alter vero rei militaris curam gerebat. Processu autem temporis, id est quinto ab eiectis regibus anno, inventa est dictatura, occasione habita alicuius novitatis in urbe. Dum enim gener Tarquini ad vindicandum regis iniuriam magnum congregasset exercitum contra civitatem, ad confortationem gentis nova instituta est dignitas, quam dictaturam appellarunt, maior potestate ac imperio consulatu. Item, tempore excellentior, quia de quinto in quintum annum ipsorum expirabat officium, consulatus autem per annum. Hi dictatores magistri a populo vocabantur, quam dignitatem ferunt historiæ habuisse Iulium. Eodem etiam anno tradunt magistrum equitum institutum, qui dictatori obsequebatur. Dictator autem primus, ut scribit Eutropius, fuit Lamius, sed magister equitum Spurius Cassius. Sexto autem anno, quia consules nimis gravabant plebem, a populo instituti fuerunt tribuni, sic dicti, ut tradit Isidorus lib. IX Etymolog., eo quod iura populo tribuant: quem locum in civitatibus Italiæ tenent antiani, ordinati ad defensionem gentis plebeiæ. Sed advertendum hic, quod senatores semper fuerunt ex quo sunt a Romulo instituti: unde tradunt historiæ, quod quia consules cum senatoribus populo erant infesti, inventi fuerunt tribuni in favorem plebis. Sunt autem et alia nomina officialium Urbis, de quibus historiæ faciunt mentionem, sed præcipue Isidorus libro IX Etym., videlicet censores, patritii, præfecti, prætores, patres conscripti, proconsules, exconsules, censorini, decuriones, magistratus et tabelliones, de quibus omnibus sub compendio est dicendum. Censoria autem dignitas apud veteres Romanos erat, quæ apud modernos est dignitas iudicialis: censere enim iudicis est. Dicuntur etiam censores patrimoniorum, ut tradit idem Isidorus, a censu æris appellati, quod est officium specialis curæ in civitate, sive in tutoribus dandis, sive auctoribus, sive curatoribus, vel quibuscumque causis et negotiis pupillorum et viduarum, vel etiam rebus patrimonialibus dividendis. Sed patritii ideo dicuntur, quia sicut patres filiis, sic illi cives romanæ reipublicæ curam gerebant, qualis fuit domus Fabia, de qua dictum est supra. Patritiatus igitur non erat officium in republica, sed quædam paterna reverentia populi ad aliquam progeniem civitatis pro zelo politiæ romanæ quem gerebant: unde et iura gentium patritiatum omni eminentiæ, sive principatui præferunt, sicut pater omni curæ tutoriæ. Præfecti autem dicti sunt, eo quod prætoria potestate præsent, unde et prætoresidem quod præfecti dicuntur. Importat enim tale officium omnimodam factionem quasi præci-

puus sit operator et executor iustitiæ. Scriptura tamen sacra ad exteriores refert actiones, ut in principio Exodi, V, 6, scribitur, quod præcepit Pharao præfectis operum et exactoribus populi, dicens: Nequaquam ultra dabitis populo paleas ad conficiendos lateres. Hi autem et prætores vocabantur ex prosecutione iustitiæ. Patres autem conscripti appellabantur senatores ratione officii. Ut enim refert Isidorus, cum Romulus ipsos instituit in decem curias, ipsos eosdem elegit, et nomina eorum præsentī populo in tabulas aureas contulit, atque inde nominati sunt patres conscripti, quos etiam in tres ordines distinxit. Primi vocabantur illustres, secundi spectabiles, tertii autem clarissimi: quorum verba exponere longum esset. Proconsules autem dicti sunt coadiutores consulum quasi proiecti, sive adiecti consulibus; nec consulatu fungebantur simpliciter, sicut nec procurator curatoris sive actoris; vel proconsul dicebatur assessor, qui vice consulum iudicabat. Exconsul vero dicebatur consul amotus ab officio, peracto vicis suæ anno, unde exconsul quasi extra consulatum existens. Habebat tamen aliqua fastigia sui consulatus sive alicuius immunitatis, sive alicuiuscumque signi eminentiæ, per quod cognoscebatur fuisse consul. Censorini autem minores iudices dicebantur, ad actus censoriæ curiæ vel regiminis deputati, de qua dictum est supra, quasi inferiores censores. Sed decuriones ad omnem actum curialis officii: sic dicti, ut dicit Isidorus, quia sunt de ordine curiæ, et quia officium curiæ administrant: sic vocatus est Ioseph ab Arimathæa, nobilis videlicet decurio, ac vir iustus et bonus, qui pro Domino nostro Iesu Christo mercatus sindonem, officiosissimam et reverendissimam contulit sepulturam. De magistratu autem in fine superioris libri satis est declaratum. Nunc autem agendum est de altero officio et infimo cuiuscumque regiminis, quod est tabellio: sic dictus, ut tradit Isidorus, quoniam portitor sit tabellarum et susceptor, in quibus acta geruntur sive reipublicæ, sive personæ privatæ. Idem etiam et scriba publicus vocatur, quia ea solus scribit gesta quæ publica vocantur, quem et iura gentium servum publicum appellant. Restat autem de uno solo nomine dignitatis diffinire quantum ad regimen politiæ, quod scipio appellatur: quod quidem secundum proprietatem vocabuli baculus dicitur, cui quasi ad sui ducatum innititur et sustentatur, quo pater Cornelii Scipionis indiguit. Hunc autem patrem tradunt historiæ fuisse cæcum, unde cum baculo, sive scipione veniebat in forum. Ad huius igitur similitudinem filius eius Publius Cornelius, quia sustentavit rempublicam contra Annibalem et Carthaginem vocatus est Scipio; et quia totam Africam subiugavit Romanis, dictus est Scipio Africanus ad differentiam alterius Scipio-

nis, nepotis eius, qui Hispaniam devicit, et vocatus est Lucius Cornelius Numantinus, a Numantia, quam subiecit ac prostravit. Scribit etiam Augustinus, I De Civit. Dei, tertium fuisse Scipionem, qui et Nasica est vocatus, frater maioris Scipionis, qui ne Carthago destrueretur prohibuit, asserens ipsam esse medicinam Romanis. Ex his igitur propter probitatem tantorum virorum considerato principio, unde nomen Scipionis ortum habuit, scipionem legislatores vocarunt virgam, quam princeps portat in manu cum sceptro quasi semper victoriosus, ut ille magnus Scipio fuit. Unde narrat Isidorus in XVII Etymologiarum, quod triumphantes purpuram palliatam, et togatam habebant vestem, et scipionem cum sceptro gerebant in manu ad imitationem victoriæ Scipionis. Hæc igitur de nominibus dignitatum respectu regiminis in tantum sint dicta.

CAPITULUS 23

Hic declarat de partibus politiæ quantum ad bellatores, quos distinguit secundum triplicem considerationem

SED et de partibus ordinatis ad bellum, quæ sunt partes politiæ, et eidem necessariae, ut superius est probatum, congruum videtur tradere: quæ quidem bene dispositæ pulchritudinem et decorem causant, et delectationem generant: ex quo etiam ingens cordis augmentum, audacesque reddunt animos ad arduorum aggressum. Unde Salomon in Canticis, cap. VI, 3, exercitum dispositum ad bellandum pulchritudinis sponsæ assimilat et decori: Pulchra, inquit, es et decora, filia Ierusalem, terribilis ut castrorum acies ordinata. Sic enim pulchritudo allicit, ut extasim faciens nihil aggredi timeat vel formidet; quod in excessivis amantibus maxime est manifestum. Ita etiam de acie bene ordinata contingit, et ideo ipsam terribilem vocat, sive ad pulchritudinem sponsæ, sive ad aciem referens ex causa iam dicta. Propter quod non immerito de dictis partibus est agendum quia ad ornatum faciunt politiæ. Et quia homo in bello præcipue regimine indiget propter difficilem et terribilem actum quem exercet, inde opportunum videtur in castris exercitum dividere in numerum certum, cuilibet assignando ducatum, per quem regatur et dirigatur ad pugnandum cum hostibus. Quem quidem accipere possumus a Vegetio, in I lib. De re militari, ubi exercitus dividitur in legiones: in quo dicit duas sufficere cuilibet duci vel consuli. Legionem dividit in decem cohortes; sed cohors prima numero et

merito antecedit. Nam genere quidem et litterarum instructione viros electissimos quærit, ut idem tradit Vegetius: quod pro tanto dicit, ut castra magis confidant, si tanti viri in prima exponantur acie, et quia maxime requiritur sapientia, ubi periculum totius dependet exercitus. Hæc autem cohors aquilam suscipit signum præcipuum Romanorum castrorum, et totius legionis insigne: quod et imperatoribus posterioribus est relictum. Cuius quidem ratio assignari potest, quia, ut idem dicit Vegetius, militaris romana disciplina primas acies faciebat alares: inter omnes autem avium alas aquilinæ sunt fortiores. Vel aliter dici potest, quod ideo signum aquilæ eis traditur ex præminetia, videlicet in mundo, quantum ad dominium, propter cœlestem et divinum effectum, quem implorare debent continue, ut faciebat ille princeps ludas Machabæus, qui in pugnando auxilium de cœlo petebat: quod præcipue eis competit propter periculum cui se committunt, vel quia merentur apud Deum ut sint victoriosi, eo quod morti se exponunt pro populo. De qua aquila dicitur in Ezechiele, XVII, 3, loquente de Nabuchodonosor orientis monarcha: Aquila grandis, magnarum alarum, longo membrorum ductu, plena plumis et varietate, venit ad Libanum, et tulit medullam cedri. Post hoc subdit Vegetius numerum primæ cohortis, quam millenariam vocat, eo quod mille centum pedites in ea sunt, equestres autem centum triginta sex. Cæteras autem vocat quinquagenarias, quia in qualibet ponit quingentos quinquaginta quinque pedites, equestres autem sexaginta sex, ut quilibet eques certum numerum peditum habeat. Disponit etiam in quinta cohorte milites fortiores, quia sicut prima dextrum tenet cornu, ita et quinta sinistrum. Multa alia dicit ibi Vegetius, quæ enumerare nimis esset longum, et verba eius tamquam inusitata modernis temporibus maiori indigerent expositione. Hæc autem tantum ad præsens sufficiant. Quod si multitudo populi in politia sub certis limitibus in gradu et numero disponitur quantum ad sui directionem, multo magis in castris, in quibus maxima et periculosissima est difficultas regiminis, tum ex parte operis quod eis incumbit, quia ad finem terribilium ordinatur, quod est mors. Tum ex parte hostium qui infestant. Unde sicut in Exod., XVIII, 21, consulitur Moysi a cognato suo Iethro, ut onera divideret per officia diversa in iudicando populum, ubi ait: Provide viros potentes,... et qui oderint avaritiam, et constitue ex eis tribunos, et centuriones, et quinquagenarios, et decanos, qui iudicent populum: ita et ludas Machabæus cum infestaretur ab hostibus, sua castra divisit, in eodem numero constituendo duces, per tribunos videlicet, centuriones, pentacontarchos et decuriones: qui quidem numerus satis proportionatu est militibus ad

distinctionem exercitus: unde unus in altero continetur, ut facilius sit ad coniunctionem unius cum altero, cum bellandi necessitas hoc requirit. Distinctio vero, quam facit Vegetius ex dispositione acierum, attenditur cum campale bellum ordinatur, licet etiam ipse cohortes ad centurias reducat et decurias ex certis causis, et rationibus.

CAPITULUS 24

Hic declarat de nominibus ducum et de numero cohortum, et quid significat unumquodque

SED quia de nominibus agitur ducum, videndum est de ipsis prout Scriptura sacra denominat, et Romana respublica, ac moderni describunt. Et primo quidem de tribuno: quod quidem nomen dicit Vegetius ex tribu originem habere, quia præerat militibus quos Romulus elegerat, qui ex tribu originem traxerunt. Isidorus autem in IX Etymolog. dicit, quod tribuni dicti sunt, quod plebeiis iura præbent: unde in favorem eorum sunt instituti proconsules. Alibi vero dicitur quod tribuni dicebantur qui mille militibus præerant, quos Græci chiliarchos appellant, sicut centuriones a centum militibus sunt nominati. De quinquagenariis, sive pentacontarchis, quod idem est, Vegetius mentionem non facit; sed Scriptura sacra in præfatis iam libris et in IV lib. Reg., quos ad imprecationem Heliae iuxta eorum meritum flamma combussit. Sed decanos, sive decuriones, sic dictos, quod decem militum curam habent in castris, Vegetius sub uno contubernio et uno papilione disponit. Nomina vero generalia multitudinis armatorum ad pugnandum dispositæ hæc sunt: videlicet exercitus ab exercitio, sive ab exercitando dictus, utrumque enim in prædicta requiritur multitudo: vocantur et castra, a castitate dicta, ut tradit Isidorus, eo quod ibi debet castrari libido. Subtrahebantur enim deliciae a castris, cum incumberet hostium pugna, ut Vegetius scribit: unde castra filiorum Israël devicta fuerunt a Madianitis, quia fornicati sunt cum filiabus eorum, ut scribitur in Numer. Propter quod in Deuter. scribitur, quod Dominus ambulabat in medio castrorum Israëliti populi, ut sint castra eorum sancta, nihilque in eis appareat fœditatis. Vel castra dicebantur propter munitionem exercitus in aggeribus et vallibus, ac aliis clausuris fortissimis, quibus Romani principes utebantur cum invadebant hostes. Propter quod fossores, fabri, ac latomi assumebantur ad militarem disciplinam, ut haberent in promptu artifices necessarios ad tuitionem exercitus. Est et aliud nomen, per quod

et multitudo pugnatorum exprimitur, videlicet legio, ab electione dicta, ut tradit Isidorus, eo quod milites in ea contenti eligebantur ab aliis tamquam magis experti. Quædam autem alia nomina sunt partium legionum, sive exercitus, quæ a Vegetio traduntur in II lib., et ab Isidoro lib. IX, ut manipulus, qui est numerus ducentorum militum, sic dictus quod mane hostes impeteret, sive quod pro signo manipulos stipulæ, sive alicuius herbæ ferret secum, de quibus Lucanus.

Convocat armatos ex templo ad signa manipulos.

Alii vocantur velites, a volitando dicti, propter suam agilitatem. Romana enim respublica quosdam iuvenes agiles habebat in militia legionum, qui cum invaderent hostes, consedebant post equitum terga, tunc subito desilientes de equis turbabant hostes. Tales autem milites Annibali, ut scribit Isidorus, multum fuerunt infesti, per quos elephanti eius in maiori parte sunt interempti: qualis fuit ille Eleazarus, de quo traditur in I Machab., quod exiliens in medium legionis contra castra regis Antiochi bestiam invasit elephantinam loricateam loricis regis, ipsamque bestiam occidit. Est et aliud genus armatorum, quod acies nuncupatur ab acuitate dicta, ut Isidorus dicit, quod audaciam importat in aggrediendo hostes, de qua Scriptura sacra sæpius mentionem facit: unde et de una tribu Isrælitici populi scribitur in Paralipom., quod egrediebantur ad pugnam in acie provocantes contra hostes. Aliud etiam nomen est, quod cuneus appellatur quasi coitus, quod est in unum collecta multitudo ad pugnandum, et maxime necessarius in bellando; de quo in Deuter. dicitur, quod unusquisque suos cuneos præparabit ad bellum: a quo forte conostabulus vocabulum trahit apud modernos usitatum, quasi caput cunei stabilis, hoc est constantis et fortis. Est et aliud nomen novum apud Tuscos de prima cohorte, et quasi eiusdem Romanæ cohortis similitudinem gerens, qua censu, genere, litteris, forma, virtute pollentes milites innitebantur, ut dicit Vegetius, cui tribunus præerat armorum scientia, virtute corporis, ac morum honestate præcipuus, quam trapellum dicunt, ad perforandum acies hostium appellata: hoc enim verbum trapellationis importat. Sed et de officialibus castrorum multa tradit Vegetius in I lib., sed hæc, quæ dicta sunt sub compendio, ad præsens sufficiant, quantum pertinet ad politiæ tractatum in hoc quarto libro. Restat ulterius de principatu æconomico, hoc est de regimine domus, quod est patrisfamilias: qui quidem materiam habet omnino distinctam ab aliis principatibus. Et ideo congruum videtur hoc per se opus componere, distinguendo per libros sive tractatus et sua capitula, prout natura facti requirit: qua in re Philosophus eundem modum tenet. Et ultimum de virtutibus quæ requiruntur

ad partes regiminis in quocumque genere, sive sint subditi, sive rectores, sive principes, sive subiecti fideles. Quia sic requirit ordo doctrinæ in arte vivendi, et non simul ac mixtim tractare de ipsis, ut quidam fecerunt: quia hoc est impedire intellectum discentis, et est contra normam dicentis.

COLOPHON

This book was typeset using the L^AT_EX_{2 ϵ} typesetting system written by Leslie Lamport on top of the T_EX system written by Donald Knuth. It was typeset using the book class and the textcomp, fontenc, color, graphicx, babel, multicol, microtype, lettrine, and ecclesiastic packages. The body text is set in 10/12 with the DRM fonts, including the italics, titling caps, and small-caps forms. L^AT_EX_{2 ϵ} , T_EX, and all the packages used herein are open-source and freely available for use, distribution, and all other honorable applications.